ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

காருடபுராணமென்று வழங்குகிற

ஸ்ரீ கருட புராண வசனம்.

இதில் ஆங்காங்கு ஐதிகப்படி

அரும்பதங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இஃது கவித்தலம்

ஸ்ரீமான். துரைசாமிமூப்பனார் அவர்கள்

மொழிபெயர்த்தச்சியற்றிய பிரதிக்கிணங்க.

பி. நா. சிதம்பரமுதலியாரவர்களால்

சென்னை

வித்தியாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1913.

இதன் விலை அணா-8.

சுத்தப்பதிப்பு.

நூல்நிலையம்
LIBRARY
MADRAS

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கவித்தலம்

கல்விச்சாலைத்தமிழ்ப்புலவர்

மு. வை. ஐயாத்துரை ஐயரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பூமகளும்புவிமகளும்புகழ்மகளுமகலாதபுணர்ச்சிநோக்கி
நாமகளுநோற்றவரினனிபுரியப்பெற்றதுரைசாமிநாமன்
தூமகளுநறுந்துளவத்தொடையலுஞ்சேரகலத்தான்றூயவன்பன்
பாமகளுங்களிசிறப்பம்பைந்தமிழ்காருடத்தைப்பகர்ந்தான்பாரீர்.

உலகளிக்குந்திருமார்பனுவந்துவணப்புள்ளரசுக்குரைத்தநூலை
பலகலையுநன்குணர்ந்தசவுனகாதியர்கேட்பப்பகர்ந்தான்சூதன்
அலகில்புகழ்க்கவித்தலத்திலவதரித்ததுரைசாமியருளிற்றந்தான்
நிலவலயத்தோருவப்பக்கருடபுராணந்தமிழினிகழ்த்திமன்னோ.

சென்னை

சர்வகலாசாலைத் தமிழ்த்தலைமைப்புலவர்

கோமளபுரம்

இராஜகோபாலப்பிள்ளையவர்கள்செய்த

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னுரிதழிப்புரிசடையோன்புண்டரிகவாணவண்முதல்
அன்னாதிமூலமலராமேயிவனென்றறையுண்மை
இந்நானிலமீமிசையாருமினிதினுணர்ந்துய்வானிபமுன்
பன்னுவழைப்பவந்தவன்கண்படைகொள்வதுவண்கவித்தலமே.

கன்னற்கமுகவேலிநனிகதழும்பண்ணைக்கருமேதி
உன்னக்குழவிமுலைவழித்தாலொழுகுதீம்பாலொண்டுவலை
நன்னர்க்கதிர்வெண்டாளமெனநாகுநன்குதெருளாமே
முன்னிமருண்மாலின்னவளமொய்க்குநாடுகவித்தலமே.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இறந்துபாடுபிறந்தையெனுமிடர்வெம்பவத்தினாலையாமே
சிறந்துபாடுதிருமறையாற்சிவனவ்விரிஞ்சிதேவரெலாந்
துறந்துபாடுதூயர்பலர்துவன்றிவழிபாடியற்றியுளம்
மறந்துபாடுபடாதேத்துவளமாநாடொண்கவித்தலமே.

இந்தத்தொன்மாநகர்க்கேந்தலினியகருணையன்புடைமை
உந்தற்கரியவாய்மைபொறையுணர்வாதியநற்குணனொருங்கு
வந்துற்றொருமானிடப்படிவம்வாய்ந்தாங்கமைந்தபெருந்தகையான்
சிந்தைத்தூயனென்னலென்னேசெயலுந்தூயன்றெரிக்கினம்மா.

இறுதிவேலைத்தனிமுதல்வா யினிதுபுக்குக்கியிடை
அறுதியாகவோர்புடையினடங்கிமற்றுமுமிழமையத்
துறுதிமேயவ்வெச்சில்படுமும்பர்ச்சிறிதும்பேணாமே
பெறுதினேறிஃதெனத்திருமாற்பேணிப்பராய்வாழ்பேரியல்பான்.

பொய்மைதிளைக்கும்புறச்சமயப்பொருவெம்முரட்கார்மதக்களிறு
வெம்மைதணந்துவீழுறங்கியிரியல்போகவெகுண்டடர்த்து
மெய்மைதெரித்தவிறற்சியமுக்கோர்பகவர்வேந்தென்னும்
எம்மையுடையானாணையின்கீழியையவொழுகும்பெற்றியான்.

தெனாதுகுமரிவடாதுவரைதிருவேங்கடமென்சிலம்பூடு
தனாதுபுகழ்மைநிறுவியுயர்தமிழ்மாப்புணரிவாய்மடுத்தோன்
பினாதுமின்பென்றுறுபொருளைப்பெட்பிற்கரப்போர்முகங்கவிழ
மறாதுமறாதென்றிரவலர்க்குவாய்ந்துபுரவுசெயும்வள்ளல்

என்னுஞ்சீமாந்துரைசாமியேந்தலிருநீர்நிலவரைப்பில்
மன்னுமுயிர்சென்மறுமைக்குவகுக்குங்கருமமற்றில்லை
இன்னபுரிகமன்றவெனவியம்புகருடபுராணமுறை [கே
தென்னன்சொல்லிற்செய்தளித்தான் றெளிசொல்வசனந்தெரியாக்

சிறப்புப்பாயிரம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தகுரவேநம:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ கருடபுராண சங்கிரகம்.

அகிலமங்களகுண சொரூபனாகிய ஸ்ரீசர்வேசன் கருடபகவானுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்புராணம் பின்னர்ச் சூதமா முனிவரால் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீகருடபகவான் கேட்டமையால் ஸ்ரீ கருடபுராணமென்னும் பெயராயிற்று. ஜீவனிறக்கும் விதத்தையும், இறந்தவுடனே வாயுசரீரம் பெற்று யமதூதர்களோடு யமலோகஞ்சார்ந்து, கணப்பொழுதில் மீண்டு, சவத்தினருகே வந்து, இடும்பையடைதலையும், கிருத்தியம் செய்யவேண்டிய விதத்தையும், பத்துநாட் பிண்டங்களால் ஜீவன் சரீரம்பெறுதலையும், பதின்மூன்றும் நாள் யமதூதர் பிண்டசரீரம்பெற்ற ஜீவனைப் பாசத்தால் பிணித்து நாளொன்றுக்கு இருநூற்று நாற்பத்தேழு காதவழி தூரம் ஓராண்டு வரையிலும் நடத்திச் செல்லுதலையும், பூலோகத்துக்கும் யமபுரிக்கும் இடையிலுள்ள எண்பத்துநான்காயிர காதவழியில் அசிபத்திரவனம் அதாவது சூரிபோன்ற இலைகளுடைய வனமும், உருக்கிவிட்ட செம்புபோலக் காந்தும் இடமும், அதிக உஷ்ணமும் குளிருமுள்ள இடங்களும், இருளுமுள்ள இடமும், சிலாவருடமுடைய இடமும் இருத்தலையும், சீயாலும் இரத்தத்தாலும் நிறைந்து பாவிகளுக்கும் அப்பாவிகளை ஊறுசெய்யப் பலவகை ஜெந்துக்களுக்கும், ஸ்தானமாய் வைதரணிநதி கிடத்தலையும், யாமியம்-சௌரி-கந்தருவ நகரம்-குரூரம்-கிரௌஞ்சம்-விசித்திரம்-பக்வாபதம்-துக்கம்- நாநாக்கிரந்தம்-சுதப்தம்-சீதாப்ரம் என்ற பட்டணங்களில் யமதூதர் கட்டளையால் ஜீவன் சிறிதுபொழுது தங்கி மாசிகபிண்டங்களை யுண்ணுதலையும், மேற்சொன்னவற்றில் விசித்திரமென்கிற நகரம் சார்ந்து, ஊனஷாண் மாசிகபிண்டத்தை யுண்டு, ஏழாமாசிக பிண்டத்தை யுண்ணுங்காலை சில பிசாசங்கள் வந்து அப்பிண்டத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுத

ஸ்ரீமத் பாஷியகாரர்.

முதுமறைநீ ணெறியோடு முரணியிகன் மொய்ச்சமய முரணீத்தேக, மதுவிரிபைந் துழாயலங்கன் மணிவண்ணன் சமயநெறி மலிந்திட்டோங்க, எதுபொருளு முணராருஞ் செம்பொருளை யினிதினுணர்ந் துய்ய யாணர்ப், புதுவெயில்சூழ் மணிமாடப் பூதபுரி புங்கவன்றாள் போற்றி செய்வாம்.

ஸ்ரீமத் பராங்குசர்.

விண்ணவர்க்குஞ் செவியூற நாவூற விரிதமிழ்மா மறை விரித்து, மண்ணவர்க்கு வகுத்தவம்மான் மலிபொருநற் றிருக்குருகூர் வந்த வள்ளல், எண்ணவர்க்குந் தந்துபிறப் பெண்ணணைத்து மிழுக்குறவா னிமையோர்க் குந்தீக், கண்ணவர்க்கு மெட்டாத கதிபெறயா மவன் கழல்கள் கருதி வாழ்வாம்:

ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகியார்.

நய்யாத நான்மறைக ணவிற்றுமொரு செழுமுதனன் னிறத்து வைகி, மெய்யாத தவம்புரிந்தோர் விதுவணிவோன் விரிமலரோன் விண்ணோ ராகப், பெய்யாது புரிந்தவரைப் புரந்தளிக்குங் கடைக்கணருள் பொழிந்து புன்கண், செய்யாளை யயிந்திர புரத்திலமர் செய்யாளைச் சிந்தித் துய்வாம்.

ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகப்பெருமான்.

நயந்தரிக்கும் படைக்குமளிக் குந்தொழில்பூ ணற்குணக்குக் கடலாய் நல்கு, வியந்தரிக்கு முக்கணன்க ளுயிரங்க ளுடையார்க்கும் விபுதர்க் குந்தன், சயந்தரிக்குந் திகிரிசிரம் பொரிக்கிமயிந்திர புரத்துத் தலத்தின் மேய, வயந்தரிக்குந் தெய்வநா யகப்பெருமான் மாணடியை வழுத்தல் செய்வாம்.

பெரியார் அருளிச்செயல்.

வாணிலாமுறுவற் சிறுநுதற் பெருந்தோண் மாதரார் வனமுலைப் பயனே, பேணினேனதனை பிழையெனக் கருதி பேதையேன் பிறவிநோ யறுப்பான், ஏணிலேனிருந்தே னெண்ணினே னெண்ணி யிளையவர் கலவியின் றிறத்தை, நாணினேன் வந்துன் றிருவடியடைந்தேன் நைமிசா ரணியத்து ளெந்தாய்.

ஏதம்வந்தணுகா வண்ணநா மெண்ணி யெழுமினோ தொழுது மென் றிமையோர், நாதன்வந் திறைஞ்சு நைமிசாரணியத் தெந்தையைச் சிந்தையுள் வைத்துக், காதலேமிகுந்த கலியன்வா யொலிசெய் மாலைதான் கற்றுவல் லார்கள், ஓதநீர் வைய மாண்டுவெண் குடைக்கீ ழும்பரு மாகுவர் தாமே.

திருவுறையும் திருமார்பனாகிய திருமாலினது உந்தி
யில் தோன்றிய நான்முகக்கடவுள் படைத்த இடம் அக
ன்ற இப்புவியின்கண்ணே தவம்புரிவதற்குத் தகுந்த தா
னமாய்ப் புராணங்களென்றும் பைங்கூழ் விளையும் நல்ல
சொர்ந்நிலனாய், அடவிகளுக்கெல்லாம் அரசெனற்பால
தாய், விளங்காநின்ற * நைமிசாரணியத்தில் வசிக்கின்ற
வர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஐயந்திரிபற உணர்ந்த
வர்களும், பிரம ருத்திரேந்திராதி தேவர்களை நேரானவர்
களும், சொரூபத்தியானம் செய்கின்றவர்களும், ஸ்ரீ அரி
கதா சங்கீர்த்தன சீலர்களும் ஆகிய சௌனகாதிமகரிஷி
களைச் சேவிக்க விரும்பிப் புராணம் புகல்வோரில் தலை
மைபெற்றவராகிய சூதமாமுனிவர் அந்நைமிசவனம் வந்
து அச்சௌனகாதி அருந்தவர்களைக் கண்டு தண்டஞ்சம
ர்ப்பித்து, அம்மாமுனிவர்கள் உவந்து ஈந்த ஆசனத்தில்
விநயத்தோடு வீற்றிருந்தனர்.

பின்னர் ஆங்கிருந்த ருஷிகளெல்லாம் சூதபுராணி
கரைப் பார்த்து அஞ்சலிசெய்து சூதமாமுனிவரே! தேவ
ரீர் முகமாய் வைணவ சைவ புராணங்களைக்கேட்டு மிகக்
களித்தோம். பிரம்மனைக் குறித்தவை இராசத புராண
மாகலாலும், சிவனைக் குறித்தவை தாமத புராண மாகலா
லும், முதற்கடவுளைக் குறித்தவை சாத்துவிக புராணமாக
லாலும், அவ்விஷ்ணு புராணமே தத்துவம் சொல்லு
மாகலாலும், விஷ்ணுபுராணமொன்றனை இன்னும் கேட்க
விரும்புகின்றோம். தேவரீரோ பகவதமிசராகிய வேதவி
யாசபகவானுடைய மாணாக்கராயினீர். அல்லது உம்
அப்பகவான் யாவற்றையும் ஓதுவித்தருளத் தெளிந்தீ
ராயினீர். நீர் அறியாதது ஒன்றும் இலது. தர்ம்மார்த்த

* நைமிசாரணியம் நூற்றெட்டுத்திருப்பதியில் ஒன்று.

... ... தேவாரைப் பிர... ... ...ணை

ரேம். ஓ! சூதமாமுனிவரே! உலகில் ஜீவர்களுக்குச் சனனமும் மரணமும் எக்காரணத்தால் உண்டாகின்றன! எந்தச் செய்கையால் நரகமும் சுவர்க்கமும் வருகின்றன. எக்காரணத்தால் திராப்பிணிவரும்? எப்போது பிரேத ஜன்மம் வரும்? எதனால் அச்சன்மம் நீங்கும்? எதனால்முத்தி கிடைக்கும்? இவற்றையெல்லாம் எங்கட்குத் தெளிவுறச் சாற்றவேண்டும் என்று வேண்டினர்.

உடனே சூதமாமுனிவர் வியாச பகவானுடைய சீர் பாதங்களைத் திருவுளத்தில் தியானித்துச் சிரமேற் கரங்குவித்துச் சர்வ சதக்காரணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது சௌனகாதி முனிவர்களை நோக்கி அந்தணர்களே! யாவற்றையும் முற்றும் உணர்ந்த நீர் நன்குவினவினீர். உங்களுடையவினாவிற்கு விடையாக ஒரு நல்ல கதை சொல்லுகின்றேன், மனதை ஒரு வழிப்படுத்திக் கேட்பீராக. ஓ! ருஷிகளே! அயனாதி தேவர்கட்கு தேவனும் சர்வாந்தர்மியாயும், சிருஷ்டி திதிசங்காரங்களை லீலையாகச் செய்கின்றவனும், புருஷோத்தமனும், பரமபத வாசியும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை முன்னொரு காலத்தில் ஸ்ரீகருடபகவான் பணிந்து, நீர் இப்போது வினவியது போலவே உலக நன்மையின் பொருட்டு வினவி விடைபெற்றனன். அவற்றைச் சொல்கின்றேன் கேண்மின்: அக்கருடபகவான் பரமனை நோக்கி ஜகந்நாதா! பரந்தாமா! எள்ளினுள் எண்ணெய்போல எங்கும் நிறைந்தவனே! அயனாதியரும் இன்ன தன்மையனென்று அறியாத ஸ்ரீஹரியே! ஜீவர் உலகில் யாது காரணத்தால் பிறந்து இறந்து சுவர்க்க நரகங்களை அடைகின்றனர்? எந்தப் பாபத்தால் * பிரேதசன்மம் அடைகின்றனர்? எந்தப்புண்

* பிரேதஜன்மம்-பூதப்பிரேதபைசாசாதி சன்மங்களிலொன்று.

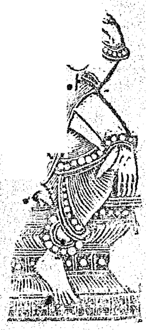

விஷ்ணு.

கருடபகவான்.

சௌனகாதிமகாரிஷிகள்.

சூதமாமுனிவர்.

...ரும் அரிது.
... ஒருபொருளைப்பார்
...வையும், இனிமையையுணர
... நாசியும், காமவிலம்பத்துக்கு மெய்
...மை தீமைகளைப் பகுத்துணர உணர்வும் உளவா
யினபடியால், மானிட சன்மமே சிறப்புடையதாகும். அம் மானிட சன்மத்தில் பிராமணர்-க்ஷத்திரியர்-வைசியர்-சூத்திரர் என்று நான்குசாதியாருளர். ஆடையொலிக்கும் வண்ணாரும், தோல்தைப்போரும், நாட்டியமாடுவோரும், ஓடம் விடுவோரும், கம்மாளரும், *நுளையரும், வேடரும் ஆகிய இவர்கள் சூத்திரசாதியாரினும் தாழ்ந்தசாதியாராவார். உணவும்-உறக்கமும்-அச்சமும்-புணர்ப்புமாகிய இவைகள், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இயற்கையாய் உள்ளனவாகும். ஞானமாத்திரம் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவன்று. சிலதேசங்களில் மானிடர் ஒரே காலுடையவராயும், இரண்டு கால்களுடையவராயும், அனேக கால்களுடையவராயும் இருக்கின்றனர். கிருஷ்ணசாரமென்ற மான் எந்தப்பூமியி லிருக்கின்றதோ அப்பூமியே புண்ணிய பூமியாகும் அப்பூமியில் தேவர்களையும், மகருஷிகளையும், பிதிரர்களையும், பூசிப்போருக்கு அதிக நன்மை உண்டாகும், அப்புண்ணிய பூமியில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்போதும் சந்நிதிகொண்டிருக்கின்றார்கள்.

கலுழனே! பூதப்பிரேத பைசாசசாதியுள் தேகம் பெற்ற சீவர் சிரேஷ்டர், அச்சீவருள் பசுபட்சி சன்மமடைந்து, சிறிது அறிவினால் சீவிப்போர் சிரேஷ்டர். அவருள் மானிடர் சிரேஷ்டர். அம்மானிடருள் பிராம

---

* நுளையர் - நெய்தனிலமாக்கள்.

அ
வ
பெ

கங்
அவ
வளவு என்பது
லும் இன்னும் மே
னை அல்லாமல் கிடைத்
யடையான். நூறுபொன் பெ
அடையாது ஆயிரம் பொன்னை
ரம் பொன் அடைந்தவன் லட்சம்பொ
றான். லட்சம் பொன் அடைந்தவன் கோடிப்ப
விரும்புகின்றான். கோடிப்பொன் அடைந்தவன் ஒரு தேசத்தை விரும்புகின்றான். தேசமடைந்து அரசனாயினவன் புவிமுழுதுக்கும் சக்கரவர்த்தியாக விரும்புகின்றான். சக்கரவர்த்தி தேவனாக விழைகின்றான். தேவர்களோ இந்திரனாக விரும்புகின்றார்கள். அவ்விதம் இச்சை மேலுமேலும் பெருகுமேயன்றி ஒருவருக்கும் அது

ந
ஆ
ன்ற
ால்
விழ

ைசயைக்
து, வேடனற்
தால் கெடுவதாகும்.
டன் யானையைத் தொ
ாகர்கள் தோண்டியகுழியில்
பரிச இன்பத்தால் கெடுவதாகும்.
ாக்கைக் கண்டு நல்ல கனியென்று நினை
ந்து அவ்விளக்கில் சாகின்றமையால் அப்பூச்சி
யணணால் கெடுவதாகும். வண்டு உண்ணக் கருதி இரு
வில் தேனைச்சேர்த்து அதில் இருக்கும்போது நறுந்
தேன் கொள்பவன் தீயால்கொளுத்துகின்றமையால் அவ்
வண்டு நாவால் கெடுவதாகும். மீன் தூண்டிலின் முனை
யில்கோத்த இறைச்சியின் நாற்றத்தை விரும்பி உயிர் நீத்
தலால் அம்மீன் நாசியால் கெடுவதாகும். ஓ! கருடனே!

அங்ஙனம் ஓர் இந்திரியத்தாலேயே அவைகள் நாசம் அடையுமேல் பஞ்சேந்திரிய வாஞ்சைகளையும் உடைய மனிதன் அருங்கேடுற ஐயமுளதோ? இல்வாழ்க்கையில் சுகதுக்கங்களில் எது மிகுதியாஞலும், பெண்டு பிள்ளைக ளாகிய வன்கயிற்ருல் கட்டுண்ட மனிதன் என்றும் நற்கதி யடையான். பாலியஞயினும், யுவாவாயினும், விருத்த ஞயினும் நாள் கழிதலை எண்ணும் மிருத்தியு ஒருவன் உளனென்றுணர்ந்து நடப்பான் இலன். உலகில் பிறந்து பிறந்தே இறக்கின்ருன். கேளாதே வந்து பிறப்பது போலவே பெண்டு பிள்ளை மனைகளைவிட்டு யாவரும்பார்த் திருக்க சொல்லியது சொல்லாமலே போகின்ருன். தாய் தந்தையர் பெண்டு பிள்ளைகள் ஒருவரும் துணையின்றித் தாஞெருவஞகவே எப்படி வந்தாஞே! அப்படி அவன் மாத்திரம் ஒரு தனியே போகின்ருன். ஒருவன் மரித்த வுடனே அவன் தேகத்தைக் காஷ்டம்போலப் புவியில் இடத்தி உறவினர் எல்லாரும் ஆ ஆவென்று அறற்றுகின் றனர். அவர் அழுகின்றமையால் இறந்தவன் அடையும் பயன் யாது உளது? பொய்ப்பத்திர மெழுதுதல், பொய்க் கரிகூறுதல், வழிபறித்தல், கொலைபுரிதல் முதலிய தீத் தொழில்களைப் புரிந்து ஒருவன் பொருள் சம்பாதிக்க அப்பொருளை அவனைச் சார்ந்த எல்லாரும் அனுபவிப் பார். பொய்யோலை எழுதுதல் முதலிய அத்தீய வினை களைச் செய்தலால்வரும் கொடியபாபத்தில் அப்பொருளை அனுபவிக்கிற வர்களுக்கும் பங்குண்டோவெனில், ஒரு சிறிதும் அவர்களுக்கு இல்லை. அப்பாபச்செயலைசெய்து பிறர்பொருளைக் கவர்ந்தவன் யாவஞே அவன் ஒருவனே பாவமுழுதுக்கும் பாத்தியஞகி தீவாய்நரகம் எய்துவன். அங்ஙனம் தீத்தொழில் புரிந்து ஈட்டியபொருள் இறந்த பின் அவஞேடு செல்லுமோவென்ருல் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாமல் அவனைவிட்டு மனைக்கண்ணே இருப்பதாகும் உறவினர் முதலியோரே சவத்தோடு மயானம் வரையிலே சென்று உடனே மீளுவர். இறக்குமுன்னமே அவன்

செய்த பாப புண்ணியங்களே அவனுடன் செல்வன வாகும். எந்தப் பொருளானது எமக்குத் தொண்டனாகிய ஒரு பிராமணன் கையில் கொடுக்கப்பட வில்லையோ அப் பொருள் உடையவனது பொருளென்று உலோபனிடத்தி லிருப்பதாகிய பெரும்பொருள், ஐயோ நாம் பிராமணர் கையில் கொடுக்கப்படவில்லையே, திருவணைமுதலிய யாத் திரைகளிலும் செலவு செய்யப்படவில்லையே, புழுமலக் கூடாகிய தேகம் அநித்தியமாயிற்றே! நம்மையுடையான் அதனை யறிவானிலனே! அவனிறந்த பின்பு நம்மை யாவன் கவர்ந்துகொள்வனோ! ஒருங்கு கவர்ந்து அவன் எந்த விலைமகள் கையில் கொடுப்பனோவென்று கதறுவ தாகும். பூர்வ சன்மத்தில் தானதர்மங்கள் செய்தவனே மறுசன்மத்தில் மகா பாக்கியவா னாகின்றமையால் அச் சன்மத்திலும் அப்படியே செய்தால் மறுசன்மத்தில் அதிக தனவானாவான். யாவன் அத்தான தருமங்களைப் பத்தி சிரத்தையோடு செய்கின்றானோ அவனே தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைப் பெறுவன் பத்தி சிரத்தையின்றி அவ ற்றைச் செய்தவன் செய்யாதவனே யாவன் தர்ம தானங் களைச் செய்கின்றமையாலே எண்ணியவற்றை யெல்லாம் எண்ணியபடிப் பெறலாகும். அரும்பெறலாகிய மோக்ஷ முங் கிடைக்கும். பத்தியோடு செய்யுந் தருமம் தினையி னுஞ் சிறிதாயினும் மலையினும் பெரிதாகும். ஒரு பொரு ளுமில்லாத ருஷிகளெல்லாம் தம்மனச்செய்கையாலேயே விதிசிவேந்திராதியருக்கும் அரிய நிரதிசய இன்ப வீடா கிய எம்முலகு பெறுகின்றனர். ஆதலால் மனத்தூய்மை யும் பத்தியும் இல்லாமல் தானம்-தருமம்-தவம் முதலிய வற்றைச் செய்தால், அவை சிறிதும் பயன்படா. முத்தி சாதனங்களாகிய பத்தியேனும் பிரபத்தியேனும் செய்த லும், பத்தியோடு தருமதானங்களைச் செய்தலுமே உத்தம மாம் என்றோதியருளினர்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் மாமுனிவர்களே! பின்னர்ப் பெரிய திருவடி ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது, ஏ நாதா! மனிதர்களுக்கு மகா கொடிதாகிய பிரேத சன்மம் எதனால் வாராமல் ஒழியும். அதனை அருளிச் செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், சர்வாந்திரியாமியாகிய பகவான் ஓ! கருடா! மனிதர் இறந்தவுடனே செய்யவேண்டியகருமங்களைச் சிறிது நவில்கின்றோம். கேண்மோ! பிரேதசன்மத்தை நிவர்த்திக்க விரும்பிய யாவரும் இறக்குமுன்னமே தமது கரத்தாலே விருஷோச்சர்க்கம் செய்தல்வேண்டும். ஸ்திரீ சூத்திரராயினும் தவிராது அதனைச் செய்தல் வேண்டும். ஐந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட வயதுடையாரில், ஆண், பெண், யார் மரித்தாலும் அவருக்குப் பிரேதசன்மம் வாராமையின் பொருட்டுக் கருமம் செய்கின்றவன் விருஷோற்சர்க்கம் செய்யவேண்டும். பிரேதசன்மம் அடையாமைக்கு விருஷோற்சர்க்கம் செய்யவேண்டியதன்றிவேறொன்றுமிலது உயிரோடிருக்குங் காலையாயினும் இறந்தபின்பாயினும் யாவனுக்கு விருஷோற்சர்க்கம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்குப் பிரேதசன்மம் வருவதிலது இந்த விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமலே வேறு எவ்விததானம் கொடுத்தாலும், விரதங்கள் செய்தாலும், யாகம் இயற்றினும், அப்பிரேதசன்மம் பிடியாமல் ஒழியாது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

பெரிய திருவடி சர்வேசனை வணங்கி ஓ! தேவதேவே! விருஷோற்சர்க்கம் இறக்காதமுன்னர் எக்காலத்தில் செய்யவேண்டியது! இறந்தபின்னர் எச்சமயத்தில் செய்யவேண்டியது? அதற்கு இன்னும்பலன் யாது? அவற்றைக் கூறியருளவேண்டுமென, அயனரனாதியர்க்கு அரியனும், நம்போலிய அடியாருக்கு எளியனும் ஆகிய கருணையங்கடவுள், கலுழனே! இறந்தவனைக் குறித்து விரு

க்ஷோற்சர்க்கம் செய்யாமல் சிரார்த்தமுதலிய யாவும் செய்தாலும் சிறிதும் அவனுக்குப் பயனில்லை. மரித்த பதினொன்றாம்நாள் எவனுக்கு விருக்ஷோற்சர்க்கம் செய்யப்படவில்லையோ அவனுக்குப் பிரேத சன்மம் உறுதியாகும். விருக்ஷோச்சநம் செய்யப்பட்டால் இறந்தவன் பிரேதசன்மம் அடையாது பெரியோர்கள் சேரும் உலோகம் சேருவன். முத்திக்ஷேத்திரங்களில் மாய்ந்தவன் எமனால் பீடிக்கப்படாமல் நல்லுலகுசேர்வன் விருக்ஷோச்சநம் யாவனுக்குச் செய்யப்பட்டதோ அவனும் அவ்வுலகு சேர்வன். புத்திரனாயினும், மனைவியாயினும், பெண்வயிற்றுப் பிள்ளையாயினும், பெண்ணாயினும், விருக்ஷோச்சநம் செய்யலாம் புத்திரன் இருப்பானானால் வேறு யாருஞ்செய்யலாகாது என்றருளினர். வேதவுருவனாகிய பறவைக்கரசன், ஓ! வாசுதேவா! புத்திரன் முதலிய ஒருவரும் இல்லாதவனும், இல்லாதவளும் இறப்பின் அவர்களுக்கு உத்தரகிரியையாவர் செய்யவேண்டியது அருளுகவெனலும், எம்பெருமான் ஓ! கருடா! பிள்ளையில்லாதவன் நரகமன்றி நல்லுலகு அடையான். ஆதலின் எவ்வித அரிதாகிய கருமம் செய்தேனும் ஆண்மகப்பெறுதல் வேண்டும். ஒருவன் தனக்கு நல்வினை ஒன்றும் செய்துகொள்ளாமல் இறந்தாலும் அப்படி மரித்தவனுக்கு அவனுடைய புத்திரர் கிருத்தியம் செய்யாவிட்டாலும், அவன் இராப்பகல் பசிதாகத்தோடு ஐயோ! ஐயோ! என்று இறைந்து உலகெங்கும் நெடுங்காலம் அலைந்து பின்பு புழுமுதலிய சன்மமெடுத்து மீண்டு மனிதருள் கடையோன் வயிற்றில் பிறந்துபிறந்து மரிப்பன். ஆதலால் ரோகத்தால் பீடிக்கப்படுவதற்கு முன்னரும், வயோதிகம் வருவதற்கு முன்னரும் செயல் ஒடுங்குதற்கு முன்னரும், ஆயுசுகுறைவதற்கு முன்னரும் தெரிந்தவன் தான் அந்தியகாலத்தில் நல்லுலகு அடையவேண்டியதற்கு நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவன். அப்படிச் செய்யாமல் பின்னிட்டுச் செய்வோமென்று ஆலோசிப்பது தீப்பற்றி இல்லம் எரியும் காலை

அதனை அவிப்பதற்குக் கூடம்தோண்ட எத்தனிப்பதை யொப்பாகுமென்றருளினர்.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

சூதர், அருந்தவர்களே! வேதவுருவனாகிய கருடன் சர்வலோகநாதனை வணங்கி, ஏ பரந்தாமா! தானதருமங்களை ஒருவன் மனத்தூய்மையோடு தன்கையாலே செய்யின் பயன் யாது? அவனுக்காக அவன் புத்திரன் முதலியோர் செய்யின் பலன் என்னை? செய்யும் முறைபிறழ்த்து செய்யின் பலன் என்னை? இவற்றை மொழிந்தருளுக எனலும், பாம்பனைப் பரமன் கலுழனே! மனத்தூய்மையில்லாமலும் உறுதியில்லாமலும் செய்யப்படும் நூறுகோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனுளதோ அவ்வளவு பலன் சித்த பரிசுத்தத்தோடு சாஸ்திரத்தில் விதித்தவண்ணம் ஒரு கோதானஞ் செய்யின் அதற்குளதாகும். ஒருவன் மரித்தபின்பு அவனைக் குறித்துச் செய்யும் லட்சம் கோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனோ அவ்வளவு பலன் அவன் இறக்குங்காலத்தில் ஆயிரங்கோதானம் செய்யின் உளதாகும். கலுழனே! அங்ஙனமாகலால் மரணகாலத்திலேயே கோதானம் முதலிய யாவற்றும் செய்தல் மிகநன்றென்று தெளிக நல்லதானமும், நலலபாத்திரமும், நல்ல க்ஷேத்திரமும், கொடுப்போனுடைய தூயமனமும் ஒருங்குறின் ஒன்றுகோடியாகும். கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களிடத்தில் கொடுக்கப்படும் தானம் நாள்தோறும் விருத்தியடையும் வாங்குவோர் உத்தமராஞல் கொடுப்போனுக்கு அதிக புண்ணியமுளது விஷத்தைப்போக்கும் மந்திரமும் குளிரைப்போக்கும் அக்கினியும் தம் சத்தியினின்றுங் குறைவுபடாதவாறுபோலத் தானம்வாங்கும் அவ்வுத்தமரு

ம் அவருடைய நற்க நமத்தாப குற்றமிலராவர், உத்தமபல னையடைய வேண்டுமென்று விரும்புவோன் கோதான மு தலியவற்றை வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த உத்தம பிரா மணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும் அவ்வேத சாஸ்திரங் களை ஓதாமலும், ஒழுக்கத்தில் நில்லாமலும் பிராமணன் என்ற பெயரைமாத்திரம் உடையவனுக்குக் கொடுத்தால் அக்கோதானமே கொடுத்தவனுக்கு நரகம் கொடுக்கும். அன்றியும், தகுதியில்லான் வாங்குவானேல் அவன் இரு பத்தொரு தலைமுறை யுள்ளவர்களோடு நிரயம்புகுவன். ஒருகோவை ஒருவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும். எக் காலத்திலும் ஓராவினைப் பலருக்குக் கொடுக்கலாகாது. அப்படிக் கொடுத்துத் தானம் வாங்கினோர் விற்றுத் தொ கையைப் பங்குசெய்துக் கொண்டாலும், ஒருவர் ஒருமா தம், மற்றொருவர் ஒருமாதம் அனுபவித்துக்கொள்ளுகிற தென்று விதித்துக் கொண்டாலும், தானங்கொடுத்தவன் அவனுடைய ஏழுதலைமுறையோடு நெடுங்காலம் நரக வாசஞ்செய்வன். சாதுக்கள் கரத்தில் பொருள் முதலிய வற்றைப் பத்திசிரத்தையோடு கொடுப்போன், அச்சன் மத்திலேயோ மறுசன்மத்திலேயோ பயனை ஐயமின்றி அடைதலால் அவை பெட்டியில்வைத்துப் பூட்டியபொ ருளேயென்று நினைக்கத்தக்கது. அதிக தனமுடையோன் இறந்தபின்னர் அவனுடைய மக்கள் அப்பனுக்கென்று பத்திசிரத்தையோடு செய்யும் கிருத்தியங்களால் அவன் அடையும் நல்லுலகினும் மேலாகிய உலகைப் புத்திர னில்லாதவனும் தரித்திரனும் சொற்ப தருமத்தை ஆர்த் தியோடு தமது கரத்தால் செய்வாராகில் ஐயமின்றிய டைவர்.

கருடா! அயலூருக்குப் போவோன் கட்டமுது கையிற்கொண்டு செல்வானேல் வழியில் வருத்தமின்றி இனிதாய்ச் செல்வானல்லனோ! அங்ஙனம் உயிரோடிருக் குங்கால் அன்னதான முதலியவற்றைத் தனது கையால் செய்தவன் இறந்துசெல்லும்போது பசிதாகத்தால் வருந்

தாது நல்லுலகடைவன். கையில் கட்டமுதுஇன்றிவழிச் செல்வோன் பசிதாகத்தால் வருந்துவதுபோலத் தான தருமங்களைத் தானே செய்யாதவன் இறந்து செல்லும் போது அதிகமும் துன்பப்படுவன். புண்ணிய க்ஷேத்தி ரத்தில் புண்ணியகாலத்தில் செய்த நல்வினை நெய்யினால் அங்கி ஓங்குதல்போல வளர்வதாகும். புண்ணிய க்ஷேத் திரமில்லாத எவ்விடத்திலேனும் புண்ணியகாலமில்லாத எக்காலத்திலேனும் விருஷோச்சநம் செய்து நற்சீலனல் லாப் பார்ப்பானுக்குத் தானம் கொடுப்பினும், அவ்விரு ஷோச்சநத்தின் மகிமையால் உத்தமக்ஷேத்திரத்தில் உத் தமகாலத்தில் உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுப்பின் எப் பலனோ அப்பலன் தவிராது கைகூடும். மானிடன் நற் கதி யடைவதற்கு மூதற்காரணம் விருஷோச்சநமே யென் றுணர்க. கருடனே! தேகம் அநித்திய மாதலால் நல் வினைகளை நாளைச்செய்வோமென்று நினையாமல் நாளும் நல்லூர் வகையாலே செய்தல்வேண்டும். புத்திரனுடை யோன் தன் கையால் ஒரு தருமமுஞ் செய்யாமல் இறப் பானேல் நற்கதியடையான். புத்திரனில்லாதவன் நல் வினைகளைச் செய்து மரித்தானேல் நற்கதியை அடைவன் மகம் இயற்றுதலினும், கோதானமுதலிய மகாதானம்செய் தலினும் விருஷோச்சநம் செய்தல் மிகஉத்தமமாம் கார்த் திகை மாதத்தின் பௌர்ணமியிலாயினும், உத்தராயணத் தில் சுக்கில பாட்சத்திலாயினும், கிருஷ்ணபட்சத்திலாயி னும், துவாதசியிலாயினும், மற்றெந்தப் புண்ணியதினத் திலாயினும். தாயமனத்தோடு உத்தமக்ஷேத்திரத்தில் நல் ல நட்சத்திரத்தில் நல்ல இலக்கினம் வேதசாஸ்திரங்களை புணர்ந்து ஒழுக்கமுடைய தெய்வப் பிராமணர்களை வருந் தியழைத்து சபம், ஓமம் முதலியவை செய்து தன்னைப் பரிசுத்தனாக்கிக்கொண்டு நவக்கிரக பூசைசெய்து மாதுர் தேவதைகளை அருச்சித்துப் பூர்ணாவுதிசெய்து மகாவிஷ் ணுவைக் குறித்துச் சிராத்தம்செய்து மந்திரநீரால் இடப க்கன்றை மஞ்சனமாட்டி வஸ்திரம், சந்தனம், புட்பம்,

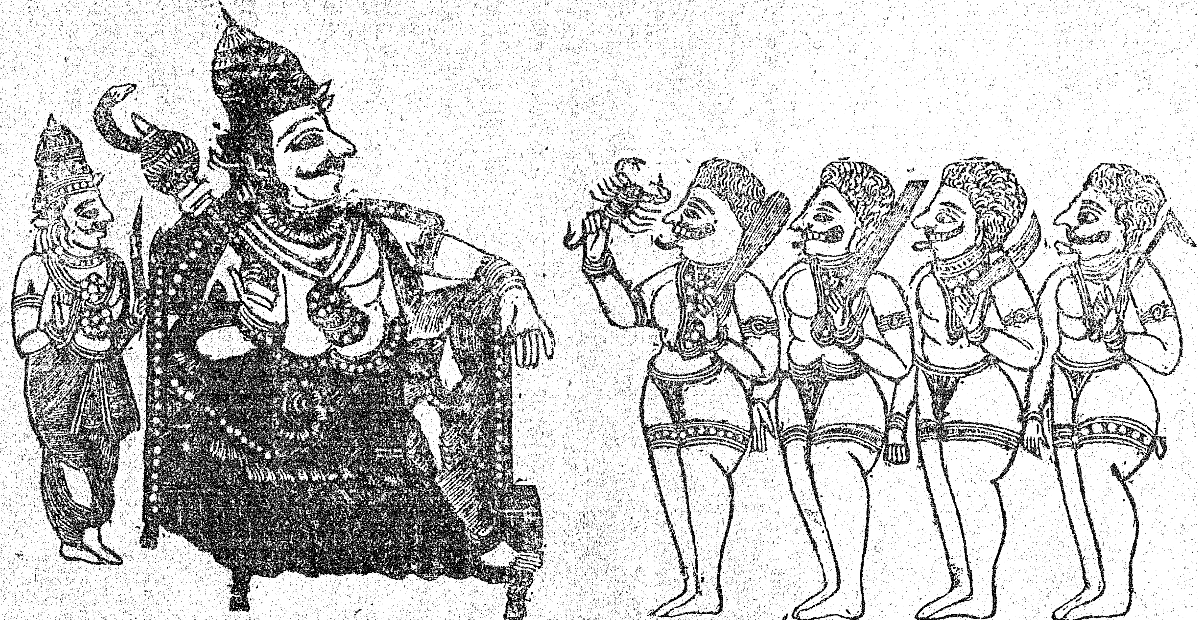

சித்திரகுப்தன். எமதருமராஜன். எமகிங்கரர்கள்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவியாசர் மாணுக்கர் நைமிசாரண்ணிய வாசிகளை நோக்கி, ஓ குணமாண்டோரே! கருடபகவான் திருமகள் கேள்வனைப் பணிந்து சர்வலோக சரண்ணியா! யமலோகம் எவ்வளவு தூரத்திலிரா நின்றது? அதன் தன்மையாது? அவற்றைப் புகன்றருள வேண்டுமெனலும், நங்கருணை யங்கடல் கலுழனே! கேட்டி! மனுஷ லோகத்திற்கும் யமபுரிக்கும் இடையில் எண்பத்தாருயிர காதவழியுளது. அப்புவியில் வாழ்கின்ற கூற்றுவன் சீவகாலமுடிந்த சீவனைப்பிடித்து வருமாறு யாரும் அஞ்சத்தக்க உருவமுடையவர்களும், கனலையும் காயும்சினமுடையவர்களும், பாசம் முசலம்-உடையவர்களும், காரெனக்கருத்த ஆடைதரித்தவர்களும் ஆகிய மூன்றுதூதர்களை யாண்டும் ஏவுகின்றுன் அம்மூவரும் சென்று ஆயுசுமுடிந்த சீவனைப் பிடித்து, காற்றுருவமாகிய தேகத்தில் அடைத்துக் கொண்டுபோய் யமபுரிக்கு நாயகனுகிய காலனுக்கு முன்னே நிறுத்தி ஓ! தருமராஜரே! நின் கட்டளையின்படி வாணு ளற்றவனை நினது சந்நிதிமுன்னர்க் கொண்டுவந்தோம். இனி யாங்கள் செய்யவேண்டியது என்னை? கட்டளை யிடுவீராயின் பணிந்து செய்கின்ருேமென்பர். மகிடவாகனன் அத்தூதரைப் பார்த்து ஓ! கிங்கரரே! நன்று, அச்சீவனை மீண்டுங் கொண்டுபோய் அவன்மனையின் மாட்டேவிடுத்துப் பன்னிரண்டாம் நாள் கழிந்தபின்னர்க் கிரமமாய் அவனை நமக்குமுன் கொண்டுவருக என்பன். தூதர் அதனைக்கேட்டு நொடிக்குமுன்னரே அச்சீவனைக் கொண்டு எண்பத்தாருயிர காதவழி நடந்துவந்து சேருவர். இறந்தவுடனே சீவன் யமபுரிசென்று மீண்டு வருகின்றமையால் சரீரத்தை உடனே தகனம் செய்யாமல் சிறிதுபொழுது கழிந்தபின்னரே செய்தல்வேண்டும். யமதூதர்கள் அடைத்த வாயுதேகமுடைய அச்சீவன் சிதைக்குப் பத்துமுழத்

துக்குமேலே நின்று தீப்பற்றிக் கொழுந்துவிட் டெரி கின்ற தலை து மெய்யைப் பார்த்து ஐயோ! ஐயோ! என்று ஓலமிடுவன். அச்சீவன் புண்ணியஞ் செய்தவனாயின் இவ் வுடல் கழிந்ததே நன்றென் றுவப்பன். கலுழனே! தலை வேகுங்காறும் சீவனுக்கு அச்சரீரத்தில் ஆசை யொழி யாது. சிரசுமுதலிய தேகமெல்லாம் வெந்து சாம்பராயின வுடனே சீவனுக்குப் பிண்டத்தால் தேகமுண்டாகும். புத் திரன் முதல் நாளில்போடும் பிண்டத்தால் சிரசும், இரண் டா நாட் பிண்டத்தால் கழுத்துந் தோளும், மூன்றா நாட் பிண்டத்தால் மார்பும், நான்கா நாட் பிண்டத்தால் வயிறும், ஐந்தா நாட் பிண்டத்தால் உந்தியும், ஆறா நாட் பிண்டத் தால் பிட்டமும், ஏழா நாட் பிண்டத்தால் குய்யமும், எட் டா நாட் பிண்டத்தால் தொடையும், ஒன்பதா நாட் பிண் டத்தால் காலுமுண்டாகிப் பத்தா நாட் பிண்டத்தால் சரீர முழுதும் பூரணமாகும். சீவன் இறக்குமுன்னமே மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த மனைக்கண்வந்து உள்ளே செல்லா மலே பசிதாகத்தால் ஆ! ஆ! என்று கதறிப் போவோர் வருவோர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அவ்வீட்டின் வாயி லிலே நிற்பன். பின்பு அச்சீவன் பதினொன்றா நாளிலும் பன்னிரண்டா நாளிலும் புத்திரனால் பிராமண முகமாய்க் கொடுக்கப்படுவனவற்றை யுண்டு, பதின்மூன்றா நாள் யம படர்கள் பாசத்தால் பிணித்திழுக்க வீட்டைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு கதறியவண்ணமே யமலோ கம்சார ஏகுவன். கருடனே! அக்கிங்கரர்களோடு நாளொ ன்றுக்கு இருநூற்று நாற்பத்தேழு காதவழி இரவிலும் பகலிலும் நடப்பன். அவன் செல்லும்வழியில் அசிபத் திர வனமென்னும் ஈர்வாள்போன்ற இலைகளையுடைய ஓர் கானகம் இருக்கின்றது. ஓ! கருடா! மரங்கள் நெருங் கிய வனத்திற் செல்வதே யார்க்கும் அரிதாகுமன்றோ! கூரியிலைகளாகிய வனத்தில் எங்ஙனஞ் செல்வது? அல் லதூஉம் அக்காட்டினூடு நடக்குங்கால் பசிதாகத்தாலும் மிகவருந்துவன். மார்க்கத்தில் சீவன்படுந் துன்பை

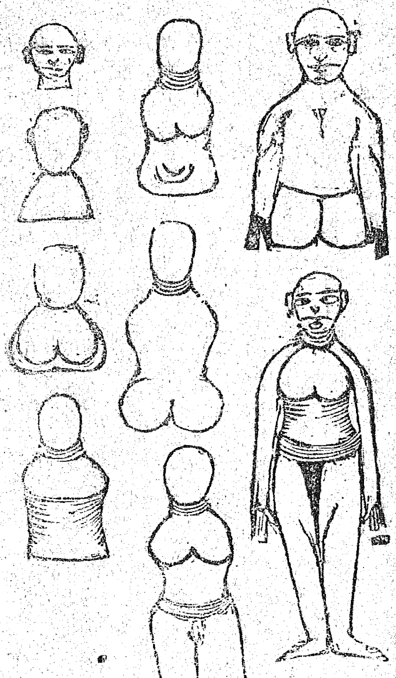

பிண்டவிருத்தியானசரீரம்.

எமதூதர்கள்.

யாவர் சொல்லவல்லார்? அதுநிற்க, வைவசுத பட்டணம் உயர்ந்த மாளிகைகளால் நெருங்கியதாயும், யார்க்கும் அச்சந்தரும் கோரரூபமுடைய அநேக பிராணிகளுக்கு இருப்பிடமானதாயும், துக்கத்தையே கொடுப்பதாயு மிருக்கின்றது. பாபஞ்செய்தோர் அநேகர் அவணிருந்து அண்டமுகடு கிழிய எப்போதும் ஆ! ஆ! என்று ஓலமிடுகின்றனர். வெப்பத்தால் உளதாகிய பேய்த்தேர் புனலுளது போல ஆங்குக் காட்டும் பருக ஒரு சிறுதிவலையுங் கிடைக்காது. மேகங்களெல்லாம் அருந்த அருகமற்ற இரத்தம் முதலியவற்றையே பெய்யாநிற்கும். இறந்தசீவன் பதின்மூன்றுநாள் புறப்பட்டு யமபுரிக்கு செல்கின்ருனென்று மேலே புகன்ருேமே குரங்கைக் கயிற்ருல்கட்டி ஈர்த்துச் செல்வதுபோலக் கிங்கரர் பத்தாநாட்பிண்டத்தால் தேகம் பெற்ற சீவனைப் பாசத்தாற்பிணித்து இழுத்துக்கொண்டு செல்லுங்கால் அச்சீவன் தனது புத்திரனை நினைத்து ஐயோ அருமைமகனே! கஷ்டப் படுகின்றேனே! என் செய்கோ! என்செய்கோ! சர்வேசன் ஒருவனுளன், நல்வினை தீவினையுள, சுவர்க்கம் நரகமுள, அவற்றிற்குச் செல்ல நன்னெறி தீநெறியுள என்று இதஞ் சொன்னவர்களோடு ஸ்ரீயப் பதியென்றும் ஒருவ னுளனே! மற்றவையு முளவோ! பிராந்தியால் பிதற்று கின்றீர் என்று வன்கண்மை பேசிச் சாதுக்களை யேசி பரிகாசம் புரிந்தேனே அவற்றின் பலனை இப்போது அனுபவிக்கிறேன். மலையொருமத்திகையால் கிங்கரர் இரக்கமின்றிப் புடைக்கின்றனரே, அந்தோ பெரியோர்களுக்கு ஓர் உதவியுஞ் செய்தேனல்லேன். யாகமுதலிய துஞ் செய்தேனல்லேன். செய்வோர்க்கு உதவினேனல்லேன். தீர்த்தயாத்திரை செய்தேனல்லேன். செய்வோரைப் புகழ்ந்தேனல்லேன். மாதவம் புரிந்தே னல்லேன். புரிவோரைப் போற்றினேனல்லேன். நீரில்லா இடனில் தண்ணீர்ப் பந்தல் உண்டாக்கினேனல்லேன். ஒரு குளந்தோண்டினேனல்லேன். ஒருகிணறு கட்டினேனல்லேன். கோக்

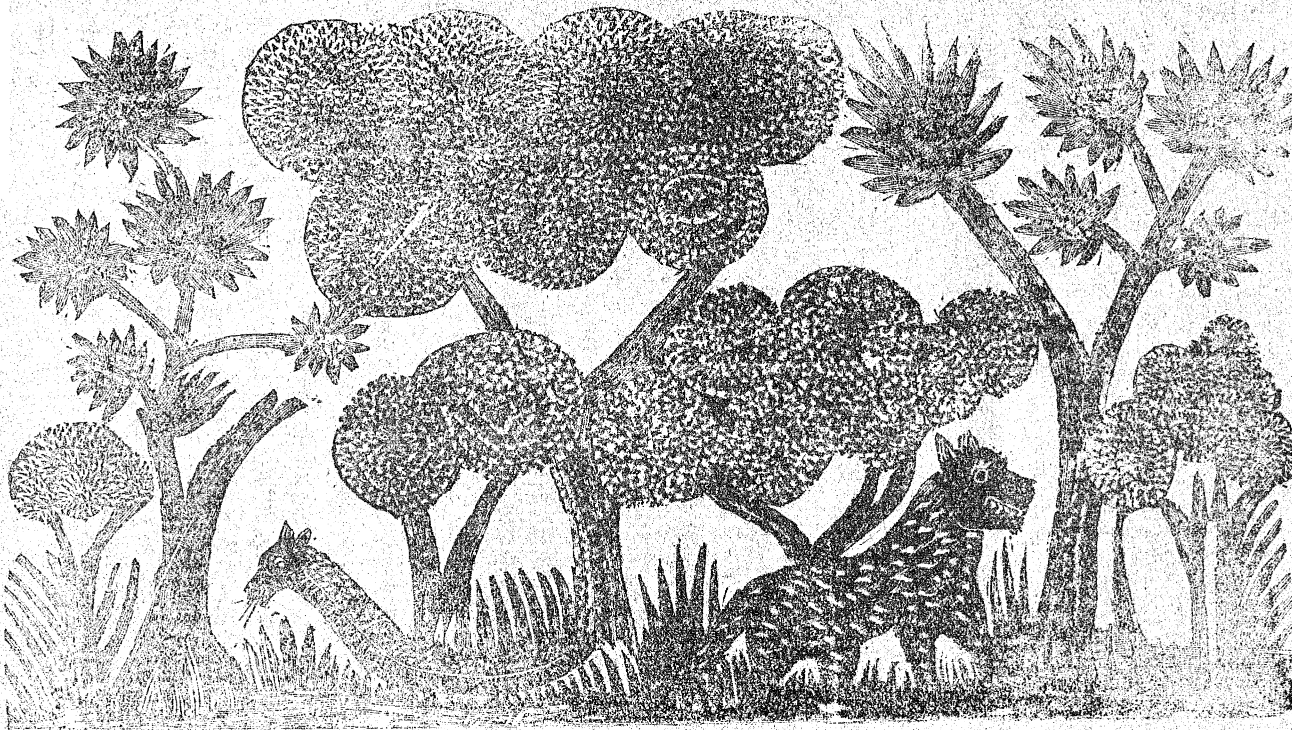

அசிபத்திரிவனம்.

கள்மேய்வதற்குப் பசும்புல் வளரப்பயிரிட்டுப் பூமியை வைத்திருந்தேனல்லேன். இயன்றமட்டில் நித்தியாதானஞ் செய்தேனல்லேன். வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றேனல்லேன். கற்போருக்குக் கல்விச்சாலை உண்டாக்கினேனல்லேன். ஸ்ரீமத்ராமாயண பாரதபாகவதங்களைக் கையாலெழுதியேனும், எழுதச் செய்தேனும், விலைக்கு வாங்கியேனும் படிக்க விரும்புவோர்க்குக் கொடுத்தேனல்லேன். அவற்றைப் படனஞ்செய்தேனல்லேன். ஒரு பெரியவர் முகமாய்க் கேட்டேனல்லேன். படிக்கவைத்துச் சர்வசனங்களையும் கேட்பித்தேனல்லேன். ஸ்ரீ அரிதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமிருந்தேனல்லேன். இன்னன நல்வினை ஒன்றனையும் கனவிலும் நினைத்தேனல்லேன். தீவினைகளிலோ ஒன்றும் ஒழியாமல் யாவுஞ்செய்தேன். இப்போது என்செய்வேன். என்றழுது செல்வன் என்று பின்னும் அருளுகின்றனர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி ருஷிகளைக் கண்ணுற்றுத் திருமாலடியார்களே! பின்னர் சர்வேசன் பட்சிராஜனே! யமதூதர்களால் கட்டுண்டு உதையுண்டு செல்லும் சேதநன் மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த இன்பை நினைத்து துன்புற்றுப் பசிதாகத்தால் வருந்தி மெலிந்து தீனசுரத்தோடு ஐயோ! நம்முடைய மனைவிமக்கள் எங்கே? உற்றோர் மற்றோர் எங்கே? ஏவலாளர் எங்கே? எல்லாரும் நம்மைத் தனியே விட்டனரே. பொய்யோலை யெழுதுதல் முதலிய தீத்தொழில் புரிந்து* கவர்ந்தபொருள் இப்போது நமது

* கவர்தல்-கொள்ளையிடல், திருடல், வாருதல்.

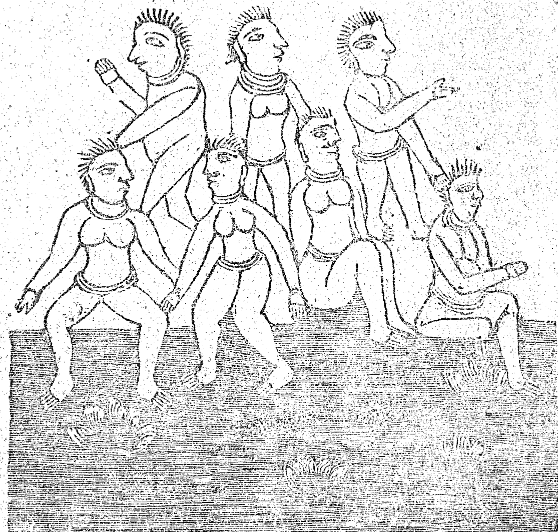

பிரேதக்கூட்டம்.

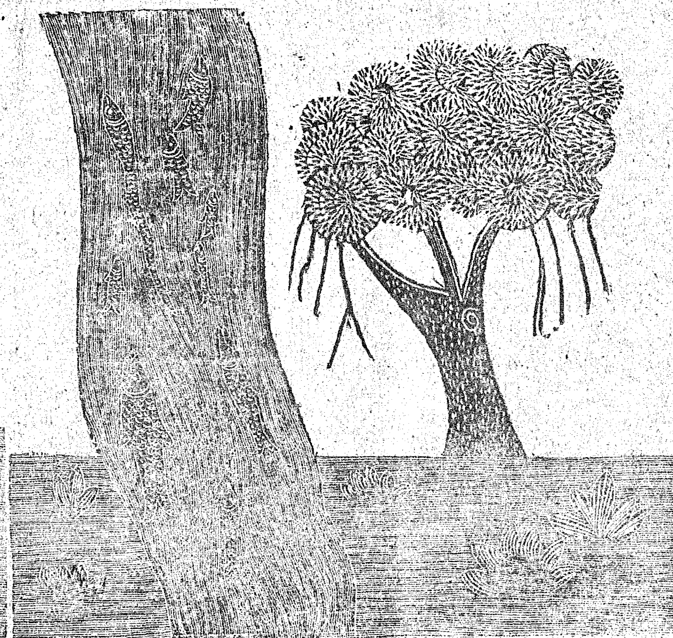

புண்ணியபத்திரைநதி. வடவிருக்ஷம்.

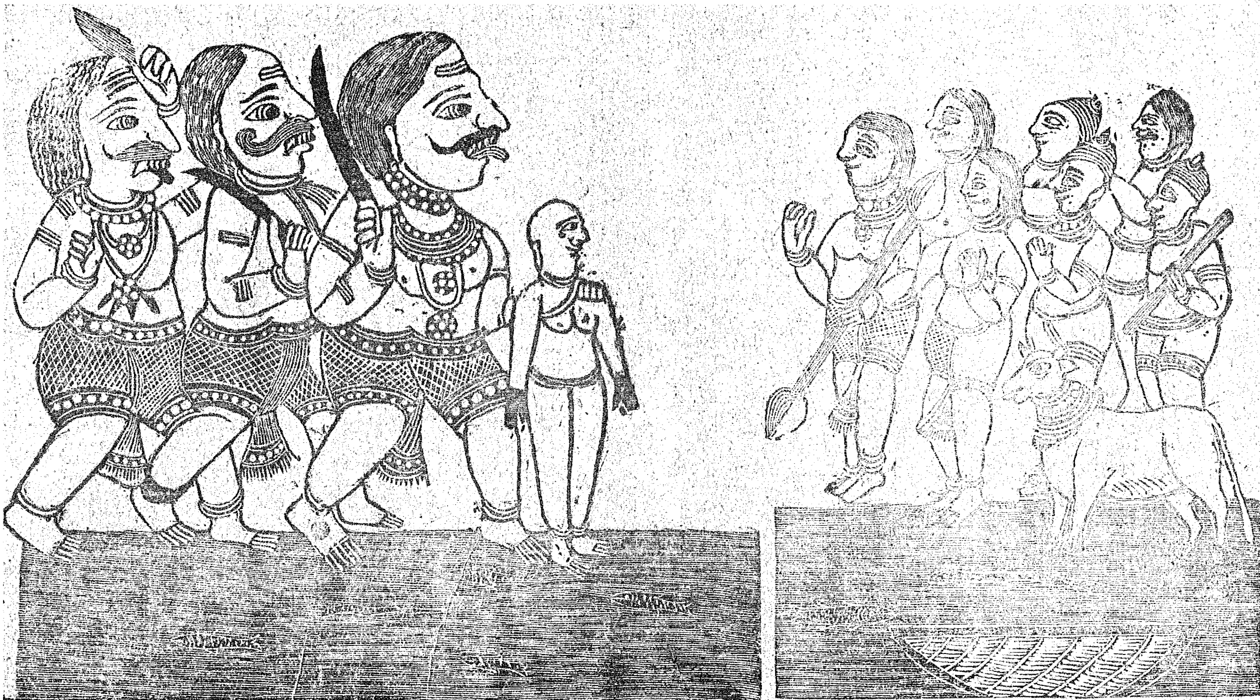

எமபடர்கள். பிண்டசரீரமுடையசீவன். ஓடக்காரர்கள். வைதரணி. கோ.

பிசாசுகள்.

பிண்டசரீரம்பெற்றசீவன். எமகிங்கரர்கள்.

தாயிருக்கின்றது. நீர் இன்றிச்சீ இரத்தங் களாலேயே நிறைந்திருக்கின்றது. அல்லதூஉம் தீமைபுரியும் துஷ்டப்பிராணிகளுக்குத் தானமாயிருக்கின்றது. நாற்றம் அறியும் நாசியில்லாப் பிராணியும் அந்நதியின் துர்க்கந்தத்தைப் பொறுப்பது அரிது. ஏ சீவனே! நினது கையாலே நீ கோதானம் செய்தவனாயின் ஒரு கோவந்து நின்னை இந்நதிக்கப்புறம் சேர்த்துவிடும். நீ செய்யாதவனாயின் ஆன் வரமாட்டாது. நீ இவ்வாற்றிலே விழுந்து நெடுங்காலம் மூழ்கிக்கிடத்தல் வேண்டும் என்பர். ஓ! வைனதேயனே! வைதரணிநதியை இனிதாய்க் கடக்கும் பொருட்டு யாவரும் தவிராது கோதானம் செய்தல் வேண்டும். சீவன் அவ்வைதரணி கோதானம் செய்தவனாயினும் அவனைக் குறித்துப் புத்திரரால் செய்யப்பட்டதாயினும், அச்சீவன் அந்நதியைக் கடந்து நமக்குஇளையவனாகிய விசித்திரனென்போன் பரிபாலனம் செய்யும் விசித்திரமென்ற பட்டணத்தைச் சார்ந்து, ஊனஷான்மாசிக பிண்டத்தை உண்டுசென்று, ஏழாமாசிக பிண்டத்தை உண்ணுங்காலை சில பிசாசுகள் வந்து அச்சீவனைப் பார்த்து அடாமூடா! நீ புவியில் வாழ்ந்தபோது நின்மாட்டுவந்து நின்னை யாசித்தவர்களை ஒன்றும் கொடேனென்று துறந்தினையே இப்போது பிண்டத்தைக் கொடுவென்று பலவந்தமாய்ப்பிடுங்கிக்கொள்ளும். புள்ளரசே! ஒருபொருளுமில்லா வறிஞனாயினும், தன்னை இரந்தவர்க்கு இல்லை என்றுசொல்லாது இயன்றமட்டில் ஏதேனும் கொடுத்தலே வேண்டும். கொடுக்கா விடின் புத்திரன் கொடுக்கும்பிண்டம் பிசாசுக்கையதாகும். பின்னர் அச்சீவன் வருந்தி அப்பேய் பிடுங்கியபோது தனது கையிற் சிதறிய பிண்டசேஷத்தை உண்டு ஐயோ! கேட்டவர்களுக்கு யாசகம் கொடாமல் மறுத்தபாபத்தின் பயனோ இது! வழி நடந்துவந்தேன், வயிறுபசிக்கின்றேன் என்றவருக்கு அரைவயிறு அன்னமேனும் கொடுத்தேனோ சாக்காடென்பது ஒன்று நிச்சயமாய்உளது நின்று நினைத்தேனோ

என்று துக்கப்படுவன். அப்போது யமதூதர் சீவனைக் கண்ணுற்று முழுமகனே! மானிடசன்மம் பெற்றசீவனுக்கு அரிது யாதுளது! வேண்டிய நல்வினைகளை யெல்லாம் அச்சன்மத்தால் புவியில் கொள்ளை யடிக்கலாமே! அதனை அறியாது கேடுற்றனையே! மானிடசன்மத்தால் புவியில்செய்த நல்வினை தீவினைகளின் பயனை மற்ற உலகங்களில் அனுபவிக்கலாமே யல்லது அவ்வுலகங்களில் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. உத்தம உலகடைந்து இன்பம் அனுபவித்தலும், அதம உலகடைந்து துன்பம் அனுபவித்தலும், மண்ணுலகில் சிவிகை ஊர்தலும், அச்சிவிகை சுமத்தலும் அப்பூவுலகில் செய்த புண்ணிய பாபங்களின் பயனாலேயே என்று உணர்க. அவற்றை இப்போது உணர்ந்துஎன்செய்குவை என்பர். கருடனே! உதக கும்பதானம் செய்யப்பட்டதாயின் சீவன் அவ்வுதகத்தைப் பருகிச் சிறிதுவிடாய் தவிர்ந்து ஏழாமாதத்தில் அப்புறம் நடப்பான். ஏ! பட்சிராஜனே! சீவன் பாதி வழி சென்றானகையால் அம்மாதத்தில் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தல்வேண்டும். பின்பு அச்சீவன் பக்வாபதம் என்னும் பட்டணத்தைச்சார்ந்து எட்டாமாசிக சிரார்த்தபிண்டத்தை உண்டு, அதனினின்று நடந்து துக்கதம் என்னும் நகரணைந்து மகா துக்கமடைந்து ஒன்பதாமாசிக பிண்டத்தை ஆங்கு அயின்று, அதனை நீங்கி நாநாக்கிரந்தமென்னும் பட்டினம் நண்ணி பத்தாமாசிக பிண்டத்தை உண்பன். விருஷோற்சநம் செய்யாமையால் அநேகசீவர் பிரேதசன்மத்தோடு கூட்டங்கூட்டமாய் அப்பட்டினத்தில் எப்போதும்ஓவென்று கதறிக்கொண்டிருப்பர். அவர்களைப் பார்த்து அச்சீவனும் கதறி அப்பால் நடந்து சுதப்தமென்னும் புரியைச் சார்ந்து, பதினொன்றுமாசிக பிண்டத்தை அவ்விடத்தில் அயின்று, சீதாப்ரம் என்னும் நகரணைந்து, ஆங்குச் சீதத்தால் வருந்தி பன்னிரண்டாமாசிக பிண்டத்தையுண்டு, அதனினின்று புறப்பட்டுச் சென்று துக்கத்தோடு நான்குதிக்கையும் யம

...லைபடிகள் நூல்...

தூதர்களையும் பார்த்துக் கிங்கரர்களே! என் மனைவிமக்கள் ஒருவரையுங் காணேன் ஏழையேன் என்செய்வேன் என்பன், காலதூதர் சீவனை நோக்கி மூழுமகனே! மனைவி மக்கள் எங்குமுளரோ! அவர்மேலாசை இன்னும் ஒழியவில்லையோ! நீ செய்த புண்ணிய பாபங்களின் பயனையே எங்குக் காண்பாயென்று அறைகுவர் சீவன் அதனைக் கேட்டு ஐயோ! முன்னே நவின்றமை மட்டாகையாலன்றோ இந்தத் துன்பத்துக் குள்ளானேனென்று மனம்புழுங்கி நடந்து வைவகுவத பட்டினம் சேருமுன்னரே ஊனப்திகபிண்டத்தை அருந்தி அப்பட்டினம் சார்வன். அவ்யமபுரி நூற்றுநாற்பத்து நான்குகாதவழி அகலமுள்ளதாய், கந்தருவாப் சரசுகளோடு கூடியதாய் எண்பத்து நான்காயிரம் பிராணிகள் ஒருங்குற்றதாய்விளங்கா நிற்கும். சீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைத்தெரிந்து நமக்கு விண்ணப்பஞ்செய்பச் சிரவணர் என்போர் பன்னிருவர் அந்நகரில் இருக்கின்றனர். சீவரெல்லாம் அப்பன்னிருவரையும் ஆராதித்தல் வேண்டும். அச்சிரவணரை ஆராதித்தசீவன் இறுதிக் காலத்தில் யமபுரி சேரும்போது அவன் செய்த பாபங்க ளெல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லாமல் புண்ணியங்களையே அச்சிரவணர் வெளிப்படுத்துவர். ஆதலால் சிரவணரை ஆராதித்தல் மிக நன்மையென்று உணர்க என்றருளினர்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் சௌனகாதியைப் பார்த்து மகருஷிகளே! கேளீர், பின்னர் இருக்கு-எசுர்-சாமவேதங்கள் அவயவங்களாகிய கருடன் பரமகாருண்ணியனாகிய எம்பெருமானது திருவடிகளைத்தொழுது. எந்தையே! முன்னமே!

புகன்றருளிய சிரவணர் பன்னிருவரும் யாருடைய புத்திரர்? வைவசுவத பட்டினத்தில் அன்னவர் இருப்பக் காரணம் யாது? மானிடர் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களை அச்சிரவணர் எப்படியறிகின்றனர்? அவற்றை அடியேனுக்குநவின்றருளுகவென்று வேண்டலும், ஆதிபகவன், நன்றென்று மகிழ்ந்து, புள்ளரசே! கேண்மோ! இறுதியுற்றஞான்று தன்னந்தனியனாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அயனராதி தேவரோடு யாரும் யாவும் தன்னுள்ளே ஒடுங்க நெடும்புனலில் பள்ளிகொண்டருளினர். அவ்விஷ்ணுவின் உந்தியினின்று நான்முகன்தோன்றி அவ்ஹரியைக் குறித்து நெடுங்காலம் மாதவம்புரிந்து வேதத்தையும் படைப்புத்தொழிலையும் உணர்ந்து, யாவரையும் யாவற்றையும் படைத்தனன். படைத்தவுடனே உருத்திரன் முதலிய தேவரெல்லாம் அவரவர் தொழிலில் தலைப்பட்டனர் யாவரினும் வலியனாகிய தருமராஜனும் சையமினி என்னும் நகரமடைந்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஜீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களை யறியத்தொடங்கினன் தொடங்கிய அவனுக்குச் சேதனர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியம் தெரியாமையால் அவன் வருந்திய மனத்தோடு சதுர்முகனைக் கண்டுவணங்கி ஓ! மகாதேவனே! அடியேன் சையமினி நகரமடைந்து ஜீவர்களது புண்ணிய பாபங்களை யுணர்ந்து சிக்ஷாரக்ஷைசெய்ய எத்தனித்தேன். அச்சீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்கள் இன்னவென எனக்குத் தெரியவில்லை அவற்றை யறிந்தல்லவோ ஜீவரைக் கண்டித்தலும் காத்தலும் செய்தல்வேண்டும். ஆதலால் அவற்றை யான் உணரும்படி அடியேனுக்கு அருள்புரிக என்றனன். பதுமாசனன் அதனைக் கேட்டுத் தருப்பையெடுத்தெறிந்து தேககாந்தி யுடையாரும், நீண்ட கண்ணுடையாரும், மனக்கண்ணாலே யாவற்றையும் அறிகின்றாருமாகிய பன்னிரண்டு புத்திரரைப் படைத்து, நமனைப் பார்த்து ஓ! தருமா! ஜீவரெல்லாம் நினைப்பதையும் பேசுவதையும், நடத்துவதையும் ஒக்க இருக்கின்றவர்போல

இப்பன்னிருவரும் உணர்ந்து நன்கு வெளிப்படுத்துவர். அவரால் நீயுணர்ந்து, சிக்ஷரக்ஷ செய்திடுமென்று விடுத்தனன். காலன் பிரமனைத் தொழுது, அச்சிரவண ரோடு தென்புலன் சார்ந்து சேதனர்களது புண்ணிய பாபங்களை அறிந்து தக்கவாறு புரிவனுயினன். பட்சி ராஜனே! இறுதியடைந்தவுடனே அங்குஷ்ட பரிமிதமா ன வாயுருபமாகிய ஜீவனைத் தூதர் யமபுரிகொண்டு செல் வர். தருமார்த்த காமமோக்ஷங்கள் என்றவற்றில் தருமம் செய்த உத்தமரெல்லாரும் தரும மார்க்கமாக அந்நகரம் செல்வர். பொருள் முதலியவற்றைப் பெரியோர்களுக்குக் கொடுத்தவர் விமானங்களின்மீது செல்வர். பெரியோர் கள் விரும்பியவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுத்தவர் கொய் யுளை குதிரைமேலேறிச் செல்வர். மோக்ஷ இச்சைகொ ண்டு வேதசாஸ்திரங்களை யறிந்து பக்திபுரிந்தவர் அமி சங்கள் பொருந்திய விமானத்தின்பேரில் செல்வர். இந் நான்குவிதத்திலும் சம்பந்தப்படாத பாவிகள் காலால் நடந்துசெல்வர், அவ்வழியில் மரத்தின் இலைகளெல்லாம் உடைவாளை ஒத்தனவாயிருக்கும். மணல்களெல்லாம் வறு த்துக் கொட்டிய பரல்போலக்கிடக்கும். அம்மார்க்கத்தில் நடக்கும்போது அதிக வருத்தமுண்டாகும். ஜீவன் சிர வணரைப் பூசித்தவனுயின் அச்சிரவணர் அச்சீவனுடைய பாபத்தைச் சொல்லாமல் புண்ணியத்தை மாத்திரம் யம னுக்குச் சொல்வர். சிரவணரை ஆராதிக்கும் ஜீவனைப் பாபம் என்றும் அணுகாது சிரவணபூசை செய்தவுடனே பன்னிரண்டு கலசங்களில் புனலோடு அன்னம்பெய்து நிறைத்து அக்கலசங்களை அந்தச் சிரவணரை உத்தேசித் துப் பிராமணருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். அப்படிக் கொடுத்த ஜீவனுக்குச் சிரவணர் யமலோகத்தில் சகல நன் மையும் செய்வர். கலுழனே! சிரவணர்களுடைய தோற்ற முதலியவற்றைச் சொல்லும் இப்புண்ணிய சரிதையைப் பக்தியோடு கேட்போன் பாபத்தினின்று நீங்கிப் புனித னுவன் என்றருளினர்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

ஸூதபுராணிகர், சௌனகாதி மகருஷிகளே! முதற் கடவுள், கருடபகவானைக் கண்ணுற்று, வைனதேயனே! ஜீவன் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைச் சித்திரகுப்தன் சிரவணரால் உணர்ந்து, யமனுடைய உத்திரவின்படி தக்கது செய்கின்றனன். ஜீவன் வாக்கால் செய்த பாபபுண்ணியங்களை வாக்காலும், சரீரத்தால் செய்தவற்றைச் சரீரத்தாலும், மனத்தால் செய்தவற்றை மனத்தாலும் அனுபவிப்பன். பெரியோரைப் புகழ்தல், வேதசாஸ்திரங்களைப்படித்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் யாண்டும் வாக்கால் வெற்றிபெறுவன் பெரியோரை இகழ்தல், நீசபாஷையை உச்சரித்தல் முதலிய பாபங்களைச்செய்தவன் வாயால் கிடம் சொரிவன். புண்ணிய தீர்த்தமாடல், பாகவதருக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்தல் முதலிய நல்வினை புரிந்தோன் நல்லிணக்கமுடைய சரீரம் பெறுவன். பரஸ்திரீ கமனம் செய்தல், பிறவுயிரை வருத்துதல் முதலியவற்றைப் புரிந்தவன் குரூபமான தேகமடைவன் ஆதிபகவானுடைய நித்திய திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தைத் தியானித்தல், யாவருக்கும் இதத்தையே நினைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் என்றும் உவப்புடைய மனமுடையோனவன். எப்போதும் யாவருக்கும் அதிகத்தையே நினைத்தவன் வருந்தும மனமுடையோனவன். ஏ! கருடா! யமபுரியின் தன்மையையும் அப்புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள இன்பதுன்பங்களையும் நினக்குச்சொன்னேன். இறந்தவனைக்குறித்து அன்னதானம் முதலியவைகள் செய்தல்வேண்டும். அத்தானபலனால், இறந்துசெல்லும் ஜீவன்மார்க்கத்தில் வருந்தாதுசெல்வன் தீபதானம் செய்யின் ஜீவன் இருள் மார்க்கத்தில் வழிதெரிந்து இனிதாய்ச் செல்வன். கார்த்திகைமாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷத்தில் சதுர்த்தசியில் தீபதானம்செய்யின் அதனாலும், விருஷோற்சர்க்கம்செய்யின்

அதனாலும் ஜீவன் நல்லுலகடைவன் பதினொன்றுநாள் செய்யும் பிண்டத்தால் சிரசுஉரோமமுதலியவற்றோடு நன்கு அமைவதாகும். தண்ணீர்க்குடம் தானம் செய்யின் யமதூதர்கள் திருப்தியடைந்து ஜீவனை வருத்தார். சையாதானம் செய்யின் ஜீவன், விமானத்தின்மேலேறி நல்லுலகு சேர்வன். இறந்தவன் பசிதாகத்தோடு மனைக்குமுன்னே மிகவருந்தி நிற்பானாகையால் பதினொன்றும் நாளிலேனும் பன்னிரண்டா நாளிலேனும் அவனைக்குறித்து தானதருமங்கள் செய்தல்வேண்டும் என்றருளினர்.

பெரியதிருவடி பக்தவற்சலனைத் தொழுது, ஏ! ஆதிபரமா! பததானம் செய்யவேண்டுமென்று புகன்றருளக் கேட்டேன் பததானமாவது என்னை? அதனை எவ்விதம் கொடுத்தல்வேண்டும்? நவின்றருளுக வெனலும், கண்ணன், கலுழனே! குடையும், மராடியும், தண்டமும், வஸ்திரமும், மோதிரமும், உதக்கும்பமும், ஆசனப்பலகையும், அன்னமும், பூசாதிரவியமும், பூணூலும், தாமிரச்செம்பும், அரிசியும் ஆகிய இவற்றைச் சத்பிராமணருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். குடைதானம் செய்யின் ஜீவன் யமபுரிக்குச் செல்லுங்கால் குளிர்ந்த நிழல்மார்க்கத்திலே செல்வன். மராடிதானம் செய்யின் பரிமேல் இவர்ந்து செல்வன். அங்ஙனமேசெய்யும் தானங்களில் யமதூதர்கள் சந்தோஷித்துச் சீவனைவருத்தாமல் ஆதரவோடு அழைத்துப்போவர் என்றருளினர். ஓ! நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்ப் பறவைக்கரசன், சர்வலோக சரணியனைச் சரணம்செய்து கருணாநிதியே! நரகங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன? அவற்றின் பெற்றிமை யாது? அடியேனுக்குக் கூறியருள வேண்டும் எனலும், பாம்பணைப் பரமன், கலுழனே! பாவம் செய்வோர் புகும் தீவாய் நரகம் ஆயிரம் பதினாயிரமல்ல எண்பத்துநான்கு லட்சமிருக்கின்றன. அவற்றில் தாமிச்சிரம், சௌகசம், கிரௌஞ்சம், மகாபைரவம், சால்மலீ, ரௌரவம், குட்மளம், பூதி, மிருதகம், காலசூத்திரகம், சங்காதம், லோக

துந்தம், சம்விஷம், சம்பிரதானம், மகாநரகம், காகோளம், சஞ்சீவனம், மகாபதம், ஆவித்தியம், அந்ததாமிசிரம், கும்பீபாகம், அசிபத்திரவனம் ஆகிய இருபத்தொரு நரகங்களும் மிக்க கொடியனவாகும். மரித்தவனைக் குறித்துத் தினந்தோறும் கொடுக்கப்படும் உதககும்பத்தைத் தூதர்கள் பெற்றுத் திருப்தி அடைவர். மாசிக முதலியவற்றைச் சீவன் அடைந்து திருப்தனுவன் தூதரும் அவற்றால் உவப்படைவர் ஓ! கருடா! வருஷமுடிவில் சீவன் பிண்டத்தாலாகிய சரீரத்தோடு யமபுரியடைவான் என்றாுமே, அச்சீவன் யமபுரியடையுமுன் அப்பிண்ட சரீரத்தைத் தவிர்த்து அங்குஷ்ட பரிமாணமாய் ஒரு வன்னிமரத்தில் சிறிதுகாலமிருந்து பின்னர்க் கருமத்தாலாகிய சரீரம்பெற்று யமனிடம் சார்வன் என்றருளினர்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர், நைமிசாரணிய வாசிகளே! வாசுதேவன் கருடபகவானைப் பார்த்துப், பறவை வேந்தே! அங்குஷ்ட பரிமாணமாயுள்ள சீவன் கருமத்தால் உளதாகிய சரீரம்பெற்று, வன்னிமரத்தைவிட்டு யமதூதரோடு இருபதுகாதவழி விஸ்தாரமுள்ள சித்திரகுப்தனது பட்டினத்தூடுசென்று யமபுரிசார்வன். அந்த நமன் பட்டினம் புண்ணியம் செய்தோருடைய கண்ணுக்கு மிகவும் ரம்மியமாய் விளங்கும். இரும்பாலாகிய ஊன்றுகோலும், உப்பும், பருத்தியும், எள்ளோடு பாத்திரமும் ஆகிய இவற்றைத் தானம் செய்தல் வேண்டும். இந்தத் தானங்களால் யமபரிசாரர்கள் அதிக சந்தோஷமடைந்து சீவன் ஆங்குப்போனவுடனே தாமதப்படுத்தாமல் தருமராஜனுக்குத்

தெரிவிப்பர் தருமத்துவசன் என்று பெயருடைய ஒருவன் சர்வகாலமும் யமனுடைய அரண்மனையிலிருப்பான். கோதுமையும், கடலையும், மொச்சையும், எள்ளும், கொள்ளும், பயறும், துவரையும் ஆகிய இந்த ஏழுதானியங்களைப் பாத்திரங்களில் வைத்துத தானஞ்செய்யின் அந்தத்தருமத்துவசன் திருப்தனாகி இந்தச்சீவன் நல்லவன், புண்ணியம் செய்தவனென்று யமனுக்கு விண்ணப்பம் செய்வன். வைணதேயனே! பாவம்செய்த சீவனுக்குத் தருமராஜன் யாவரும் அஞ்சத்தக்க ரூபத்தோடு தோற்றுவன். அச்சீவனும் அவனைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு நடுக்கமுற்று ஓலமிடுவன். புண்ணியம்செய்த சேதநனுக்கு நல்லரூபத்தோடு தோன்றுவன். அச்சீவன் அஞ்சாது அவனைப் பார்த்து களிகொள்வன். தருமராஜன் ஒருவனே பாபிக்குக் கெட்டரூபத்தோடும், புண்ணியனுக்கு நல்லரூபத்தோடும் தோன்றுவன். புண்ணியம்செய்த சீவன் சேர்வனாயின், இச்சீவன், மகாபுண்ணியம் செய்தமையால் சூரியமண்டலமார்க்கமாய்ப் பிரம்மலோகம் அடையத்தக்கவனென்று யமன்தான் வீற்றிருந்த ஸ்தானத்தினின்று பொருக்கென எழுந்து நிற்பன். யமலோகத்தில் கிங்கரரெல்லாரும் பாசம் உலக்கை முதலியவற்றைக் கரத்திற்கொண்டு உலாவிநிற்பர் மரித்த சீவனுக்கு மாசிகசோத கும்பமுதலாகியவும், பததானமும் செய்யப்படாவாயின் அச்சீவன் வருத்தமுற்றுக் கிங்கரர் கயிற்றினால்கட்டி, உலக்கையாலோச்சி ஆடுமாடுபோல இழுக்கக் காலன் சமீபம் சேர்ந்து பூர்வசன்மத்தில்செய்த புண்ணிய பாபங்களை அநுசரித்து ஒருசன்மம் அடைவன். அதிகபுண்ணியஞ்செய்த ஜீவனாயின் தூதர்களாலே துன்பப்படாமல் யமன்முன் சென்று தேவனாவன். பாபம் செய்தவனாயின் துன்பப்பட்டு நடுக்கத்தோடுசென்று நரகத்தில் வீழ்ந்து பின்பு கிருமிமுதலிய சன்மமடைவன். பாபபுண்ணியம் மிதமாயிருக்குமாயின் முன் மானிடசன்மம் பெறுவன். தானதருமம் செய்தவன் எக்காரணத்தினாலே

னும் எச்சன்மம்பெறினும் அத்தானதருமத்தின் பலனை அச்சன்மத்தில் அடைவன் ஜீவன் நீங்கியவுடனே சரீரத்தைக்குழியிற் புதைப்பின் மண்ணோடு மண்ணாகும். கண்டம்செய்து எறியின் நரிமுதலியவை தின்று பவ்வீருபமாகும். தகனம்செய்யின் சாம்பலாகும் மெய்யின்தன்மை அங்ஙனமாயினும் ஜீவனுக்கு மானிடதேகம்கிடைப்பது அரிது. மானிடதேகம் கிடைத்தாலும் பிரமகுலத்தில் சனிப்பது அதனினுமரிது பிரமகுலத்தில் சனித்தும் ஒழுக்கத்தினின்று பெறவேண்டிய வீடுபெருனேல், தவம் முதலியவைசெய்து வருந்தித் தான் கரத்திலடைந்த அமிர்தம் நிறைந்த பொற்கலசத்தைச் சித்தக்கெடுதியால் புவியில் கவிழ்த்தவனை ஒப்பாவன் என்றோதியருளினர்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

சூதர், சௌனகாதிருஷிகளே! கருடபகவான் கேசவனைத் தொழுது, என்றன் சுவாமியே! எவ்வித பாபம் செய்தவன் பிரேதசன்ம மடைகின்றனன்? அப்பிரேதசன்மத்தினின்று எப்படி நீங்குகின்றனன்? பிரேதசன்மத்தோடு உலகில் சஞ்சரிப்பானே அல்லது யமனுடையகாவலிற் கிடப்பானோ? அடியேனுக்குப் புகன்றருள வேண்டுமென்று வேண்டலும், நம்மாதியங்கடவுள் புள்ளரசே பிறனுடையபொருளையும், மனைவியையும் அபகரிக்கின்றவன் யாவனோ அவனே சரீரமடையாமல் காற்றுருபமானபிரேதசன்மமடைந்து பசிதாகத்தோடு வருந்தி யமனுடைய காவலினின்று நீங்கியாண்டும் திரிதருவன் ஒருவன் மரித்துச் சரீரம் வீட்டிற் கிடக்கும்போதே அவன் இறந்த

மைக்குறித்துத் துக்கப்படாமல் உற்றவர் மற்றவரெல்லா ரையும் வஞ்சித்து அவனுடைய பொருள்களை அபகரித் தவன் யாவனோ! அபகரிக்க இச்சித்தவன் யாவனோ! அவனே தீவாய் நரகங்களையெல்லாம் அனுபவிப்பன். மரித்தவன்பொருளை அவன் வழியிலுள்ளோர் அடையா மல் மோசஞ்செய்து அபகரித்த பாவியினுங்கொடும்பா வி ஒருவனும் இலன். இவ்விதபாபஞ் செய்தவனேபிரே தசன்மமடைந்து தன்னுடைய குடும்பத்திலுள்ளவர்களை யும், பந்துக்களையும் துன்பப் படுத்துவன். பிதிர்தினத் தில் வருகின்ற பிதிர்களை வீட்டினுள்ளே விடாமல் வாச லில் நின்றுதடுத்து துரத்துவன். பிதிர்களுக்குக் கொடுக் கின்ற அவிமுதலியவற்றை அவனே தின்பன் மனையிலிரு க்கின்ற பொருள் முதலியவற்றைக் குடும்பஸ்தர்கள் அநு பவிக்காமலும் பிறருக்குக் கொடுக்காமலும் வீணே கிடக் கச் செய்வன் தன்னுடைய புத்திரன் முதலியோருக்குச் சந்ததி உண்டாகாமல் வமிசநாச மடையும்படி செய்வன். சீதசுரம், தாபசுரம், வைசூரிமுதலிய ரோகங்களையும் அப் புத்திரன் முதலியோருக்கு உண்டாக்கி வருத்துவன் புத் திரன் முதலியோர் வாயினின்றுஉமிழ்ந்த எச்சில் நீரையே உண்பன் என்றருளினர். பறவை வேந்தன், ஆதி மூர்த்தி! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் இன்னும் என்செய் வன்? எவ்விதமாகத் தோற்றுவன்? குலத்தில் ஒருவன் பிரேத சன்ம மடைந்திருக்கின்றா னென்பதை எப் படி அறிய லாகும்? நவின் றருளுக வெனலும், நம்பகவான், வைனதேயா! பிரேத சன்ம மடைந்த வன் தனது குலத்தையே அதிகம் பீடிப்பன். தருமஞ்செ ய்பவனுக்கும் பிதிரர்களை உத்தேசித்துச் சிராத்தாதிகள் செய்பவனுக்கும், திருவணை முதலிய தீர்த்தயாத்திரை செய்பவனுக்கும், பிரேதசன்ம மடைந்தவனால் துன்பம் நேராது. நற்கருமம் ஒன்றும் செய்யாதவனுக்கும், பாக வதரை நிந்திப்பவனுக்கும், தெய்வபக்தி செய்யாதவனு க்கும், புலா லுண்போனுக்கும், மது வருந்துவோனுக்

கும், பொய் சொல்லுவோனுக்கும் பிரேத சன்ம மடைந்தவனால் அதிக துன்பம் நேரிடும். பாபங்களையே செய்தலும், ஆண்மகவைப் பெறாமல் பெண்மகவையேபெறுதலும், ஆண்மகவுகளைப் பெற்றுப்பெற்று இழத்தலும், சுற்றத்தாரோடு ஒற்றுமையில்லாமல் வேற்றுமை யுறுதலும், பசுக்கள் முதலியவை இல்லாமலிருத்தலும், துண்ணெனத் துன்பங்கள் உண்டாதலும், நண்பனோடு விரோதம் நேர்தலும், வைதிக உபவாசதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமில்லாமல் அன்னம் உண்ணுதலும் அரிபக்திசெய்யாமல் வாணாள் வீணாளாதலும், ஜப ஓமங்கள் செய்யாமலிருத்தலும், தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட குலத்தானை நேசித்தலும், சுரரையும், பூசுரரையும், தாய் தந்தையரை இகழ்தலும், அயலானைக்கொல்ல எத்தனித்தலும், பயிர்கள் நல் விருத்தியடைந்தும் பலன் கிடைக்காமல் அழிதலும், தனக்குத்தாழ்ந்த மரபில் பெண்கொள்ளலும், கொடுத்தலும், இழிந்தவர் செய்யும் கருமத்தையே செய்தலும், எப்போதும் அதர்மங்களையே எண்ணுதலும், என்றும் தைனியமடைதலும், அக்கினியால் அரசனால் பொருள்முதலியவை அழிதலும், வழியில் திருடர்களால் துன்பப்படுதலும், வயிற்றுவலி முதலிய மகாரோகங்கள் வருதலும், சுருதி, மிருதி, இதிகாச புராணங்களைப் பொய்யென்றலும், தெய்வபக்தி பிராமணபக்தி செய்யாமலிருத்தலும், முகத்தில் நல்ல தோற்றமில்லாமலிருத்தலும், பிதிர்கருமங்கள் விக்கினத்தால் குறைவுபடுதலும், புத்திரன் பகைவனைப்போலத் துவேஷித்தலும், ஆமுடையாளைச் சேர்ந்து வாழாமலிருத்தலும், அடுத்தடுத்து அவளை முனிதலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒருவனுக்குத் தனது குலத்திற்பிறந்து இறந்து பிரேதசன்ம மடைந்தவனாலேயே உண்டாகின்றன. ஓ! கருடா! எந்தக் குலத்திற் பிரேதசன்மதோஷம் நேரிட்டிருக்கின்றதோ, அந்தக் குலத்திற்குத் துக்கமே மிகுதியாயிருக்கும், பிரேதசன்ம மடைந்தவன் பயங்கரமான முகத்தோடும், வாள்போன்ற எயிற்றோடும் தன் குலத்தோரிடத்தில் சொப்பனத்தில் தோன்றி,

ஐயோ! என்னைக் காப்பாற்றுகின்றவன் ஒருவனுமிலனோ! பசிதாகத்தோடு வருந்துகின்றேனே! பிரேதசன்மம் நீங்கவில்லையே! என்று கதறுவன் என்றருளிப் பின்னும் மொழிந்தருளுகின்றனர்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசாரணியவாசிகளே! பின்வர்க் கருடபகவான் முகுந்தபிரானைத் தொழுது, ஏ! ஜகந்நாதா! பிரேதசன்மமடைந்தவன் அதனினின்று எப்படி நீங்குவன்? எவ்வளவுகாலம் ஒருவனைப் பிரேதசன்மம் பீடியாநிற்கும்? மொழிந்தருளவேண்டும் எனலும் மெய்த்தேவன், ஓ! பட்சிராஜாவே! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் தன் குலத்தானுக்குச் சொப்பனத்தில் தோன்றினும்தோன்றுவன். தோன்றாமலே குலத்திலுள்ளோருக்குத் துன்பங்களைமாத்திரம் விளைப்பினும் விளைப்பன். சொப்பனத்தில் தோன்றினனாயினும், துன்பம் புரிந்தனனாயினும், பெரியோர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் விதித்தபடி தருமத்திலே சித்தம்வைத்து தேமா, தெங்கு, சண்பகம், அரசுமுதலிய விருக்ஷங்களை வைத்துப் பலபுஷ்பாதிகளை உண்டாக்கவேண்டும் பிராமணருக்குப்பூதானமுதலியவை கொடுத்தல்வேண்டும். பசுவின் கூட்டங்கள் வயிறாரமேயும்பொருட்டுப் பசும்புல் வளரும்படி நிலம்விடல்வேண்டும். தண்ணீருண்ண குளம் அமைத்தல் வேண்டும் பகவத் கைங்கர்யம், பாகவத கைங்கர்யம் செய்தல்வேண்டும். கங்கைமுதலியவை தீர்த்தங்களிலே நீராடித் தானதருமம் செய்தல்வேண்டும் துன்பங்கள் எப்போது நேரிடுகின்றனவோ அப்போது அவசியம் இவற்றையெல்லாம் செய்தல்வேண்டும். செய்யாவிடின் துன்பம் விருத்தியா

கும். பிரேதசன்ம தோஷத்தால் அத்தருமச் செயல்களி ல் புத்திநாடாது. பத்தியும் வாராது புத்திநாடாவிடினு ம் பத்திவாராவிடினும், எவன் முயன்று அவ்வறச் செய ல்களைச் செய்கின்றனே அவன் இன்பமடைவன். பிரே தசன்மமடைந்தவனும் இன்பமடைந்து பூலோகம்விட் டு யமலோகம் சார்ந்து அச்சன்மம் நீங்குவன். தனது குலம் விருத்தியடையும்படி புத்திரனுண்டாகச் செய்வ னென் றருளினர். கருடபகவான், ஓ! ஆராவமுதே! குலத்தில் பிரேதசன்ம மடைந்தவன் ஒருவனுளனென்று தெரியவில்லை அப்பிரேதசன்ம மடைந்தவன் சொப்பனத் தில்வந்து சொல்லவுமில்லை. அங்ஙனமாகக் குலத்திற்கு துன்பமாத்திரம் உண்டாகின்றது பெரியோரைக்கேட்பின் பிரேதசன்மதோஷத்தால் துன்பமடைகின்றது என்றனர். அப்போது ஒருவன் செய்யத்தக்கவை என்னை? சொல்லி யருளுக வெனலும், ஆதிபகவான் ஓ! புள்ளரசே! பெரி யோர் சொல்வனஃதச் சத்தியமென்றே உறுதிகொள்ளல் வேண்டும். ஸ்நானம், ஜபம், ஓமம், தானம் முதலியவைக ளால் ஒருவன் தனது பாவநிவர்த்தி செய்துக்கொண்டு நாராயணபலி செய்தல்வேண்டும். பாபநிவர்த்தி செய்துக் கொள்ளாமல் நாராயணபலி செய்தலுக்கு எத்தனித்தால் அது நிறைவேருமையின் பொருட்டு பூதப்பிரேதபைசா சர் பெரிய தடையுண்டாக்குவர் ஆகையால் முதலில்பாப நிவர்த்தி செய்துக்கொண்டு மற்றது. செய்தல்வேண்டும் புண்ணிய காலங்களில் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பிதி ரர்களை யுத்தேசித்து யாவன் தான தருமம் செய்கின் றனே அவன் பூதப் பிரேத பைசாசர் களால் ஒரு சிறிதும் துன்ப மடையான். மானிடனுக்குத் தந்தை தாய் குருக்களே முதற் றெய்வ மாவர். சரீரத்தை யுண்டாக்க லானும், நன்னெறியைக் காட்ட லானும், அம்மூவருமே முதன்மையாவர். எக்காலத்திலும் அவர்க ளைப் பூசித்தல்வேண்டும் அவர்கள் சொற்படி நடக்கவே ண்டும். தாய்தந்தையரைப் பூசித்து நடக்கின்ற ஒருவன் தேவதாராதனம் பிராமணபக்தி, தீர்த்தயாத்திரை, திவ்வி

தேச யாத்திரைமுதலிய ஒன்றும் செய்யாவிடினும் பெருங்குற்றமன்று தாய்தந்தையரைப் பூசிக்காமல் அவர்கள் சொற்படி நடக்காமல் அத்தருமங்களையெல்லாம் தவிராதுசெய்யினும் வியர்த்தமாகுமேயன்றி அவற்றால் சிறிதும் பயனில்லை. தாய்தந்தையர் மரித்தபின்னர் அவர்களைக் குறித்துத் தானதருமங்கள் யாவன் செய்கின்றானோ அவற்றின்பலனை அவனே யடைகின்றனன் புத் என்கிற நரகத்தினின்று தாய்தந்தையரைக் கறையேற்றுகின்றமையால் மகனுக்குப் புத்திரன் என்று பெயருண்டாயிற்று. யாவன் தாய்தந்தையர் சொற்படி நடவாமல் பெண்டுபிள்ளை சொற்படி நடக்கின்றானோ அவன் புலையனினும்புலையனவன் ஓ! கருடா! கூபத்திலேனும், நதியிலேனும் விழுந்து மரித்தவனுக்கும் வாளினால் வெட்டுண்டிறந்தவனுக்கும், தற்கொலை செய்துக்கொண்டவனுக்கும் ஒருவருஷம் வரையினும் கிரியை செய்யலாகாது. கருமம் செய்வதற்குள் கலியாணமும், தீர்த்தயாத்திரையும், விசேஷதருமங்களும், செய்யலாகாது. வருஷமுடிவில் கருமம்செய்து பின்பு யாவும் செய்யலாம் என்றருளினர்.

பதினொன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

வியாசர் மாணாக்கர், ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார மகருஷிகளே! பின்பு கருடபகவான், சுருதிநாயகனைத் திருவடிதொழுது அநந்த கல்யாணகுண நிலயனே! சீவன் எப்பாவங்களால் பிராதசன்மம் அடைகின்றனன் யாதை யுண்ணுவன்? எங்கே வசிப்பன்? அடியேனுக்குப் புகன்றருளவேண்டுமெனலும், பரமபதநாதன், வைனதேயா! பூர்வசன்மத்தில் மகாபாபம் செய்தவனே பிரேதசன்மம் அடைவன் ஒருவன்கிணறும், தடைவாவியும், குளமும், பூஞ்சோ

லேயும், தண்ணீர்ப்பந்தலும், சத்திரமும், தேவாலயமும் உண்டாக்கிப் பலருக்கும் உபயோகமாய்த் தருமம்செய்ய, அவனுடைய குலத்திலே தோன்றினவன் பின்பு அவற்றை விலக்குவிற்பானுபின் அவன் மரித்தவுடனே பிரேத சன்மம் அடைவன். செய்தவன் தானே அவற்றை விற்பானேல் அவனும் பிரேதசன்மம் பெறுவன். பிறர்பூமியை அபகரித்தவனும், கிராமத்தின் எல்லையையும், வயலின் எல்லையையும், பூங்காவின் எல்லையையும் அரணியத்தின் எல்லையையும் புரட்டித் தன் நிலத்தோடு அந்நிலத்தைச் சேர்த்தவனும், குளத்தைத் தூர்த்து நிலம்சேர்த்தவனும், சண்டாளனால் அடிப்பட்டிறந்தவனும், சலத்தில் மாய்ந்தவனும், பாம்பேனும், நாயேனும் கடித்து மரித்தவனும், இடிவிழுந்து மாண்டவனும், நெருப்பால் துஞ்சினவனும், மாடுமுட்டி மரித்தவனும், கழுத்தில் சுருக்கிட்டுநான்று மாண்டவனும், பாஷாணந்தின்று உயிர் துறந்தவனும், ஆயுதத்தால் மாய்த்தவனும், சமஸ்காரம் செய்யத் தன்குலத்தில் ஒருவனும் இல்லாமல் இறந்தவனும், தேசாந்திரங்களில் ஒருவனும் அறியாமல் துஞ்சினவனும், குஷ்டமுதலிய மகாரோகங்களால் இறந்தவனும், திருடனால் மாய்ந்தவனும், விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமல் மாண்டவனும், தாய் தந்தையருக்குச் சிராத்தம் செய்யாமலிருந்து இறந்தவனும் பிரேதசன்மம் அடைவர் ஓ! கருடா! பிராமணன் உயிர் மாய்வனேல் அவன் கிரியையின் பொருட்டு யாவும் பிராமணனே செய்தல்வேண்டும் சூத்திரன் இறப்பனேல் யாவும் சூத்திரனே செய்தல் வேண்டும் அவ்விதமன்றி இறந்த பிராமணனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட்டு நெருப்பு, எருமுட்டை, வைக்கோல், அரிசி முதலியவற்றைச் சுடுகாட்டுக்கு சூத்திரன் கொண்டு செல்வனேல், இறந்த அப்பிராமணனும் கொண்டுபோகும் அச்சூத்திரனும் பிரேதசன்மம் அடைவர். இறந்த சூத்திரனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட்டு மேற்சொல்லிய நெருப்பு முதலியவற்றைப் பிராமணன் கொண்டு செல்வனேல், இறந்த அச்சூத்திரனும் கொண்டுபோகும்

அப்பிராமணனும் பிரேதசன்மம் அடைவர். பருவதத்தி னின்று விழுந்து மரித்தவனும், சுவரிடிந்து விழுந்து இறந்தவனும், கட்டிலிலே படுத்திருந்தபடியே துஞ்சின வனும், மேல்வீட்டில் உயிர் நீத்தவனும், இராமகிருஷ் ணாதித் திருநாமங்களை உச்சரியாமல் மாய்ந்தவனும், ரச ஸ்வலைப்பெண், சண்டாளன் முதலியோரைத் தீண்டி ஸ்நானம் செய்யாமல் சூதகத்தில் இறந்தவனும், ரசஸ் வலையா யிருக்கும்போது மரித்தவளும் பிரேதசன்மம் அ டைவர். தாய், மனைவி, பெண், மருமகள் முதலானவர் களுடைய சரீரதோஷத்தைக் கண்ணுற் பாராமலே பிறர் வார்த்தையைக்கேட்டு அவர்களைச் சாதிப்பிரேஷ்டம்செய் பவனும், மனுநூலுக்கு விரோதமாய்த் தீர்மானம்செய்ப வனும், சினேகிதனுக்குத் துரோகம்செய்பவனும், பிரா மணனையும் கோக்களையும் கொல்பவனும், கட்குடிப்பவ னும், குருபத்தினியைக் கூடுபவனும், வெண்பட்டையும் சொர்னத்தையும் திருடுபவனும், பிரேதசன்மம்அடைவர். பிரேதசன்ம மடைந்தவரெல்லாரும் பாலைவனத்தில் எப் போதும் சஞ்சரித்து வருந்துவர் என்றருளினர்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்பு க ருடபகவான் ஆதிபகவானைத்தொழுது, சர்வேசா! பூவுல கில் பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய சூத்திரர் என்று நான்கு கு லத்தார் உளரல்லரோ? அவரல்லாமல் மிலேச்சரென்று ஒ ருவகுப்பாரும் உளரல்லரோ? அவர்களில் பாலியனாயினு ம் விருத்தனாயினும், தனவானாயினும், தரித்திரனாயினும். கருணையுடையோனாயினும், அஃது இல்லானாயினும், வி த்துவானாயினும், அவித்துவானாயினும், ஞானியனாயினு

ம், தருமனுயினும், அதருமனுயினும், தவத்தனுயினும், அவத்தனுயினும், திண்மையனுயினும், அஃது இன்மையனுயினும், உலகாளும் அரசனுயினும், உத்தம பிராமணனுயினும், பின்னும் யாவராயினும் ஒவ்வொரு காலத்தில் இறக்கின்றனரே இறத்தல் அடுக்கக் காரணம் என்னே? நவின்றருளுகவெனலும், நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல், ஓ! வைனதேயா! நன்குவினவினை, செப்புகின்ருேம். கேட்டி! மரிக்குங்காலத்தில் சீவனைக் கவருவதற்குக் காலன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிருன். சீவரது பலவிதமானதோஷங்களால் அச்சீவர் ஆரிகுறைந்து மாய்கின்றனர். மரித்தவீட்டில் போசனஞ் செய்கின்றவனும், பிறன்மனைவியைப் புணர இச்சிக்கின்றவனும், தனக்குத்தகாத இழிதொழிலைப் புரிகின்றவனும், வாணுளிழப்பர் இகபரத்துக்கு உறுதியாய் நல்வினையைச் செய்யாதவனும், பெரியோர்களைப் பூசியாதவனும், தூய்மையில்லாதவனும், தெய்வபக்தியில்லாதவனும், பாபங்களையே செய்கின்றவனும், யமலோகத்தில் எப்போதும் நரகவாசம்செய்வர். பிறன்கேடு சூழ்கின்றவனும், பொய்சொல்லுகின்றவனும், சீவகருணையில்லாதவனும். சாஸ்திரப்படி நடவாதவனும், தனக்குரிய கருமத்தைத் தவிர்த்துப் பிறனுக்குரிய கருமத்தைப் புரிகின்றவனும் யமலோகத்தில் வாதனைப்படுவர் புண்ணியதீர்த்தமாடாத நாளும், ஜப ஓமங்கள் செய்யாத திவசமும் தேவதாராதனம்செய்யாத தினமும், புனிதரை வழிபாடியற்ருத பகலும், சாஸ்திரமுணராத நாளும் வீணுளேயாகும். சூத்திரமரபில் பிறந்தவன் பிராமணரே தெய்வமென்று நினைத்துப் பத்திமைசெய்து அவரிட்ட தொழில்புரிந்து தாசனுப் ஒழுகுவனேல் அச்சூத்திரன் நற்கதியடைவன். அவன் வேருெரு கருமமும் செய்ய வேண்டுவதுமில்லை. உயர்ந்த சாதியாருக்குரிய கருமங்களை அச்சூத்திரன் செய்வனேல் நரகமேபெறுவன். ஓ! கருடா! தேகமோ நிச்சயமற்றது நிராதாரமாயுள்ளது. சுக்கில சோணிதங்களால் உண்டாயது. அன்னபானுதிகளால் விருத்தியடைவது. காலையில் உண்ட அன்னம் சா

யங்காலம் நசிக்கும். உடனே பசிக்கும். மீண்டும் உண்ணு
விடின் மெய்குலையும் ஆதலால் சரீரம் அநித்தியமென்று
ம் அது கருமத்தால் வருவதென்றும் எண்ணி சன்மம
டையாமையின்பொருட்டு நற்கருமம் செய்தல்வேண்டும்.
ஓ! வைனதேயா! கருமத்தால் வந்த தேகத்தை யாரு
டையதெனலாம்? அதனை வீணே சுமந்து மெலிகின்ற
சீவனது எனலாம்? அன்னவஸ்திரங் கொடுக்கும் தலைவ
னது எனலாமா? கருப்பமுண்டுபண்ணும் தந்தையினது
எனலாமா? பத்துமாதம் சுமந்துபெற்ற தாயினது என
லாமா? தாயைப்பெற்றவனாகிய மாதாமகனது எனலாமா?
பிதாமகனது எனலாமா? விலைகொடுத்து அடிமை கொ
ண்டவனது எனலாமா? சாம்பர் செய்யும் அங்கியினது
எனலாமா? அல்லது ஈர்த்து அயிலும் நரியினது என
லாமா? ஜீவன் போயினபின்பு புழுவாகவும் விஷ்டையா
கவும் சாம்பராகவும் அழியும் சரீரம் ஒருவரதும் அன்றெ
ன்னு முற்றுறுதியை யாவரும் ஓர்ந்து சரீரத்தில் ஆசை
வைக்காமல் பகவத்பாகவதாசாரிய கைங்கர்யங்களைப்புரி
தல்வேண்டும். பாபங்கள் மனோவாக்கு காயங்களால் செ
ய்யப்படுகின்றன அதிக பாவஞ்செய்த சீவன் நாய்நரி மு
தலிய இழிந்த சன்மமடைவன். அதிகம் செய்யாதவன்
பூர்வசன்மமே பெறுவன். சீவன் கருப்பவாசஞ் செய்யுங்
காலை தாயினுடைய மலமூத்திராதிகளாலே அதிகம் துன்
புறுவன். இறத்தலினும் பிறத்தலில் உளதாய துன்பத்
தையும், கருமகதியையும் எண்ணி நன்னடையில் ஒழுகு
தல் வேண்டும். தாய் வயிற்றினின்று பிறந்தவன் பாலியத்
தில் வண்டல் விளையாட்டயர்தலால் தனக்கு உறுதியாய
தை அறிகின்றானிலன். யௌவனத்தில் மன்மதசேஷ்
டையா லறிகின்றானிலன் முதுமைப் பருவத்தில் சோர்
வாலும், கிலேசத்தாலும் ஒன்றனையும் உணர்கின்றானில
ன். இங்ஙனமே உறுதியுணராமல் ஒழிவோரே பலருளர்.
பூர்வசன்ம புண்ணியத்தால் உறுதியாயதை யுணர்ந்து செ
ய்கின்றவன் யாவனோ அவனே நிரதிசயவின்ப வீடாகிய
நம்முலகு சார்வன் கருமத்தாலேயே சீவன் பிறந்து பிற

ந்து இறக்கின்ருன். பிறந்து அதிக வயதிராமல் ஐந்து வருடத்திற்குள் மரித்தல் மகாபாபத்திஞலென்றறிக. கொடும்பாவம் செய்தவனே பிறந்து உடனே மரித்து மீண்டும்பிறந்து மரிக்கின்ருன். அவன் பிறத்தலுக்கும் இறத்தலுக்கும் கணக்கிலது. பூர்வசன்மத்தில் நன்னெறியில் ஒழுகித் தானதருமங்கள்செய்த சேதநன் புவியில்தோன்றிஞல் நெடுங்காலம் மனைவிமக்களோடு சுகமாய் வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவான்.

ஓ! கருடா! கருப்பம் தரித்து ஆறுமாதத்திற் குட்பட்டு எந்த மாதத்திலேனும் அந்தக் கருப்பம் கரைந்துவிழுந்ததாயின் விழுந்தமாதம் ஒன்ருயின் ஒருநாளும், இரண்டாயின் இரண்டுநாளும், மூன்ருயின் மூன்றுநாளும், நான்காயின் நான்குநாளும், ஐந்தாயின் ஐந்துநாளும், ஆருயின் ஆறுநாளும், கருவுற்ற மாதாவுக்குமாத்திரம் சூதகம் உளதாகும். பிதாவுக்கு சூதகமில்லை. அவன்செய்ய வேண்டிய கருமமும் ஒன்றுமில்லை. கருவழியாமல் பிறந்து மூன்றுவயதிற்குள் மாண்டால் மாண்ட அக்குழந்தையை உத்தேசித்துப் பாற்சோறும், தயிர்ச்சோறும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். மூன்று வயதிற்கு மேல் ஐந்துவயதிற்குள் இறந்தால் மேற்சொன்னபடியே பாலர்களுக்கு அன்னங் கொடுத்தல்வேண்டும். இங்ஙனமன்றிப் பிறந்து ஒருமாதத்திற்குள்ளே மாய்ந்தால் அந்தந்தவருணத்திற்குச் சொல்லியபடிசெய்து தீர்த்தமும் பாலும் பாயசாதிகளும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். உலகில் பிறந்தவன் இறப்பதும், இறந்தவன்பிறப்பதும் திண்ணமாதலால் இறந்து பின்பு மீண்டும் பிறக்காமல் மீளாவுலகெய்த முயலுதல்வேண்டும். அங்ஙனம் முயலாமலும், தானதருமங்கள் செய்யாமலும் வாணுளை வீணுளாக்கி மாய்ந்தசீவன் பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரகுலங்களில் எக்குலத்திற் ருேன்றிஞலும் ஒருநாளில் ஒருவேளையேனும் வயிருர உண்ணக்கதியற்ற தரித்திரனுக்குப் புத்திரனுய்த்தோன்றிக் கூழுக்கும்வருந்தி, சீக்கிரத்தி

லே மரித்து மீண்டும் பிறப்பன். ஓ! வைனதேயா! மறு சன்மத்தில் உயர்ந்தகுலத்தில் பிறக்கவேண்டும், உலகமுழுமையும் ஆளவேண்டும், சகலசாஸ்திர சம்பன்னனுக வேண்டும் எனக்கருதி ஒருவன் அவற்றிற்குரிய கருமங்களைச்செய்வதினும், சன்மமே வராமைக்குரிய கருமம்செய்வதே மிகநன்றும். தீர்த்தயாத்திரை செய்பவன் மனத்தூய்மையனுவன். பொய்யுரையாமல் தாழ்மையாய் இன்சொல் பேசுகின்றவன் சகல சாஸ்திரசம்பன்னனுவன். சம்பத்திருந்தும் தானதருமம் செய்யாதவன் மறுசன்மத்தில் தரித்திரனுய்ச் சனிப்பன். அத்தரித்திரத்தால் மகா பாபம்செய்வன். அப்பாபத்தால் இறுதியில் நரகமெய்துவன். பின்பு இவனிலும் தரித்திரன் ஒருவனும் இலனென்று சொல்லும்படி மீண்டும் பிறப்பன். ஆதலால் ஒருவன் அவனுக்குள்ள சம்பத்துக்குத் தக்கபடி தானதருமஞ் செய்தல்வேண்டும் என்றருளிப் பின்னும் அருளுகின்றனர்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதிநான்காம் அத்தியாயம்.

சூதமகாமுனிவர், மகருஷிகளே! பின்னர் ஸ்ரீயப்பதியாகிய எம்பெருமான் கருடபகவானைநோக்கி, ஓ! காசியபதனயா! மேற்சொன்னவற்றைக் குறித்தே இன்னும் சில கூறுநின்றோம் கேண்மோ! பூர்வசன்மத்தில் செய்த பாபத்தினுலேயே சீவன் மரிக்கின்றுன். கருப்பத்திலேயே கருவழிந்தால் ஒருகிரியையும் செய்யவேண்டுவதில்லை. ஐந்துவயதிற் குட்பட்டு இறந்தால் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடிசெய்து குழந்தைகளுக்குப் பால், பாயசம், போசனமுதலியவை கொடுத்தல்வேண்டும். பதினென்றுநாளும் பன்னிரண்டாநாளும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய

படி சிலகருமங்கள் செய்யலாம். விருஷோற்சநமும் விசேஷதானங்களும் செய்யவேண்டுவதில்லை. மரித்தவன் பாலனாயினும், யுவாவாயினும், விருத்தனாயினும், உதககும்பதானம் அவசியம் செய்தல்வேண்டும். மூன்றாம் வயது பிறப்பதற்குள் மரிக்கும் குழந்தைகளைப் புவியில்புதைத்தல்வேண்டும். இருபத்துநான்காமாதம் நிரம்பி இருபத்தைந்தாமாதம் பிறந்தவுடனே இறந்த குழந்தைகளை அக்கினியில் தகனமேசெய்தல்வேண்டும். பிறந்த ஆறுமாதம்வரையில் சிசுவென்றும் மூன்றுவயதுவரையில் பாலனென்றும், ஆறுவயதுவரையில் குமரனென்றும் சொல்லவேண்டியதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது ஓ! கருடா! பிறந்த பதினாறுமாதம்வரையில் சிசுவென்றும், இருபத்தேழுமாதம்வரையில் பாலனென்றும், ஐந்துவயதுவரையில் குமரனென்றும், ஒன்பது வயதுவரையில் பவுண்டகனென்றும், பதினாறு வயதுவரையில் கைசோரனென்றும் சொல்வதும் உண்டு. சூத்திரகுலத்தில் பிறந்த எச்சாதியாரும் பூணூல் பூணலாகாது. பிரம க்ஷத்திரிய வைசியரே பூணூலணிதல்வேண்டும். ஐந்துவயது நிரம்பிப் பூணூல் பூண்டேனும், பூணாமலேனும் இறப்பனேல் அவனைக் குறித்து அதிக மந்திரஞ் சொல்லாமல் பத்துநாள் பிண்டம் போடவேண்டும். அப்படி இறப்பவனுக்கு உடலோடுகூடிய வாழ்வும், தாய் தந்தையரோடு சிநேகமும், விஷயங்களில் உடன்பாடும் மற்றவையும் சிறியவாகையால் கிரியையும் சிறியதாயிற்று ஐந்து வயதிற்குமேல் பன்னிரண்டு வயதிற்குள்ளேனும் அப்பன்னிரண்டு வயது நிரம்பியேனும் மரித்தால் விருஷோற்சநம் முதலியவை செய்தல் வேண்டும். ஆனால் சபிண்டீகரணம் செய்யலாகாது. பால், வெல்லம் முதலியவற்றைச் சேர்த்துப் பிண்டம்போடல்வேண்டும் கடமும், குடையும், தீபமும், தானம் செய்தல்வேண்டும். செய்யாவிடின் இறந்தவன் ஒருவனத்தில் மரமாய்த் தோன்றுவன். அம்மரம் நெற்குத்தும் உலக்கைக்கே உரியதாகும். பூணூலை இடதுபக்கத்தில் தரித்துக்கொண்டு, திலதருப்

யையோடு ஏகோதிஷ்டமுதலிய சிராத்தங்கள் செய்யின் மரித்தவன் மறுசன்மத்தில் நல்ல குலத்தில் பிறந்து தீர்க்காயுசோடு வாழ்வன். நல்ல புத்திரனையும் பெறுவன். தனக்கு தன்னுடைய ஆத்மாவே புத்திரனாகச்சனித்தல் உண்மையாதலால், புத்திரன் இறப்பனேல் அப்புத்திரனுக்குத் தந்தையும், தந்தை மாய்வனேல் அவனுக்குப் புத்திரனும், கருமஞ் செய்தல் வேண்டும். ஒருவன் தானே தனக்குப் புத்திரனாகின்றானென்று வேதமே சொல்லுகின்றது ஒருவனாகிய சூரியனும், சந்திரனும், புனல்நிறைந்த அநேகக் கடங்களில் தனித்தனியே தோன்றுமாபோல் ஒருவனே தனக்குப் பலபுத்திரர்களாய்ப் பிறக்கின்றான். ஆதலாலே பெரும்பான்மை ஒருவனுடைய புத்திரன் அவனைப்போலவே ரூபமும், அறிவும், ஒழுக்கமும் உடையவனாவன். ஆயின் குருடனுக்குக் குருட்டுப்பிள்ளையும், ஊமைக்கு ஊமைப்பிள்ளையும், செவிடனுக்குச் செவிட்டுப் பிள்ளையும், பிறத்தலென்பது இல்லை. தந்தைக்கு உள்ளவற்றில் ஏதேனும் தனயனுக்குப் பொருந்தி யிருக்கும் என்றருளினர்.

பின்னர்க் கருடபகவான் பரமபதநாதனைத் தொழுது சகந்நாதா! உலகில் தன் புத்திரனென்றும் தன்னுடைய மனைவி வயிற்றில் பிறந்த புத்திரனென்றும், புத்திரர் பத்துப்பிரகாரமா யுளரெனச் சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றதே. ஒருவன் விலைமகளைப் புணர்ந்து புத்திரனைப் பெற்றானேல் அப்புத்திரன் அவனுக்குக் கருமஞ் செய்யலாமா? அப்புத்திரன் கருமம்செய்யின் அவனுக்கு நல்லுலகு கிடைக்குமா? ஒருவனுக்குப் பெண்ணிருக்கின்றாள். புத்திரன் இலன். அப்பெண்வயிற்றிற் புத்திரனும் இலன். அவன் மரித்தால் யாவனால் கருமம் செய்யப்பட வேண்டியது? கூறி யருள்கவெனலும், பக்தவற்சலன், ஓ! புள்ளரசே! ஒருவன் தனக்கே தனது இல்லாள் வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளையின் முகத்தைக் கண்ணாலே பார்த்தால் புத் என்னும் நரகத்தை அச்சன்மத்தில் பாரான். மணம்புரிந்துகொண்

ட ஒருவனுக்கும், ஒருத்திக்குமே புத்திரன்பிறந்தால் அவ ன்குலத்துப் பிதிர்தேவர் அதிகம் உளமுவப்பர். மற்றஒன் பது புத்திரரும இகலோக சாதகமாவரேயன்றிப் பரலோ க சாதகத்துக்கு முற்றும் உரியராகார். தனக்குத் தனது மனைவியிற்றில் பிறந்த புத்திரனே மரித்தகாலத்தில் செ ய்கடன் எல்லாம் செய்யக்கடவன். மற்ற புத்திரருளரேல் இறந்த தகப்பனைக் குறித்துச் சிறிது கருமமும் சிராத்தா திகளும் செய்யக்கடவர். ஒருவன் தனக்குப் பெயரன் பிற ந்து அவனை எடுத்துப் பார்த்தபின்னர் மாய்வனேல் இறு திக்காலத்தில் அவன் நல்லுலகடைவன். கொள்பெயர னைப் பார்த்து மாண்டவன் அதனினும் நல்லுலகடைவ ன். பெண்ணைப்பெற்றவனுக்கு மணமகன், பெண்ணுக் கு விலைகொடாமல் திருத்துழாயோடு அவர் கன்னிகாதா னம்செய்ய மணம்புரிந்துகொண்டு அவளோடு வாழ்ந்து புத்திரனைப் பெறுவானேல் அப்புத்திரன் இருபத்தொரு தலைமுறையையும் கரையேற்றுவன். அப்படிப்பிறந்த புத் திரனே தாய்தந்தையருக்குக் கருமம்செய்ய உரியவன். ஒ ருவன் மரித்தால் அவனுடைய வைப்பாட்டி புத்திரன் சி றிது கருமமாத்திரம் செய்யலாம். சிறிது செய்யாமல் மு ற்றும் செய்யின் செய்தவனும், மரித்தவனும் நரகம் சேர் வன். ஆனால் வேசிபுத்திரன் தன்னைப் பெற்றவனைக்குறி த்துமாத்திரம் வருஷத்தோறும் சிராத்தம் செய்யலாம். பெற்றவனைக் குறித்தன்றி அவன் தலைமுறையில் உள் ளோரையும் குறித்து ஒன்றும் செய்யலாகாது. வேசாபுத் திரனாயினும் அவனைப் பெற்றவன் இறப்பனேல் அவ னைக் குறித்துத் தானங்களெல்லாம் செய்யலாம். பிராம ணருக்குப் போசனம் முதலியவை செய்விக்கலாகாது. போசனத்தின் பொருட்டு அரிசி முதலியவை கொடுக்க லாம். சிலர் வைப்பாட்டிக்குப் பிறந்த புத்திரனைத் தம்ம னைவிக்குப் பிறந்த புத்திரன்போலவே நினைத்துக் கொ ண்டாடுகின்றனர். சற்புத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்தால் தனது பிதிர் தேவரைக்குறித்து அன்னரூபமாயும், ஆ மரூபமாயும், இரணியரூபமாயும், சிராத்தம செய்யலாம்

வேசிபுத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்யின் அன்னரூபம் தவிர மற்ற இரண்டுரூபமாய் சிராத்தம் செய்யலாம் சூத்தி ரமரபில் எச்சாதியானேனும், அன்னரூபமாய்ச் சிராத்தம் செய்யின் செய்தவனும், சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர் தேவரும் நரகமடைதல்போல, வேசிபுத்திரன் அன்னசிரா த்தம் செய்வானேல், அவனும் சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர் தேவரும் மீளாநரகம் எய்துவர். ஏ! கருடா! ஒரு பார்ப்பினிக்கும் பார்ப்பாரசாதிக்குத் தாழ்ந்த சாதியான் ஒருத்தனுக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பார்ப்பன் மகளுக்கும் சந்நியாசிக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பிரமகுலமாதுக்கும் சூத்திரனுக்கும் பிறந்தபுத்திரனும், சகோத்திரத்தில் மண ம் செய்துக் கொண்டவருக்குப் பிறந்த புத்திரனும் சண் டாளராவர். ஒருவன் தன்னுடைய சாதியிலேயே ஒரு பெண்ணை மணம்புரிந்து பெறுகின்ற புத்திரனே சிரேஷ் டனுவன். ஆதலால் யாவரும் சத்புத்திரனை பெறுதல்வே ண்டுமென்றருளினர்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் வைதிகாசார நைமிசாரணிய வாசிக ளே! ஸ்ரீகருடபகவான் சர்வலோக சரண்யனை அச்சுத பிரானைத் தொழுது, சர்வஜகந்நாதா! மரித்தவனைக் குறி த்து எப்போது சபிண்டீகரணம் செய்தல் வேண்டும்? சபிண்டீகரணம் செய்யின் இறந்தவன் எக்கதி யடை வன்? அஃது செய்யாவிடின் எக்கதி யடைவன்? மரித்த வனுக்கும், மரித்தவளுக்கும் பிண்டம் ஒன்று சேர்ப்பது எங்ஙனம்? ஒன்று சேர்ந்தால் எக்கதி யடைவர்? ஆமு டையான் உயிரோ டிருந்து ஆமுடையாள் இறந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீ கரணம் செய்வது எங்ஙனம்? இவ

ற்றை யெல்லாம் உலக நன்மையின் பொருட்டு அடியே
னுக்குச் சாதித்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்த
லும், ஆதிமத்தியாந்தரஹிதனாகிய கேசவபிரான் ஓ! விந்
தை புத்திரா! உயிர்மாண்டவனுக்கு வருடம்முடியுங்காலை
சாஸ்திரப்படி யாவும்புரிந்து சபிண்டீகரணஞ்செய்து, அ
வன் குலத்தில் முன்னமே மாய்ந்தோருடைய பிண்டத்
தோடு இறந்தவன் பிண்டத்தையும் சேர்த்தல்வேண்டும்.
அங்ஙனம் செய்தால் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கி,
பிதிர்தேவரோடு சேர்வன். இறந்த பன்னிரெண்டா நா
ளிலும், மூன்றும் பக்ஷத்திலும், ஆறுமாதத்திலும், சபி
ண்டீகரணம் செய்யலாம். தந்தை இறக்கப் புத்திரன் அ
வனுக்குக் கருமமெல்லாம்செய்து சபிண்டீகரணம் செய்
யாமல் நிறுத்திவைத்திருந்தகாலை, கருமம்செய்த புத்திர
னுக்குக் கலியாணம் நேர்ந்தால் உடனே சபிண்டீகரணம்
செய்து பின்பு மணவினை செய்தல்வேண்டும் சபிண்டீகர
ணம் செய்யும்வரையிலும் மாய்ந்தவன்பிரேதத்துவத்தோ
டு இருக்கின்றமையால் கருமம் செய்தவனுக்குச் சிறிது
அசுத்தியுளதாகலால் அவன் சுபகாரியங்கள் ஒன்றும் செ
ய்யலாகாது. சந்நியாசிக்குப் பிக்ஷையும் சொல்லலாகாது.
பிண்டம் சேர்த்தபின்பு இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்
கிப் பிதிர்த்துவம் பெற்று மகிழ்தலாலும், தேகம் அநித்
தியமாகலாலும், கிருதகிருத்தியம் பலவிதமாகலாலும் ப
ன்னிரண்டா நாளிலேயே சபிண்டீகரணம் செய்தல் மிகவும்
உத்தமமாம். ஔபாசனம்செய்ய விக்கினம் நேரினும் பன்
னிரண்டா நாளில் சபிண்டீகரணம் செய்தபின்னர் தாய்தந்
தையர் குலத்தில் மூன்றுதலைமுறையி லுள்ளவருக்கும் சி
ராத்தம் செய்தல்வேண்டும். ஒருவருக்கு மாத்திரம் சிராத்
தம் செய்யக்கூடாது. சோடசம் சபிண்டீகரணம் முதலிய
ன செய்தால் இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதிர்க
ளோடு சேர்ந்து இன்புறுவன். பெண்ணைப் பெற்றவன்
பொருள் சிறிதும் வாங்காமல் அவளைக் கன்னிகாதானம்
செய்திருப்பனேல், பின்பு அவளிறந்தால் அவளுக்கு அ
வளுடைய ஆமுடையான் கோத்திரஞ்சொல்லிச் சமஸ்த

கிரியையுஞ் செய்தல்வேண்டும். மாமிச விற்கிரயம் செய்தல்போலப் பெற்றவன் விலைபெற்றுப் பெண்கொடுத்திருப்பனேல் அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய பிதாவின்கோத்திரம் சொல்லிக் கிரியை செய்தல்வேண்டும். பிதாவுக்குப் புத்திரனே கருமம் செய்தல்வேண்டும். புத்திரனில்லாவிடில் இறந்தவனுடைய கனிஷ்டனாயினும் ஜேஷ்டனாயினும் அவர்களில் ஒருவனுடைய புத்திரனாயினும் கருமம் செய்தல் வேண்டும். மாய்ந்தவனுடைய சகோதரர் பங்கு பிரித்துக்கொண்டு தனித்து வாழின், அவனுடைய ஆமுடையாள் கருமம் செய்தல்வேண்டும் செத்தவனுக்குப் புத்திரனும், சகோதரரும், அவர் புத்திரனும் மனைவியும் இல்லாவிடின் மரித்தவனுடைய தாயாதிசெய்தல்வேண்டும். மேற்சொன்னவர்களில் ஒருவருமில்லாவிடின் புரோகிதனே கருமம்செய்யலாம். நாலைந்துபேர் சகோதரரிருந்து அவர்களில் ஒருவனுக்குமாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்றவர்களும் புத்திரனுடையாரேயாவர். அங்ஙனமே ஒருவனுக்கு நாலைந்து மனைவியரிருந்து அவர்களில் ஒருத்திக்குமாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்றமனைவியரும் புத்திரனுடையாரே யாவர். புத்திரன் பூணூல் அணிதலுக்கு முன்னமே தாய்தந்தையர் துஞ்சினால் அப்புத்திரனே கருமம்செய்தல்வேண்டும். புத்திரனைப்பெறுதவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய கணவன் கருமம் செய்தல்வேண்டும். சபிண்டீகரணம் செய்தபின்னர் தெரியாமையாலாயினும் பிதிர்தேவர் எல்லாரையும் குறிததல்லாமல் இறந்தவனைமாத்திரம் குறித்துச் சிராத்தம் செய்யின் இறந்தவனும், சிராத்தம்செய்கின்றவனும், செய்விக்கின்ற புரோகிதனும் நிரயம்புகுவர். மாண்டவனுக்குப் புத்திரர் பலருளராயினும் ஓராண்டுவரையிலும் கிரியையெல்லாம் ஒருவனே செய்தல்வேண்டும். வருஷம் நிறம்புங்காறும் நித்திய சிராத்தத்தோடு பெரிய கடத்தில் புனல்நிறைத்து உதககும்பதானமும் செய்தல் வேண்டும். கருமங்களைத் தவறாது செய்யின், இறந்தவன் விமானத்தின் மேலேறி நல்லுலகு சேர்வன். பாட்டன் உயிரோ

டிருக்குங்காலே தந்தை மாய்ந்தால் அவனுக்குச் சபிண்டீ கரணம் செய்யலாகாது. பாட்டனிறந்த பின்னர் அப்பாட்டனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்து, பின்பு, முன் இறந்த தந்தைக்குச் செய்தல்வேண்டும். பிதாவும் பிதாவைப் பெற்ற பாட்டியும் உயிரோடிருக்குங்காலே தாய் மாய்ந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யக்கூடாது. அவ்விருவரும் மாண்டபின்பு அவர்களுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்து, பின்பு தாய்க்குப் புரிதல் வேண்டும். ஓ! கருடா! இவ்விதியே உறுதியன்று இது ஒருவர் பக்ஷமென்றுணர்க. யாவளொருத்தி தனது கொழுநனே தெய்வமென்றெண்ணிப் பத்திமைசெய்து அவன் மரித்தபின்பு அவனுடைய சரீரத்தோடு சிதையில் உயிர் விடுகின்றாள்களோ அவள் எவரினும் நற்கதியடைவாள். அவள் மகாபாபம் செய்தவளாயினும் கணவனோடு உயிர் மாய்த்தமையால் மகாபுண்ணியவதியாகிக் கணவன் பாபியேல், அவனையும் புண்ணியவானாக்கிச் சுவர்க்க லோகத்தில் நெடுங்காலம் சுகமாய் அவனோடு வாழ்வள். அப்படி இறந்த தாய்க்கும் தந்தைக்கும் புத்திரன் ஒரே சபிண்டீகரணம் செய்தல்வேண்டும். விருஷோற்சர்க்கமும் தானங்களும் தனித்தனியே செய்தல்வேண்டும். அவ்விருவருக்கும் தனித்தனியே பிராமணர்களை வரித்துச் சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். பாகமாத்திரம் ஒன்றாய்ச் செய்யலாம். பிண்டம் தனித்தனியேபோடவேண்டும் ஓராண்டுகாறும் யாவும் தனித்தனியே செய்யின் அவ்விருவரும் திருப்தியடைவர். புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும், கிரகணம் மாளயம் முதலிய புண்ணியகாலங்களிலும் அவ்விருவருக்கும் சிராத்தம் செய்து வேறாய்ப் பிண்டம் போடவேண்டும். மாசுமூடிய பொன்னை அக்கினி அம்மாசைமாத்திரம் போக்கி அப்பொன்னைக் கெடுக்காமைபோலக் கொழுநனோடு உயிர்விடும் புண்ணியவதியின் மேனியைமாத்திரம் அவ்வக்கினி தகிப்பானேயல்லாமல் அவளைச் சிறிதும் வருத்தான். தாய், தந்தை, மகன், மக்கள், பெயரன், அண்ணன், தம்பி முதலியோரையும், மற்

றுமுள்ள சுற்றத்தாரையும் மனை முதலிய பொருள்களையும் உயிரையும் துறந்து கணவனே தெய்வம் அவனைப் பிரிந்துவாழ அடுக்காதென்று, ஆமுடையானோடு துஞ்சும்உத்தமியை யொப்பானவர் உலகில் யாருளர்! சக்கமனம் செய்த புண்ணியவதி மூன்றரைக்கோடி தேவவருஷ காலமும் சுவர்க்கத்தில் கணவனோடு இன்பம் துய்ப்பள். பின்பு ஒரு மகாயோகியின் குலத்தில் கணவனும், மற்றொருயோகியின் குலத்தில் தானும் பிறந்து அவனையே மீண்டும் பர்த்தாவாகவடைந்து யோகமகிமையால் மேன்மைபெறுவள். நாயகனுடன் இறக்காத மங்கை எச்சன்மத்திலும் துக்கமேயடைவள். பிறனுக்கு உடன்பட்டு அவனுடைய இஷ்டப்படி நடந்து அவன் ஏவலால் புருஷனை இகழ்ந்து, பிறந்த குலத்துக்கும் புகுந்த குலத்துக்கும் தோஷம் உண்டாக்கும் பெண்பேய் என்றும் மீளாநரகம் எய்தும் மகிழ்நன் நல்லவனாயினும், கெட்டவனாயினும், அறிந்தவனாயினும், அறியாதவனாயினும் அவன் உயிரோடிருக்கும்போதும் அவனிறந்தபின்பும் அவனே தெய்வமென்று பத்திமைசெய்து ஒழுக்கத்தில் நிற்பவளே உத்தமியாவள் கொண்டநாயகனை மதியாமல் அலக்ஷியம் செய்பவள், சீ சீ இவளும் ஒருபெண்ணோ என்று பலராலும் ஏசப்பட்டு மறுசன்மத்தில் ஒரு பரமதுஷ்டனைக் கணவனாயடைந்து அவனாலே அடுத்தடுத்து தண்டிக்கப்பட்டு அதிகம் துன்பப்படுவள். கணவன் தேவதாராதனம் அதிதியாராதனம் முதலியவை செய்வனேல், மனைவியும் அவனுக்கு அனுகூலியாகவே யாவும் செய்தல்வேண்டும். பிராமண குலத்தாருக்கு ஏவல்செய்தலே சூத்திரகுலத்தாருக்குத்தருமமாயதுபோல நாயகனுக்குப் பணிசெய்வதே நாயகிக்குத் தருமமாம். இத்தருமம் எச்சாதியருக்கும் பொதுவாகும். ஆமுடையானே தெய்வமென்றெண்ணி நடப்பவள் இறுதியுற்றபின்பு உயர்ந்தகுலத்தில் பிறந்து உத்தமனை பதியாயடைந்து நன்மக்களைப் பெற்றுக் குலவிருத்திசெய்து தந்தைக்கும் கணவனுக்கும் புகழுண்டாக்கிச் சுமங்கி

பப்புருவாகராஜன்.

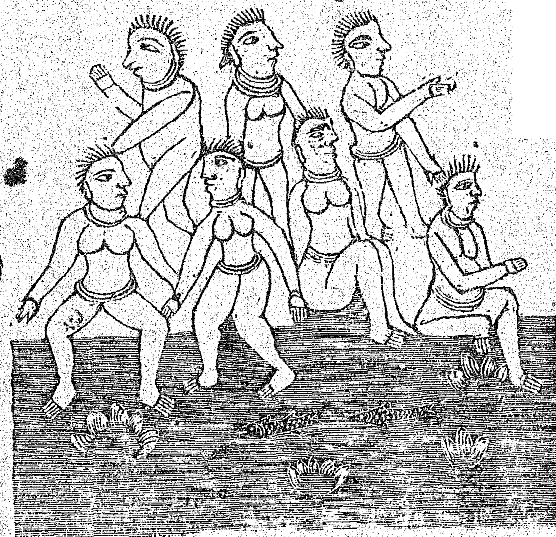

பிரேதக்கூட்டம்.

லியாகவே மரித்து உத்தமலோக மடைவள். ஓ! காசியபுத்திரா? மரித்தவள் துன்பப்படாமல் இன்பமடையும் பொருட்டு இன்னும் ஒரு விசேஷம் சொல்லுகின்றும். பன்னிரண்டாநாள் சாஸ்திரப்படி சபிண்டீகரணம் செய்து ஒரு வருஷம் வரையிலும் நித்தியசிராத்தம் செய்தல்வேண்டும் நித்தியசிராத்தம் எவனைக்குறித்துச்செய்யப்படுகின்றதோ அவன் மாத்திரமல்லன் அச்சிராத்தம் செய்கின்றவனும் நன்மைபெறுவன் என்றருளினர்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினாறும் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், அந்தணர்களே! பின்னர் வைனதேயன் பரமபதியைத் தொழுது, பரமபுருஷா! பிரேதசன்மத்தைக் குறித்து முன்னமே அருளிச்செய்யக் கேட்டேனே! பிரேதசன்ம மடைந்தவனைக் குறித்து ஏதேனும் சரித்திரமுளதோ? அதனைக் கூறியருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன், ஏபக்ஷிநாயகா! நன்கு வினவினை, ஒரு காதையுளது. அதனை பக்ஷியாகிய நினக்குச் செப்புகின்றும் கேண்மோ! திரேதாயுகத்தில் பப்புருவாகனென்ற ஒரு அரசன் தார்மிஷ்டனும், பெரியோர்களால் கொண்டாடத் தக்கவனும், மகோதயமென்ற நகரத்திலே வீற்றிருந்து உலகாண்டான். ஒருகாலத்தில் அவன் வேட்டையாடமிக இச்சித்து அரணியத்தினூடு சென்று ஒரு மானைக் கண்டு அதனை அம்பால் அடித்தான். அந்தமான் அடிபட்டு அந்தயிடத்துக்கப்புறம் ஓடிற்று. வேந்தன் அதுகண்டு, மீண்டும் அம்மானை எய்வான்முன் எய்தவாளி தைத்தபுண்வழியொழுகிய இரத்தம் சிதறிய வழியூடு நடந்து தான் ஒருவனாகவே மற்றொருவனம் சார்ந்து, கலையைக் காணமையா

லும், வழி நடந்தமையாலும் மிகச் சோர்வடைந்து உண்ணீர் நசையுற்று வனமுழுதுந்தேடி ஒரு தாமரைப் பொய்கைகண்டு அதனுளிறங்கி நீராடி, நளிர்புனல் பருகி, அக்குளக்கரையி லுள்ளதாகிய ஒரு ஆலின்புடை யமர்ந்து நம்பரிவாரசனம் வருங்காறும் இங்ஙன் சிறிதுபொழுது நீடித்திருப்போம் என்றிருந்தான். அப்போது அவ்வரசன், எலும்பு நரம்புமன்றித் தசைசிறிதும் இல்லாச் சரீரமுடையதும், க்ஷாமமும் பார்க்க அச்சந்தருவதும், அநேகபிரேதங்களோடு இங்குமங்கும் ஓடுவதும், பசிதாகத்தால் வருந்துவதும் ஆகிய ஒரு பிரேதசன்ம மடைந்த உயிரைக்கண்டு, அச்சமும் ஆச்சரியமும் எய்தினன். அப்பிரேதமும் நரபதியைக்கண்டு உவந்து அணித்துவந்து ஓ! மகாராஜனே! நின்னையான் தரிசிக்கப்பெற்றமையால் இப்பிரேத சன்மம் நீங்கி உத்தமகதி யடைந்தேன், தன்னியனேன் என்று வணங்கிக் கூறிற்று. வேந்தன், அப்பிரேதத்தைப் பார்த்து நீயார்? யாரும் அஞ்சத்தக்க ரூபமுடைய பிரேதம்போலத் தோன்றுகின்றனை? நினது விருத்தாந்தத்தைச் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுதியெனலும் பிரேதம் ஓ! மகாராஜனே? அடியேன் சரிதையைச் சொல்லுகின்றேன் கருணையோடு கேட்டருளவேண்டும். வைதிசம் என்னும் ஒரு பட்டினம் உளது. அப்பட்டினம் ரதகஜதுரக பதாதிகளாலே மிகப் பொலிவுடையது. அடியேன் அப்பட்டினத்தில் வைசியகுலத்தில் பிறந்தேன். எனக்குத் தேவனென்று நாமம் வாழ்நாளெல்லாம் தேவதாராதனம் செய்தேன். பிராமணரையும் பெரியோரையும் எப்போதும் வழிபட்டேன் தேவாலயம் பிரமாலயம் புதுக்கினேன். ஏழைகளையும், நாதனில்லாதவர்களையும் ரட்சித்தேன். சகல சீவருக்கும் இதமேசெய்தேன். வாணாள் முடிந்து மரித்தேன். எனக்குப் புத்திரனிலன், சுற்றத்தாருமிலர், மாய்ந்த எனக்கு ஒருவரும் கருமம் செய்யாமையால், இப்பிரேதசன்ம மடைந்தேன். இராஜசிரேஷ்டனே! இப்பிரேதசன்மம் நானடைந்து நெடுங்காலமாயிற்று. மிகவும்

பதினேழாம் அத்தியாயம்

சூதபுராணிகர், நைமிசவன ஸ்ரீமத் பரமவைதிகர்களே! பின்னர்க் கருடபகவான் ஸ்ரீதரமூர்த்தியைத் தொழுது, சர்வேசா! இங்ஙனம் சுருக்கமாய்ச் சாதித்தருளியது போதாது. கருமங்கள் செய்யும்போது ஸ்தலத்தைக் கோமயத்தால் மெழுக்கிடுவானேன்? பிதிர்கரும முதலியவை செய்யும்போது எள்ளையும் தருப்பையையும் உபயோகப்படுத்துவானேன்! கட்டிலில் படுத்தபடியே துஞ்சினவனும் உப்பரிகையில் மாய்ந்தவனும் நற்கதியடையாரென்று முன்னர்ச் சாதித்தமையால், இறப்போன் எந்தவிடத்தில் எப்படி இறத்தல் வேண்டும்? தானங்களெல்லாம் எங்ஙனம் செய்தல்வேண்டும்? செய்யப்படுந் தானங்களுக்குப் பயன்யாது? இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்க் கூறியருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், ஸ்ரீ புருஷோத்தமன், வைனதேயா! நன்குவினவினை, மாய்ந்தவனைக் குறித்துச் செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றோம் கேண்மோ! புத்திரனைப் பெறாதவனுக்கு எவ்வுலகினும் இன்பமில்லை இகத்திலும் பரத்திலும் இன்பம் வேண்டியவன் கருமமும், தவமும் செய்து சத்புத்திரனைப் பெறுதல் வேண்டும். தருமமும் தவமும் செய்யானாயின், மனைவி வயிற்றில் கருப்பம் தரியாது. தரிப்பினும் பத்துமாதம் நிரம்புமுன்னரே கரைந்துபோகும். கருக்கரைந்தால் புருஷனுக்கு நற்கதி கிடையாது. சற்புத்திரனைப் பெற்றவனே எவ்வுலகினும் நன்மைபெறுவன். ஓ! கருடா! கருமங்கள் செய்யத் தொடங்குமுன்னரே குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தைத் திருவலகால் துடைத்துக் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்டுப் பின்பு எக்கருமமும் செய்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் சுத்திசெய்யாமல் கிரியைசெய்யின் அரக்கரும், பூதப்பிரேத பைசாசரும் அவ்விடம் வந்து கருமம் முற்றுப்பெறுவண்ணம் விரோதம் செய்வர். சுத்திசெய்த ஸ்தலத்தில் கருமம்செய்யின் தே

வர்களெல்லாரும் அங்ஙன்வந்து முற்றுவிப்பர். மரித்த வனுக்குத் தூய்மைசெய்யாத இடனில் கருமம்செய்யின், அதுசிறிதும் பயன்படாமல் அவன் நரகமே சேர்வன் எள் எமது வேர்வையினின்று உண்டானமையால் மிகப் பரிசுத்தமாயது. அதனைக் கண்டால் அசுரரும், பூதப்பி ரேத பைசாசர் முதலியோரும், வெருண்டோடுவர். அவ் வெள் கறுப்பும், வெளுப்பும் என இருவகைத்து எந்தநி றமுள்ள எள்ளையேனும் தானங்களோடு சேர்த்துக்கொடு ப்பின் அதிகம் பயனுளதாகும். சிராத்தத்தில் கருப்பு எ ள்ளைச்சேர்த்தால் பிதிர்தேவர் அதிக உளமுவப்பர். குசை ப்புல் ஆகாயத்திலுண்டாயது அத்தருப்பையின் இருக டையிலும் பிரமனும் சிவனும், அதனடுவில் ஸ்ரீஹரியும் இருக்கின்றனர். தருப்பையில்லாமல் சிராத்தமுதலியகரு மங்களொன்றும் செய்யலாகாது. பிராமணருக்கும், மந் திரத்துக்கும், தருப்பைக்கும், அக்கினிக்கும், திருத்துழா ய்க்கும் நின்மாலிய தோஷமில்லை. உபயோகப்படுத்திய தருப்பையையே மீண்டும் உபயோகப்படுத்தலாம் ஏகாதசி விரதமும், திருத்துழாயும், பகவத்கீதையும், பசுவும், பிரா மணபக்தியும், ஸ்ரீஹரி சரணமும் ஆகிய இவை சம்சார சாகரத்தைக் கடப்போருக்கு நல்ல தெப்பமாகும். மாய் வோன் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்ட புனிதஸ்தலத்தில் குசைப்புல்பரப்பி, எள்ளிரைத்து அப்பள்ளியில் சயனம் செய்து, தருப்பையையும், திருத்துழாயையும் கரத்தில் கொண்டு, எமது நாமங்களை வாயாரப்புகன்றவாறே துஞ் சுவனேல் அயனரனுதியருக்கும் அரியநிரதிசய இன்பவீ டாகிய நம்முலகு சார்வன். மாய்கின்றவன் தருப்பசயன த்தில் குப்புறக்கிடக்கலாகாது. முதுகு கீழுறவே பள்ளி கொள்ளல்வேண்டும். உயிர் நீங்குமுன்னரே திருத்துழா யோடு தானங்களெல்லாம் கொடுத்தல்வேண்டும். உப்பு த்தானம்செய்யின் மிகவிசேடமாம். அவ்வுப்பு விஷ்ணு

லோகத்தில் உண்டானமையால் அதற்கு அதிகம் மகிமை யுண்டாயிற்று. மரித்தவன் உப்புத்தானத்தால் சுவர்க்க லோகம் சேர்வன் என்றருளிப் பின்னும்சாற்றுகின்றனர்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர், ஓ அருந்தவர்களே! பரமாத்துமன் வேதவுருவனைப்பார்த்து, ஓ! கருடா! தானங்கள் செய்யவேண்டிய விதத்தையும், அத்தானங்களால் வரும் பயனையும் கூறுகின்றேம் கேண்மோ! தானங்களிளெல்லாம் பருத்தித்தானம் மகா தானமாகும். அறமேகூறு நாவினையுடைய நான்கு வேதத்தினையுமுற்ற அறிந்த பார்ப்பார்பூணும் பூணூலுக்குப் பருத்தி யதுவானமையின், அது மிகவிசேடமாயிற்று. பருத்தித்தானம்செய்யின் மகருஷிகளும், பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களும் உளமுவப்பார்கள். பருத்தித்தானம் செய்தவன் வாணாள்முடிந்தகாலை சிவலோகம்சார்ந்து அங்ஙன் வசித்துப் பின்பு சகலகுண சம்பன்னனாய், அழகிய மேனியுடையவனாய், மகாபலிஷ்டனாய், உலகாளும் அரசனாய், தீர்க்காயுளனாய் புவியிற்பிறந்து யாவரும்போற்ற நெடுங்காலம் வாழ்ந்து சுவர்க்கலோகம் சேர்வன். திலதானமும், கோதானமும், பூதானமும், சுவர்ண தானமும், தானிய தானமும் செய்யின் மகா பாபங்க ளெல்லாம் உடனே நசிக்கும். திலதானமும் கோ தானமும் மகா தானங்களாகும். அவ்விரண்டும் மகாபாபங்களை யெல்லாம் போக்கும். கோதானமும், திலதானமும், பூதானமும் சாமானிய பிராமணருக்குக் கொடுக்கலாகாது. உத்தம பிராமணருக்கே கொடுத்தல்வேண்டும். ஸ்திரீகளுக்கும், தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் அம்மூன்றையும், வெறுமனே உத்தேசமாய்க்

கொடுக்கலாமேயல்லது தானமாய்க் கொடுக்கலாகாது தா னங்கள் செய்வதற்குச் சீவன் மரிக்கும் காலமும், கிரகண காலமும் உத்தமகாலமாகும். ஓ! வைனதேயா! எந்தமனி தனும் தான் இனியனுய் வாழும்போதே தனக்காகத் தா னதருமங்களைச் செய்துகொள்ளுதல் வேண்டும். அங்ங னம் செய்ய விரும்புவோனுக்குப் புத்திரன் இருப்பனேல் அவனுடைய சம்மதமும் பெற்றுக்கொண்டு தானம் செய் தல்வேண்டும். மரிக்குங்காலத்தில் திலமும், இரும்பும், லவணமும், பருத்தியும், தானியமும், பொன்னும், பூமியு ம், கோவும் தானம்செய்யின் மிகவிசேடமாம். திலமும் இரும்பும் தானம்செய்தால் யமன் உவக்கின்முன். லவண தானம் செய்தால் இறக்கின்றவனுக்கு நமனிடத்தில் அச் சமுண்டாகாது. பருத்தித் தானம செய்தால் யமதூதர்களி டத்தில் பயமுண்டாகாது. பருத்திதானத்திற்கு முன்னே சொன்னது தவிர இந்தப் பலனுமுண்டு. தானியதானம் செய்தால் கூற்றுவனும், தூதர்களும்சந்தோஷித்துச் சீவ னுக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் கொடுப்பார்கள். சுவ ர்ண தானத்துக்கும், பூதானத்துக்கும், கோதானத்துக்கும் பாபங்களெல்லாம் நசிக்கும் என்று முன்னமே ஓதினேம் மரிப்போன் எம்மையே தியானித்து எமது நாமத்தையே உச்சரிப்பனேல், அவன் நிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்மு லகு சார்வன். தந்தையிறந்த பின்பு அவனுக்குப் புத்திர ன் கயா சிராத்தம் செய்தலினும் தந்தை மரிக்குங்காலத்தி ல் புத்திரன் ஒக்கவேயிருந்து தானதருமங்கள் செய்வித்த லே உத்தமமாகும். குடாரமும், முசலமும், சுரிகையும், இ ருப்புத் தண்டமும் காலனுக்கு ஆயுதங்களாகும். பொது வாய் அவனுக்கு இரும்பு ஆயுதமாகும். அதனுலேதான் மரிக்குங்காலத்தில் இருப்புத்தானம் செய்யின் யமன் உவ ப்பனென்று கூறினேம். அல்லதூஉம் யாவன் இறக்கும் போது எந்தக்கிருகத்தில் இரும்புத்தானம் செய்யப்படு கின்றதோ அந்த மனைக்கண் நமன் அடிவைக்கவும் அஞ் சுவன். இறப்பவன் யாவனுயினும் இருப்புத்தானம் செய் தல்வேண்டும். அத்தானம் செய்தால் சண்டாமிருகன்,

ஔதும்பரன், சம்பரன், சார்தூலன் முதலிய யமதூதர் திருப்தியடைவர். ஓ! கருடா! சீவருடையகால்முதல் தலை வரையிலுமுள்ள அங்கங்களில் பிரமருத்திரேந்திராதி தேவரும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் இருக்கின்றனர். தாயும். தந்தையும், குருவும், சுற்றமும், சீவருக்கு விஷ்ணுவேயன்றி மற்றொருவரும்இலர். "சர்வம் விஷ்ணுமயம்ஜகத்,, என்ற வாக்கியத்தை நீ உணர்ந்திருக்கின்றாயே. பிரிதிவியும், அப்புவும், தேயுவும், வாயுவும், ஆகாசமும், சுவர்ணமும், தானியமும், தேனும், நெய்யும், கோவும் யாகமும், பிராமணரும், அஜசங்கரேந்திராதி தேவர்களும், ஒன்றனைக் கொடுக்கின்றவனும், வாங்குகின்றவனும், பின்னும் யாவும், யாவரும், யாமேயன்றி மற்றொருவரும் இலர், பிரமருத்திரேந்திராதியோர் புரியும் கருமங்களுக்கும் பலதாதா நாமே. சீவன் பூர்வம் செய்த கருமத்தை அநுசரித்துப் பாபபுண்ணியங்களில் புத்தியை நாட்டச் செய்கின்றோம். புண்ணியஞ் செய்தவன் சுவர்க்கம்புகுவன் பாபஞ் செய்தவன் நரகம் புகுவன் என்றருளிப் பின்னும் நவின்றருளுகின்றனர்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், மாதவர்களே! பின்னர்ச் சகக் காரணனாகிய பகவான், கருடா! எம்மை யாராதித்து எமது க்ஷேத்திரங்களில் தானதருமம் செய்வோன் அதிக புண்ணியமடைவன் மாய்ந்த சீவனைக் குறித்துப் பூமிதானம் செய்யின், பூமி எத்தனையடி யுள்ளதோ அத்தனை யாண்டுகள் அச்சீவன் சுவர்க்கத்தில் வசிப்பன். மராடி தானம் செய்யின் குதிரை மீதேறி நல்லுலகு சேர்வானென்பது மாத்திரமன்று. மார்க்கத்தில் முள் முதலியவற்றால் துன்ப

முமடையான். குடைதானம் செய்யின் நிழலுள்ளவழியில் செல்வானென்பது மாத்திரமோ? மழையாலும் இன்னலுறுன். தீபதானம் செய்யின்முன்னே புகன்றவாறு இருள்வழியில் பிரகாசத்தோடு செல்வன். ஐப்பசி, கார்த்திகை மாசி ஆகிய மூன்று மாதங்களிலேனும், சதுர்த்தசியிலேனும், பௌர்ணமியிலேனும், மரித்ததினத்திலேனும் தீபதானம் செய்தல் விசேடமாம். மரித்த தினமுதல் ஓராண்டுவரையிலும் நாள்தோறும் தீபதானம் செய்யின், மாண்டவன் மேடுபள்ளமில்லா நல்லநெறியூடு யமபுரிசார்ந்து, அவன் குலத்தோர் அப்புரியில் இருப்பரேல் அவரையும் நல்லுலகுசேர்த்துத் தானும் நற்கதியடைவன். தீபதானத்தின் மகிமை சிறிதன்று. பிரமாலயத்திலும், தேவாலயத்திலும் வடக்கு முகமாயேனும், கிழக்கு முகமாயேனும் தீபம்வைத்தல் வேண்டும். தீபதானம் செய்வோன் தனக்கு எதிர்முகமாய்த் தீபத்தைவைத்துக் கொடுத்தல்வேண்டும். இறத்தலென்பது நிச்சயமாயுளதென்பதைக் கடைப்பிடித்தவன், மேற்சொன்ன தானங்களையெல்லாம் தானே தனக்குச் செய்துகொள்வன். ஆசனப்பலகையும், செப்புத்தாலியம், சுயம்பாகப் பொருளும் தானம்செய்யின் மரித்தவன் மார்க்கத்தில் இனிதாய்ச் செல்வன். அரிசியும், திலமும் பதின்மூன்று கடமும், மோதிரமும், குடையும், விசிறியும், பாதரக்ஷையும் அவசியம் தானம்செய்தல்வேண்டும். கரியும், பரியும் தானம் கொடுப்பின், விசேட புண்ணியமுளதாகும். எருமையேற்றை அதிகப்பொருளோடு தானம்கொடுப்பின் மிகவிசேடமாம். வெற்றிலையும் பாக்கும், புஷ்பமும் தானம்செய்யின் யமதூதர் சந்தோஷித்துச் சீவனைவருத்தார். வஸ்திரதானம்செய்யின் காரெனக்கருத்தமேனியும், பிறையென இருகடையில் பிறக்கும் எயிறும், செம்மயிரும், அச்சந்தரு ரூபமுடைய யமதூதர் சீவனுக்குமுன் நல்லரூபத்தோடு தோன்றுவர் என்றருளினர். கருடபகவான் வைகுந்தநாதனைத் தொழுது, அயனரனுக்கரியோனே! அடியார்க்கெளியோனே! சரீரத்தினின்று உயிர் எங்ஙனம் நீங்கும்? திருவாய்

மலர்ந்தருளல் வேண்டுமெனலும், சர்வாந்தரியாமியாகிய பகவான், வைனதேயா! கண்வழியாலேனும், காதுவழியாலேனும், நாசிவழியாலேனும், வாய்வழியாலேனும், மயிர்க்கால் வழியாலேனும் உயிர்நீங்கும். ஞானிகளுக்குக் கபாலம்விண்டு உயிர்நீங்கும். பாபிகளுக்கு அபானமார்க்கமாய்ச் செல்லும். உயிர் நீங்கியவுடன் காஷ்டம்போலச் சரீரம்கிடக்கும் தேகம் பஞ்ச பூதாத்மகமாகலால், பிரிதிவி-மண்ணிலும், அப்பு-புனலினும், தேயு-அக்கினியிலும், வாயு-காற்றிலும், ஆகாசம்-ஆகாயத்திலும் லயமாகும். காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம் மாச்சரியமாகிய ஆறும் கர்மேந்திரியம் ஐந்தும், சரீரத்தில் திருடர்போல உறைகின்றன. உயிர் நீங்கும்போது அவ்விந்திரியங்கள் மனத்தோடு ஒன்றுசேரும். சேதநன் கருமத்தாலே மறுசன்ம மடைகின்றனன். பழைய வீடுடையோன் பொருள் சம்பாதித்து நல்ல புதுமாடம்கட்டி, அதில் குடிபுகுமாறுபோலப் புண்ணியம்செய்த சீவன் வாழுள் முடிந்தபின்பு இந்திரியங்கள் ஐந்தும் அமைந்த ஒரு திவ்வியதேகமடைகின்றான். மலமூத்திரங்களும், கபபித்தங்களும், ஊனும், வசாசலமும், நரம்பும், எலும்பும் மெய்யோடு நசிக்கப்படுகின்றன. ஓகருடா! சீவன்மரிக்கும்விதம் இது. மீண்டும் பிறக்கும் விதத்தையும் புகலுகின்றோம் கேண்மோ! பலநரம்புகளோடு ஸ்தம்பாகிருதி போல இராநின்ற ஒரு பெரிய நரம்புற்றதும் இந்திரியங்கள் பொருந்தியதும் காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சரியமாகிய உட்பகைகள் கூடியதும், காமக்குரோத இச்சை துவேஷங்களால் வியாபிக்கப்பட்டதும் மாயையோடுகூடியதுமாகிய தேகம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உறுதியாய் உளதாகும். சமஸ்த லோகங்களும் சமஸ்த தேவர்களும் தேகத்தில் இருக்கின்றனர் என்றருளினர்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள திருவடிகளே சரணம்.

இருபதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடப்பகவான் பரமபதநாதனைத் தொழுது, சர்வலோகசரணியா! தோல், நரம்பு, எலும்பு, இரத்தம், மாமிசம், தலை, கை, கால், நா, நாசி, இரகசியப்பிரதேசம், நகம், மயிர் முதலியவைகளால் பரவப்பட்டு இந்திரஜாலம்போலத் தோன்றுகின்ற சரீரம் எங்ஙனமுண்டாகின்றது? சாதித்தருளவேண்டும் எனலும், உலகம் யாவையும் படைத்தவனைப் படைத்த பரந்தாமன், காசியபதனயா! நன்கு கடாவினை! விஸ்தாரமாய்ச் செப்புகின்றும். பயிஷ்டையானபெண்கள் நான்குதினவரையிலும் மனைக்குப்புறமபே இருத்தல் வேண்டும. முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் விருத்திராசுரன் என்றவனைக் கொன்றமையால் அவனைப் பிரமஹத்திதோஷம் பிடித்து அவ்விந்திரன் பிரமனைவணங்கி அடியேன் உறுதுயரை நீக்குதி என்று இரத்தலும், அப்பிரமதேவன் மகபதியைப்பிடித்த பிரமஹத்தி தோஷத்தை நான்குபாகமாய் பகுப்புசெய்து ஒருபாகத்தை ஸ்திரீகளுக்குக்கொடுத்து ரஜஸ்வலையாகும்போது அப்பெண்கள்மாட்டு அத்தோஷம் அணுகும்மாறு நியமித்தனன். ஆதலால் பயிஷ்டையான ஸ்திரீயை நான்குதினவரையிலும் ஒருவரும் பார்க்கவுமாகாது. பார்த்தால் மகாபாவம் வந்தடையும். பயிஷ்டையானவள் முதல்நாள் சண்டாளஸ்திரீயைப் போலாவாள். இரண்டாநாள் பிரமஹத்தி செய்தவளை யொப்பாவள். மூன்றுநாள் ஆடை ஒலிப்பாளைப்போலாவள். நான்காநாள் புனலாடியபின்பு சிறிது பரிசுத்தளாவள். ஐந்தாநாள் கிருக கிருத்தியங்களுக்கெல்லாம் உரியவளாய்ச் சுத்தளாவள். பயிஷ்டையான ஆறுநாள்முதல்பதினெட்டுநாள்வரையிலும் உள்ள இரட்டைநாள் ஏழில் இரவில்புணர்ந்தால் புருஷப்பிரஜையுண்டாகும் ஐந்துதினமுதல் பதினெட்டுத்தினம்வரையிலுமு

ள்ள எழுஒற்றைநாளில் புணர்ந்தால் ஸ்திரீ பிரஜை யுண்டாகும். ஆதலால் ஆண்மகவுபெறவிரும்பினவன் தன் மனைவியை இரட்டைநாளிலேயேசேர்தல்வேண்டும். நான்கு தினத்துக்குமேல்பதினெட்டுநாள்வரையிலும், இராக்காலத்தில் இரட்டைநாளில் கருப்பம் தரித்தால் குணவானாகவும், ஐசுவரியவானாகவும், தாமிஷ்டனாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணு பக்தி யுடையவனாகவும் புத்திரன் பிறப்பான். பயிஷ்டையான நான்கு திவசத்துக்குமேல் எட்டுநாளுக்குள் பெரும்பான்மை கருப்பம் தரிக்கும். ரஜஸ்வலையான ஐந்தாநாள் ஷ்திரீகள் பாயசம் முதலாகிய மதுர பதார்த்தங்களையே உண்ணுதல் வேண்டும். காரமான பதார்த்தங்களை அருந்தலாகாது. ஸ்திரீ புருஷர்கள் சந்தனம், புஷ்பம், தாம்பூலமுதலிய குளிர்ந்த வஸ்துக்களைத் தாரணம் செய்துக்கொண்டு குளிர்ந்த மெய்யினர்களாய், சித்தத்தில் அதிக மோகமுடையவர்களாய்ச் சேர்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் இருவரும் சேரின், சுக்கில சோணிதங்களால் ஸ்திரீவயிற்றில் கருத்தரித்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல அக்கரு விருத்தியாகும். மன்மதனும் மனமும் ஒத்தகாலத்தில் இருவராலும் விடப்படும் சுக்கில சோணிதங்களில் சுக்கிலம் அதிகமானால் ஆண்மகவும், சோணிதம் அதிகமானால் பெண்மகவும் பிறக்கும். சுக்கிலம் சோணிதங்களிரண்டும் ஏற்றக்குறைவின்றிச் சமமானால் அலிமகவு பிறக்கும். கருத்தரிக்குமாயின் புணர்ந்த ஐந்துதிவசத்தில் கருப்பப்பையுள் ஒரு குமிழியுண்டாகின்றது. பதினான்கு நாளில் அதுசிறிது தசையால் பெருக்கின்றது. இருபதாநாளில் பின்னும் சிறிது தசையுண்டாகின்றது. இருபத்தைத்தாநாளில் பின்னும் சிறிது புஷ்டியாகின்றது. ஒரு மாதத்தில் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை யுண்டாகின்றது. இரண்டாமாதத்தில் தோல் உண்டாகின்றது. மூன்றுமாதத்தில் நரம்பு உண்டாகின்றது, நான்காமாதத்தில் மயிரும், புறவடியும் உண்டாகின்றன. ஐந்தா மாதத்தில் காதும், மூக்கும், மார்பும் உண்டாகின்றன. ஆறுமாதத்தில் கழுத்தும், சிரசும், பல்லும் உண்டாகின்றன. ஏழாமாதத்தில்

ஆண்மகவாயின் ஆண்குறியும், பெண்மகவாயின் பெண் குறியும் உண்டாகின்றது. எட்டாமாதத்தில் எல்லா அவயவங்களும் உண்டாகிச் சீவனும் பிரவேசிக்கிறான் ஒன்பதாமாதத்தில் சீவன் சுழிமுனையென்னு நாடியின் மூலத்திலிருந்து பூர்வசன்ம கருமங்களை நினைத்து சன்மம் வந்தைக் குறித்து துக்கித்து பத்தாமாதத்தில் பிறக்கின்றான்.

கருடா! பஞ்சபூதாத்மாவாகிய தேகம் பஞ்சேந்திரியங்களுற்றும், பத்துநாடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், பிராண, அபான, வியான, உதான, சமான, நாக, கூர்ம, கிருகர, தேவதத்த, தனஞ்சய என்னும் பத்துவாயுக்களோடு கூடியும் இரா நின்றது. அல்லதூஉம் அச்சரீரம் சுக்கிலம் எலும்பு, நீர், மயிர், இரத்தம் என்னும் ஆறுகோசமுடையதாகியும் இரா நின்றது. நரம்புகளினால் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்தூலசரீரத்தில் தோலும், எலும்பும், மயிரும், மாம்சமும், உகிரும், பிரிதிவினது குணமாகின்றன. வாயில் உண்டாகின்ற நீரும், மூத்திரமும், சுக்கிலமும், ஊநீரும், புண்ணீரும் அப்புவினது குணமாகின்றன. பசியும், தாகமும், நித்திரையும், சோம்பலும், காந்தியும் தேயுவினது குணமாகின்றன. இச்சையும், கோபமும், வெட்கமும், பயமும், மோகமும், அங்குமிங்கு மோடுதலும், சுழலுதலும் கைகால் மடங்குதலும், நீட்டுதலும், ஒருவினையும் செய்யாமலே யிருத்தலும் வாயுவினது குணமாகின்றன. சப்தமும், எண்ணமும், கேள்வியும், கம்பீரமும், சத்தியமும் ஆகாயத்தினது குணமாகின்றன. காதும், கண்ணும், மூக்கும், நாவும், தொக்குமாகிய ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்களாகும். இடை, பிங்கலை, சுழிமுனை என்னும் மூன்று பெரிய நாடிகளும், காந்தாரி, கஜசிம்மை, பூஷை, யச்சு, அலாபு, குகு, விசாகினி என்னும் ஏழுநாடிகளும் சரீரத்தில் முக்கிய நாடிகளாகின்றன. சீவன் உண்ணும் சாறுமுதலியவற்றை மேற்சொன்ன வாயுவே அந்தந்த இடங்களிற் சேர்க்கின்றன. வயிற்றில் அக்கினிக்குமேல் புனலும், அப்புனலுக்குமேல் அன்னமும் இருக்கின்றன. அவ்வக்கினியை வாயு ஊதி விருத்திசெய்யா நின்றது. சரீரமானது

மூன்றரைக்கோடி ரோமங்களும் முப்பத்திரண்டுபற்களும் இருபஃது உகிர்களும், இருபத்தேழுகோடி தலைமயிர்களும், ஆயிரம்பலம் தசையும், நூறுபலம் இரத்தமும், பத்துப்பலம் மேதகம், பத்துப்பலம் தொக்கும், பன்னிரண்டு பலம் மச்சையும், மூன்றுபலம் முக்கிய இரத்தமும், கபமும், மலமும், மூத்திரமும்கூடி முடிந்திரா நின்றது அண்டத்திலுள்ளவை யெல்லாம் தேகத்திலிருக்கின்றன. உள்ளங்கால்-அதலமென்றும், கணைக்கால் - விதலமென்றும், முழங்கால்-சுதலமென்றும், அதற்குமேல் நிதலமென்றும் ஊரு-தலாதலமென்றும், குய்யம்-ரசாதலமென்றும், இடை பாதாளமென்றும், நாபி-பூலோகமென்றும், வயிறு-புவர்லோகமென்றும், இருதயம்-சுவர்லோகமென்றும், தோள்-மகோலோகமென்றும், முகம்-ஜனோலோகமென்றும், நெற்றி-தபோலோகமென்றும், சிரசு-சத்தியலோகமென்றும் சொல்லப்படும். திரிகோணம்-மேருகிரி யென்றும், கீழ்க்கோணம்-மந்தர பருவதமென்றும், அக்கோணத்துக்கு வலப்பக்கம்-கைலாயமென்றும்,இடப்பக்கம்-இமாசலமென்றும்,மேற்பாகம்-நிஷேதபருவதமென்றும், தென்பாகம்-கந்தமாதனமென்றும்,இடதுஉள்ளங்கையிலுள்ளரேகை-வருணபருவதமென்றும் சொல்லப்படும். எலும்பு-நாவலம்தீவு என்றும், மேதசு-சாகத்தீவு என்றும், நரம்பு-கிரௌஞ்சத்தீவு என்றும், தொக்கு-சால்மலித்தீவு என்றும், மயிர்த்திரள்-பிலட்சத்தீவு என்றும், உகிர்-புஷ்கரத்தீவு என்றும் சொல்லப்படும். மூத்திரம்-உப்புவேலையென்றும், நீர்-பாற்கடலென்றும், கபம்-சுராசிந்துவென்றும், மச்சை-நெய்ச்சமுத்திரமென்றும், வாய்நீர் - கருப்பங்கடலென்றும், இரத்தம்-தயிர்வேலையென்றும், வாயிலுண்டாகும் மதுரப்புனல்-சுத்தோதக சிந்துவென்றும் சொல்லப்படும். சரீரத்தில் இரண்டுசக்கரங்களுள. அவற்றில் நாதசக்கரத்தில்-சூரியனும், பிந்துசக்கரத்தில்-சந்திரனும், நேத்திரங்களில்-அங்காரகனும், இருதயத்தில்-புதனும், வாக்கில்-சுரகுருவும், சுக்கிலத்தில்-சுக்கிரனும், நாபியில்-சனியும், முகத்தில்-ராகுவும், காலில்-கேதுவும் இருக்கின்றனர். ஏ! க

ருடா! மனிதனுடைய சரீரத்தில் பதிநான்கு லோகங்களு ம், சப்தகுலாசலங்களும், தீவுகளும், நவக்கிரகங்களும் இரா நின்ற வகையைச் சொன்னோம். சீவன் கருப்பவாசம் செய்யும்போதுதானே அச்சீவனுக்கு ஆயுசுஇவ்வளவெ ன்றும், இன்னவித்தை இவ்வளவென்றும், போகமும் யோகமும் இவ்வளவென்றும், இன்னகாலத்தில் இன்ன விதமாய் மரணமுண்டாகத் தக்கதென்றும், பூர்வகருமத் தையனுசரித்துப் பிரமன் விதிக்கின்றனன். ஆகையால், தீர்க்காயுளும், உயர்ந்த வித்தையும் போகமும்,யோகமும், மற்றயாவும் மறுசன்மத்தில் ஒருங்கெய்தும் பொருட்டுச் சீவன் நற்கருமங்கள் செய்தல்வேண்டுமென்று சாஸ்திர ம் சாற்றுகின்றது. சீவன் பூர்வசன்மத்தில்செய்த கரும பலனையே மறுசன்மத்தி லடைகின்றனன் என்பதில் சிறி தும் ஐயமிலது. கருடா! உலக நன்மையின்பொருட்டு நினக்குயாவும் புகன்ருேம். இன்னும் வினவுவதுளதே ல், அதனையும் செப்புகின்ருேமென்று திருவாய்மலர்ந்த ருளினர்.

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தொன்ரும் அத்தியாயம்.

சூதர். சௌனகாதி மகருஷிகளைநோக்கி, ஸ்ரீஹரிதா சர்களே! பகவான் அங்ஙனம் செப்பலும், வேதவுருவனு கிய கருடபகவான் கண்ணனைத்தொழுது, ஏ சர்வ சுவாமி யே! யமபுரி யாண்டையது? அப்புரிக்குச்செல்லும் மார் க்கத்தின் பெற்றிமையை அடியேனுக்கு மீண்டும் விஸ் தாரமாய்ச் சாதித்தருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலு ம், அயனரனுக்கரிய எம்பிரான், கலுழனைப்பார்த்து,வை னதேயா! முன்னமே அதன்பெற்றிமையை நவின்றிருக் கின்ருேம். நீ வினவினமையால், எஞ்சியவற்றை இப் போது புகலுகின்ருேம் கேட்டி! நமன்புரிக்குச் செல்லு

யமதூதன்.   தூதன்.

பரபுருஷனைச்சேர்ந்தவளைத்

தூதன் கழுவில்போடுதல்.

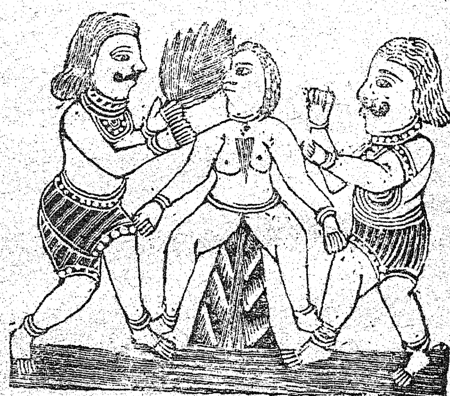

கழுவில்போட்டு சிதைத்தல்.

கரும்பு ஆலையில்கொடுத்தல்.

தூதன் வதைத்தல்.

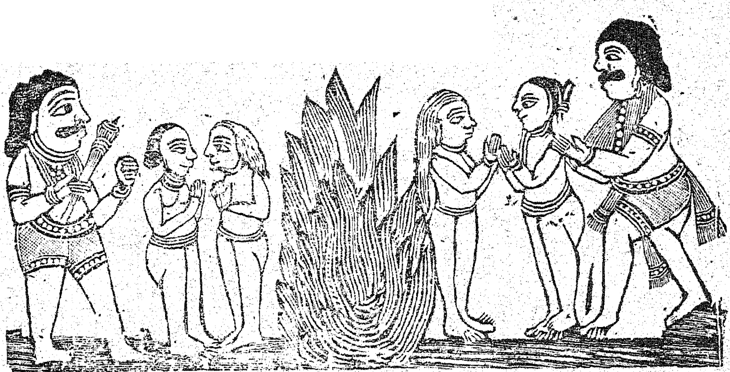

படன். பரஸ்திரீ. பரபுருஷன். பெண்பாவை. ஆண்பாவை. கிங்கரன்.

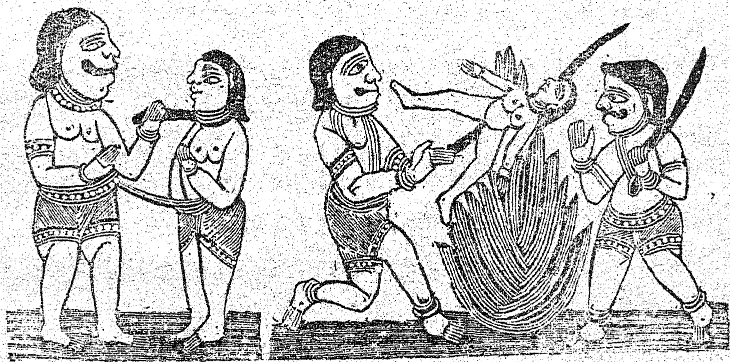

யமதூதன். படன். கிங்கரன்.

செலாக்கையில் கோர்த்து நெருப்பில் வாட்டல்.

சம்பரன். சார்தூலன். ஔதும்பரன்.

தாளங்காறும் அழுத்துநின்றூர்கள் கடன்வாங்கி மீண்டும் கொடாதசிவ்வரைக் கொடுத்தவனுக்குக் கடனைக்கொடாமல் வன்கண்மை பேசினீரே என்று முனிந்து புடைக்கின்றனர். பாவிகள் படுந்துயரை விரித்துச் சொல்லுதலால் பயன் என்னை? இன்னுன் தருமிஷ்டன், இன்னுன் அதருமிஷ்டன், இன்னுன் சுவர்க்கம் புகுகின்றவன் இன்னுன் நிரயம் புகுகின்றவன் என்று அவரவர் ஒழுக்கத்தாலே உணரலாகுமே. தருமம் செய்தவனே சுவர்க்கம் புகுவானென்பது திண்ணமாகலால் யாவரும் தருமமே செய்தல் வேண்டும் என்றுகூறி பின்னும் அருளுகின்றனர்.

இருபத்தோன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர், மகாமுனிவர்களே கேண்மின்! அகாரவாச்சியன் வேதவுருவனைப் பார்த்துக் கருடா! சில தர்மங்களைச் சொல்லுகின்றும் கேண்மோ! மானிடர் கிருதயுகத்தில மாதவம் செய்தல் உத்தமமாயது. திரேதாயுகத்தில் தியானம்செய்தல் உத்தமமாயது. துவாபரயுகத்தில் யாகாதிகள்செய்தல் உத்தமமாயது. கலியுகத்தில் தானம் செய்தலே உத்தமமாயது. இல்லறத்திலிருக்கின்றவனுக்கு எந்தயுகங்களிலும் யாகாதி கருமங்கள் செய்தலும், கோயில், குளங்கள், சத்திரம், தோட்ட முதலியவற்றை உண்டாக்கி தருமம்செய்தலும், அதிதியாராதனம் செய்தலுமே உரியவாகும். இல்லறத்திலிருக்கின்றவன் தனது தாயாதிகளில் யாரேனும் மரித்தால் அவரைக்குறித்துத் தருப்பணம் செய்தல் வேண்டும். மாய்ந்தவன் அப்புனலைப் பெற்று மகிழ்கின்றனன். மூன்று சிறுகற்களைக் கயிற்றினுல்கட்டி நாற்சந்தியில் இறந்ததினமுதல் மூன்றுநாள் இரவில் எறிதல்வேண்டும். சஞ்சயனம் செய்தபின்பு தாயத்தார் எ

ல்லாரும் மாண்டவனுக்குத் தருப்பணம் செய்தல் வேண்டும். முதல் மூன்று வருணத்தாராகிய பிரம க்ஷத்திரிய வைசியருக்குச் சூத்திரன் தருப்பணம் செய்யலாம். பிரம க்ஷத்திரியருக்கு வைசியன் செய்யலாம். க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குச் செய்யலாம். பிராமணன் தன் மரபோர்க்கன்றி மற்றகுலத்தாருக்கு ஒன்றும் செய்யலாகாது. சூத்திரசவத்தோடு பிராமணன் சுடுகாட்டுக்குப் போனால், அப்பார்ப்பானுக்கு மூன்றுநாளைக்கு ஆசௌசமுண்டு. மூன்றுநாள் கழிந்தபின்னர் அவ்விப்பிரமன் காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தனுதல்வேண்டும். மாய்ந்தவனுக்குக் கருமம் செய்கின்றவன் பஞ்சணையில் சயனிக்கலாகாது. இறந்தவனுடைய நற்குணங்களை எப்போதும் மிகுத்துரைத்தல் வேண்டும். எமனைக்குறித்தும் ஸ்தோத்திரம் செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்களில் போடப்படும் பிண்டங்களாலே துஞ்சினவனுக்குச் சரீர முண்டாகின்றமையால், பத்துநாட் கிரியையும் தவிராது செய்தல் வேண்டும். பத்துநாட் கிரியை செய்யாவிடின் மாய்ந்தவன் சரீரம் பெருமல் வருந்துவன். தனுர்வேத முணர்ந்த ஒரு வில்லாளன் குறிவைத்து வாளி யெய்வனேல் அவ்வாளி அக்குறியில் பிழையாது தைக்குமாறுபோலக் கலைகளுணர்ந்த சற்புத்திரன் மரித்த தாய் தந்தையரைக் குறித்துச் செய்யும் கரும பலன் அவரைத் தவிராமல் அடையும் மரித்த சீவன் மூன்று நாள் நீரிலும், மூன்று நாள் அக்கினியிலும் மூன்று நாள் ஆகாயத்திலும், ஒருநாள் கிருகத்திலும் வசிப்பன். முதல் நாளிலும், மூன்றுநாளிலும், ஐந்தாநாளிலும், ஏழாநாளிலும், ஒன்பதாநாளிலும், பதினொன்றுநாளிலும் நவசிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். முதல்நாளில் எந்தவிடத்தில் தருப்பணமுதலியவை செய்யப்பட்டனவோ அந்த விடத்தில் தருப்பணமுதலியவை செய்யப்பட்டனவோ அந்தவிடத்தில்தானே பத்துநாளும் செய்தல்வேண்டும். பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரில் எக்குலத்தாருக்கு எத்தனைநாள் ஆசௌசம் விதிக்கப்பட்டதோ அத்தனைநாளும் பிண்டதருப்பணம் அ

வசியம் செய்தல்வேண்டும். எந்தத்திதியில் மரிக்கின்ற ரோ அந்தத்திதியில் மாசிகம் செய்தல்வேண்டும். பதி னைன்றுநாள் பலகாரத்தோடு சோறமைத்து நாற்சந்தியி ல்கொட்டி ஸ்நானம்செய்தல்வேண்டும். அதிக வருத்த ப்பட்டு ஒருவன் மரிப்பனேல் அவனைக்குறித்து ஏகோதி ஷ்ட சிராத்தம் விசேஷமாய்ச் செய்யப்படுமாயின் அவன் வருத்தம் நீங்கி இன்புறுவன். அந்த ஏகோதிஷ்ட சிரா த்தம் க்ஷத்திரியன் பன்னிரண்டாநாளிலும், வைசியன் ப தினைந்தாநாளிலும் செய்தல்வேண்டும். தாய்தந்தையர் மரிப்பினும் மகவு பிறப்பினும் சூத்திரகுலத்தாருக்கு ஒரு மாதம்வரையிலும் ஆசௌசம் உண்டு. அரைமாதம் உ ளதென்பதும் ஒருபட்சமுண்டு. சூத்திரன் பதினைந்தா நாளுக்குப் பின்னர் ஏகோதிஷ்டம் செய்தல்வேண்டும். ஒ ருவன்மரித்தால் பத்துநாள் தீட்டுடைய அவனுடையதா யத்தான் கருமம் முடிந்தபின்பு மூன்றுமாதத்திற்குள்ளாக எப்போது கேட்பினும் அத்தாயத்தானுக்கு மூன்றுதின ம் சூதகம் உண்டு. மூன்று மாதத்திற்குமேல் ஆறுமாதத் திற்குள்ளாகக் கேட்பனேல் தொண்ணூறு நாழிகையுண் டு. ஆறுமாதத்திற்குமேல் ஒருவருஷத்திற்குள் கேட்ப னேல் கேட்டவுடனே ஸ்நானம்மாத்திரம் செய்தல்வேண் டும். இவ்விதி எல்லா வருணங்களுக்கும் பொது வாகும்.

விநாயக! சய்யாதானம் செய்யவேண்டுமென்று மு ன்னமே எந்தப்புருஷனும் அத்தானத்தைத் தனதுகை யாலே செய்தல்வேண்டும். நல்லமரத்தில் கட்டில்செய் து சொர்னத்தாலும. பூண்கள்கட்டி, புத்துமாலைகளாலு ம், நறுமலர்த்தொடையல்களாலும் அக்கட்டிலை அலங்க ரித்துப் பாயல்விரித்துத் தீபமும், சந்தனமும், புஷ்பமு ம் தாம்பூலமும் பின்னும் நறுநாற்றமுடைய மற்றையவும் நீருடன்செம்பு ஸ்தாலியும் அலங்காரார்த்தமாயும், லீலா ர்த்தமாயும் ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கு வேண்டியவும் அக்கட்

டிலில்வைத்து நவக்கிரகங்களைப் பூசித்துச் சிவன்முதலாகிய தேவர்களும், பார்வதிமுதலாகிய தேவஸ்திரீகளும் ஸ்ரீலட்சுமி நாராயணனும் இந்தச் சய்யாதானத்தால் திருப்தியடைதல் வேண்டுமென்றுசொல்லி, யோக்கியனையும், குடும்பியாயுமுள்ள உபாத்தியாயனுக்குத் தானஞ்செய்து அவனை வலம்வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்தல்வேண்டும் என்றருளினர்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், மாதவர்களை நோக்கி, முனிசிரேஷ்டர்களே! கேண்மின்! பின்னர்ப் பெரியதிருவடி புராரிவணங்கும் முராரியைத்தொழுது, ஸ்ரீசர்வேசா! தாயைப்பெற்றவளும், அவளைப்பெற்றவளும், அவளைப்பெற்றவளும், தந்தையைப்பெற்றவனும், அவனைப்பெற்றவனும், அவனைப்பெற்றவனும், உயிரோடிருக்குங்கால் தாயேனும் தந்தையேனும் இறப்பின், புத்திரன் எங்ஙனம் பிண்டஞ்சேர்த்தல்வேண்டும்? நவின்றருளுகவெனலும், ஸ்ரீதயமூர்த்தி, வைனதேயா! தாய் தலைமுறையிலும், தந்தை தலைமுறையிலும் உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு மேலே மூன்றுதலைமுறைப் பிதிரர்கள் பிண்டத்தோடு இறந்தவர் பிண்டத்தைச் சேர்த்தல்வேண்டும். பிண்டமுண்ணும் பிதிரர் மூன்றுபேர், தியாசகர் மூன்றுபேர், லேபகர் மூன்றுபேர், பிண்டம்போடும் பந்தியில் வருவோன் ஒருவன். இங்ஙனம் தந்தைமரபில் பத்துப்பேர்களும், தாய்மரபில் பத்துப்பேர்களும் உளர். ஒருவன்மரித்துப் பிதிரரோடுசேர்தலும் நான்காம்பாட்டன்முதல் தியாசகனாகின்றான். மூன்று

ம் தியாசகன்முதல் லேபகனாகின்றான். மூன்றாம்லேபக ன் பந்தியில்வருவோனாகின்றான். பந்தியில் வருவோன் வாராமல் ஒழிகின்றான். புத்திரன் சிராத்தம்செய்யின் த ந்தை சந்தோஷித்து அப்புத்திரனுக்குப் புத்திரன் கொ டுக்கின்றான். பாட்டன் கோமுதலிய பொருள்கள் கொடு க்கின்றான். சிராத்தம் செய்தலில் பிதிரர்க்குத் திருப்தியு ண்டாதலன்றிச் செய்கின்றவனுக்கும் மிக்க பலனுளது. அவிட்டம்முதல் ரேவதிவரையிலுள்ள ஐந்துநாட்கள் சி ரேஷ்டமானவையல்ல அவ்வைந்து நக்ஷத்திரங்களில் ம ரிக்கின்றவனுக்கு உடனே சம்ஸ்காரமுதலிய கிருத்தியங் கள் செய்யலாகா. அந்த நட்சத்திரங்கள் கழிந்தபின்பே செய்தல்வேண்டும். இவ்விதியை ஒருபக்ஷமாகக்கொள்க. உயிர் நீங்கியபின்பு தேகத்தைவைத்திருக்க சிறிதும் அ மையா தாகலால், உடனே சம்ஸ்காரம் செய்தலே வேண்டும். தனிஷ்டாபஞ்சகத்தில் இறந்ததோஷ நி வர்த்தியின்பொருட்டுச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி சி லகருமம் அதிகமாய்ச் செய்தல் வேண்டும். மேற்சொன்ன ஐந்து நக்ஷத்திரங்களிலும் இறந்தவர் நற்கதியடையார் ஆதலால் எள்ளும், கோவும், இரண்யமும், நெய்யும் தான ம் கொடுத்தல் வேண்டும். தனிஷ்டா பஞ்சகத்தில் மாய்ந் தவருக்குச் சாஸ்திரம் சொல்லியபடி செய்யாவிடின் கரு மம் செய்யும் கருத்தா துன்பமடைவன். பிரேதத்தை யுத் தேசித்துச் செய்யப்படும் சிராத்தத்தில் பிராமணர் ஆசீர் வதித்தலும், அன்னவர்க்ஷேமம் கோருதலும், இரட்டைக் குசையும், பணவமும், ஓமமும், எச்சிலை நாய் நுகரலாகா தென்ற விதியும், சேஷத்தை யுண்ணலும், விகிரமும், ஸ்வதா என்கிற சப்தமும், பிதிர் சப்தமும், உடன் சொல் லுதலும், ஆவாகனமும், நமஸ்காரமும் எல்லை வரையில் பின்செல்லுதலும், வலம்வருதலும், சம்பிரதாயப்படிபுண் டரம் தரித்தலும், அக்கினியில் பூர்ணாகுதி செய்தலும், ஏகோதிஷ்டமும் ஆகிய பதினெட்டும் வேண்டுவதில்லை. அறியாமல் இவற்றைச் செய்தவன் நரகம் எய்துவன்.

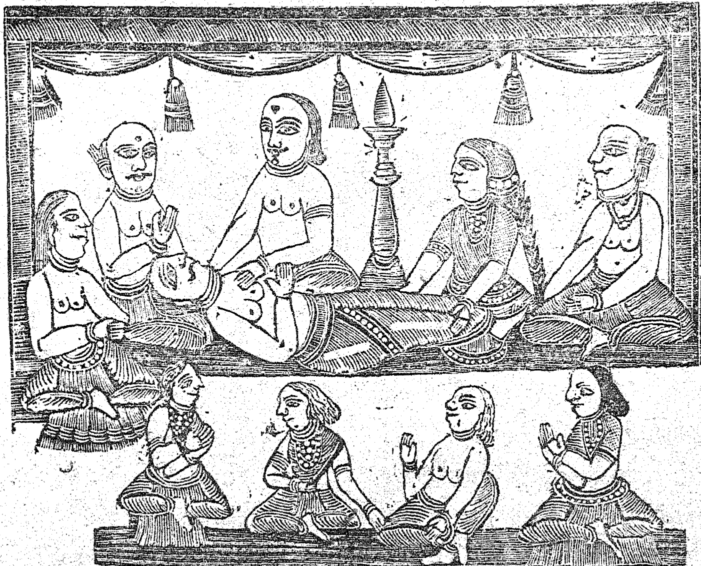

மரித்த பிணம்.

ஓ கருடா! மரித்தவுடனே கால் கைகளைக் கட்டல் வேண்டும். உறவின ரெல்லாரும் சவத் தண்டையில் இருத்தல் வேண்டும். ஒரு கிராமத்தில் சவம் கிடந்தால் அது தகனம் செய்யப்படும் வரையினும் அக்கிராமத்தில் உள்ள யாவரும் சோறும் நீரும் உண்ண லாகாது. சோறும் நீரும் உண்டால் மாமிசமுண்ட தோஷமும், இரத்தம் பருகின தோஷமும் அடைவர். தாம்பூல தாரணம் செய்யக்கூடாது தந்த சுத்தியும் செய்யலாகாது. இரவில் பிணங் கிடந்தால் ஸ்திரீ புருஷர் புணரலாகாது என்றருளினர்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவேதவியாசர் மாணாக்கர், நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான் மறை முதலியைத்தொழுது, எந்தையே! பிராயோபவேசம் செய்தல் யாது காரணத்தால்சிரேஷ்டமாயது? பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தமனையை நீக்கிப் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்துக்குப் போய், அவ்விடத்தில் மரித்தால் அதற்குப் பயன்யாது? தீர்த்தயாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டு மார்க்கத்தில் மாய்வனேல், அவனுக்குப்பலன் என்னை? நாளெல்லாம் தீர்த்தயாத்திரை செய்கின்றவனுக்குப் பலன் என்னை? சந்நியாசாச்சிரமம் பெற்றோன் அவ்வாச்சிரமத்துக்குரிய ஒழுக்கத்தினின்று தவறுவனேல் எக்கதியடைவன்? இவற்றை யெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்ச் சாற்றியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், பரமபதி வைனதேயா! யாவனொருவன் ஆகார வியவகாரம் ஒன்றும் செய்யாமல் நியமத்தோடு தருப்பசயனம்செய்து எம்மைத் தியானித்தவாறே மரிக்கின்றானோ அவன் நம்முலகுசார்வன். அதனாலே அப்பிராயோபவேசம் ஏற்றமுடையதாயிற்று. ஒருவன் பிராயோபவேசம் செய்தநாள் எத்தனையோ அத்தனை நாள்களுக்கும் நாள் ஒன்றுக்கு ஒருயாக பலன் அவனுக்கு உண்டாகும். மகாரோகங்களால் வருத்தப்பட்டு இனி உயிர்வாழ்க்கை வேண்டுவதில்லை என்று பிராயோபவேசம் செய்து எம்மை தியானித்து மரிக்கின்றவனும் நல்லுலகே யடைவன். மரிப்பதற்குப் பிராயோபவேசம் செய்து நடுவில் எழுந்து இல்வாழ்க்கையை விரும்புவனேல் அவன் பிராமணர் மூலமாய்ப் பிராயச் சித்தங்கள் செய்துக்கொண்டு பின்பு தருமமார்க்கத்திலேஒழுகுதல் வேண்டும். சந்நியாசம் செய்துக்கொண்டு நியமத்தோ டிருந்து மரித்தவனுக்கு அவன் அவ்வாச்சிரமம் பெற்ற நாள்முதல் மரித்ததின வரையிலுமுள்ள நாள்களுக்கு நாளொன்றுக்கு இரண்டு யாகபலன் உண்டாகும்

பிணியால் துன்பப்பட்டு மரணகாலம் அடுத்ததென்று எண்ணிச் சந்நியாசாச்சிரமம் பெற்றுப் பின்பு பிணி நீங்கிப் பிழைத்து இல்வாழ்க்கையில் உடன் படுவனேல் அவன் மகாரோகம் அடைவன். அவனினும் பாபி ஒருவனுமிலன். அவனை யொருவர் பார்க்கவு மாகாது. மனை, மனைவி, மக்கள் முதலியோரை நெடுங்காலம் பிரிந்து, நெடுந்தூரஞ்சென்று தீர்த்தயாத்திரை செய்கிறவனுக்குப் பிரமாதி தேவரெல்லோரும் வேண்டியவற்றை கொடுக்கின்றனர். திவ்யதேச யாத்திரையை உத்தேசித்துச் சென்று விதியால வழியில் மரிப்பனேல், அவன் சுவர்க்கம் புகுவன். சந்நியாசிகளையும் யாத்திரை செய்வோர்களையும் தேவரெல்லாருங் காப்பாற்றுகின்றனர். விசேஷமாய் விஷ்ணு கணங்களே அவர்களை ரட்சிக்கின்றார்கள். மரிக்கவேண்டுமென்றே புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் நெடுங்காலம் வசித்துச் சிறிது தீவினையால் வேறிடத்தில் மரிப்பனேல், அவன் மறுசன்மத்தில் காவேரிதீரத்தில் வைதிக பிராமண குலத்தில் சர்வசாஸ்திர சம்பன்னனாய் நல்லொழுக்கம் உடையவனாய் பகவத்பாகவத ஆசாரிய பக்தியுடையவனாய்ப் பிறந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவன். இன்ன க்ஷேத்திரம்போய் அங்கே மரிப்பேன் என்றும், அங்கு மரிக்காமல் மீளேனென்றும், அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய அந்தணர் சந்நிதியில் சங்கற்பம் செய்துக் கொண்டு சென்றவன் மீண்டும் மனைக்கண் வருவனேல், அவன் மகா பாவி யாவன். அவனும் பிராய சித்தம் செய்துக் கொள்ள வேண்டும். மரணகாலம் அணித்தாயது என்பதை யறிந்து ஸ்ரீ விஷ்ணு க்ஷேத்திரங்களில் மரிக்கவேண்டுமென்று யாவன் நடக்கின்றானோ அவன் நடக்கும் அடிகளுக்கெல்லாம் அடியொன்றுக்கு ஒருகோதானபலன் அடைவன். எக்காரணத்தினாலேனும், அங்ஙனம்சென்றவன் திரும்பிவருவனேல் அவன் நடந்த அடிகளுக்கு அடியொன்றுக்கு ஒரு கோவைக்கொன்ற தோஷம் அடைவன். கிருகத்தில் ஒருவன்செய்கின்றபாவங்கள் திவ்யதேசங்களில் பகவத் பாகவத சேவையாலு

ம், தீர்த்தப் பிரசாதங்களாலும் நிவர்த்தியாகும். க்ஷேத்திரங்களில் செய்யும்பாபம் எவற்றாலும் எந்நாளும் நிவர்த்தியாகா.

கருடா! அந்நியனுக்கு உதவிபுரிதலும் தனது தாய் தந்தையருக்கும், உடன்பிறந்தார்களுக்கும், உடன்பிறந்தானுக்கும் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலே விசேடமாம். புத்திரன் தந்தைக்குப் பொருள்முதலியவை கொடுத்தால் உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுத்தலால் உளதாகும் புண்ணியத்தினும் நூறுபங்கு அதிகபுண்ணியம் பெறுவன். தாய்க்கு கொடுத்தால் ஆயிரம்பங்கு அதிகம்பெறுவன். சகோதரிக்குக் கொடுத்தால் லட்சம்பங்கு அதிகம் எய்துவன். சகோதரனுக்குக் கொடுத்தால் புண்ணியத்துக்குக் கணக்கேயில்லை. வருந்தித் தான்பெற்ற பொருளை நல்ல விநியோகம் செய்தல்வேண்டும். யாவன் இறத்தலை மறந்து, நிலையில்லாதசரீரத்தைப் போஷித்து, ஆடையாபரணங்களால் அதனை யலங்கரித்துச் சமுசார சாகரத்திலேயே முழுகுகின்றானோ அவனைப் பார்த்து இச்சீவன் திறன், இங்ஙனமே மானிடசன்மம் பெற்றும் கருமத்தால் இவன் நமது கைப்படுவோனே யானென்று யமன் சிரிக்கின்றான்.

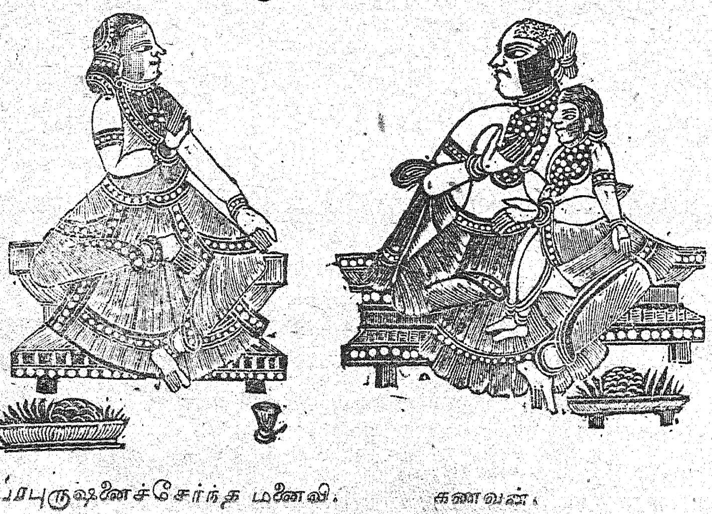

பரபுருஷனைச்சேர்ந்த மனைவி. கணவன்.

ஒருத்தி பாபுருஷனைச்சேர்ந்துபெற்றமகவை அவள் ஆமுடையான் எடுத்து மடியில்வைத்துக் கொஞ்சிக்குலாவும்போது இக்குழந்தையை இவனே பெற்றான். நம்மைப்புணர்ந்து பெற்றவன் வேறொருவனுயிருக்க, அஃதுணராமல், இவன் தான் பெற்றான்போலவும், தனக்குரியதுபோலவும் கொண்டாடுகின்றானே என்று நினைத்துக் கணவன் குழந்தையோடு குலாவுதலைக் கண்டும் மகிழ்வாளென எண்ணுமாறு இதழ் பிதுக்கி நகைபுரியும் கள்ளமாதுபோல, பூதேவியானவள் அளவற்ற நிலனையும், கொள்ளக்குறையா நிதியையும் அடைந்தும், தான் உடாதும், உணாதும், பிறர்க்குக் கொடாதும் பொருளீட்டி வைக்கும் மூழுமகனைப்பார்த்து இவனுக்கே யாமுரியேமோ? அஃதுணராது, எனது எனது என்கின்றானே என்று வாயாரச் சிரிப்பாள். பூமியும் மற்றபொருளும் ஒருவனுக்கே உரியவோ? நமது நமது என்று பிதற்றித் திரிந்தோரெல்லாரும் இறுதியில் நீத்தேகினரே என்று நல்லாற்றில் ஒழுகி உயிர்களுக்கு உதவிசெய்து பூதானம் செய்கின்றவனைப் புவிமகள் நம்மாளுடையான் நல்லன். அவனால் நாம் சத்பிராமணன் கையில் கொடுக்கப் பட்டோமேயென்று உவக்கின்றாள். பூதானம் செய்தவனும் புனலில் மூழ்கியேனும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்தேனும் தவம் செய்தவனும், மகங்கள் புரிந்தவனும், யுத்தத்தில் பின் வாங்காமல் முன்னின்றவனும் இகத்திலும் பரத்திலும் உறுதிபெறுவர் என்றருளினர்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

சூதகமகாமுனிவர், நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது, சகதீசா! நித்தியசிராத்தம் எங்ஙனம் புரியத்தக்கது? நவின்றருளுகவெனலும், அறவாழியந்தணன், புள்ளரசனை நோக்கி, தார்க்ஷியா! நாள்தோறும் ஒருசத்பிராமணனுக்குப் போசனம்செய்வித்து அன்னமும் புனலும் ஒரு கடத்தில் நிறைத்து அதனை அவ்வேதியனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். இந்த நித்திய சிராத்தத்தால் மாய்ந்த சீவன் இன்பமடைகின்றனன். அச்சீவனை ஒரு வருஷம் வரையிலும் வழியில் நடத்திக்கொண்டு யமலோகம்சாரும். தூதரும் அச்சிராத்தத்தால் திருப்தியடைந்து அச்சீவனுக்கு இதம் செய்கின்றனர். இறந்த பன்னிரண்டாநாள் சங்கற்பப் பூர்வமாய்ப் பன்னிரண்டு கடங்கள் தானம் செய்தல்வேண்டும். தரித்திரனாயினும் ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவானைக் குறித்துப் பெரிதாகிய ஒரு கடமும், தருமராஜனைக் குறித்து ஒருகடமும், சித்திரகுப்தனைக் குறித்து ஒரு கடமும் கொடுத்தல் வேண்டுமென்று அருளிச்செய்தனர். கருடபகவான், ஸ்ரீபரமாத்துமனை வணங்கிப் பரமபதநாதா! மோக்ஷமும் சுவர்க்கமும் எந்த க்ஷேத்திரங்களில் மரித்தால் கிடைக்கும்? அவ்விரண்டும் எக்கருமங்களைச் செய்தால் கிடைக்கும்? புகன்றருளுகவெனலும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன், வைனதேயா! அயோத்தியா, மதுரா, மாயா, * காசி, காஞ்சி, அவந்திகா, துவாரகா என்ற சப்தபுரிகளில் எதிலேனும் ஒன்றில் துஞ்சுவோன் நிரதிசயவீடாகிய நம்

---

* காசி இப்போது சிவக்ஷேத்திரம். ஆதியில் விஷ்ணுக்ஷேத்திரம். சிவன் பிரமஹத்தி தோஷத்தால் பீடிக்கப்பட்டு புவியெங்கும் திரிந்து காசிக்ஷேத்திரம்வர, உடனே அம்மகாபாதகம் நீங்க, அச்சிவன் அப்போது அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீயப்பதியைத் திருவடிதொழுது, கைலையை சேர்வான் அகல,

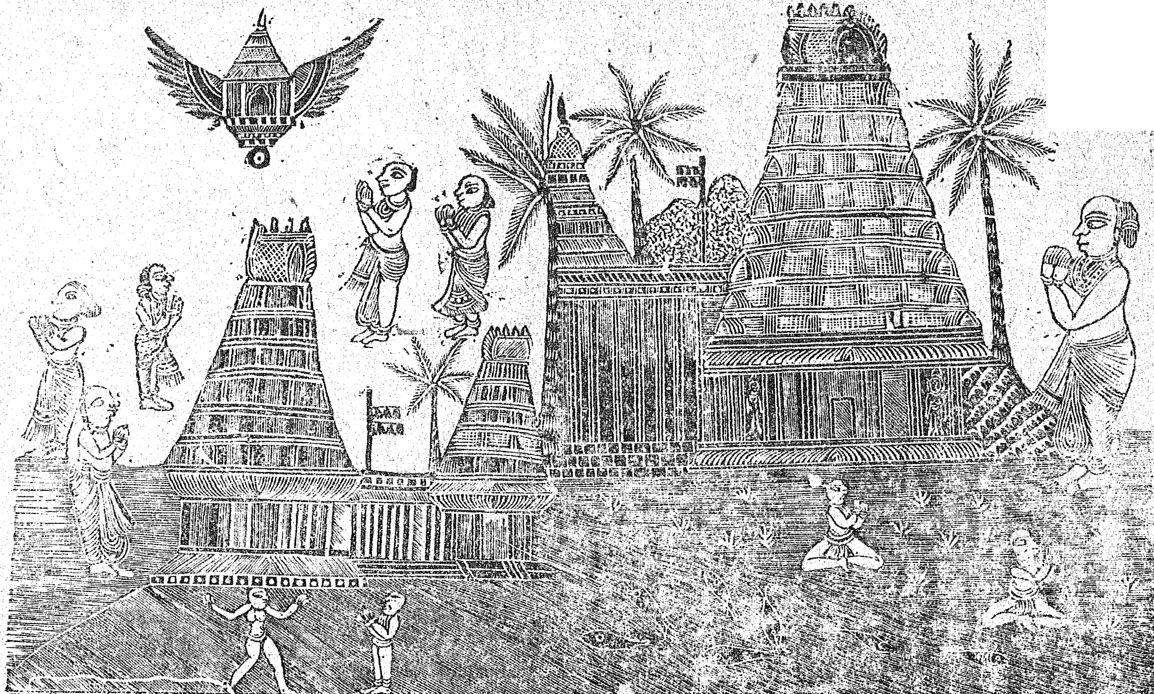

காசிக்ஷேத்திரம்.

மூலகு எய்துகின்றனன் சந்நியாசியாச்சிரமம்பெற்றுமரிக்கின்றவனும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபக்திசெய்துமரிக்கின்றவனும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணுதி நாமங்களைப் புகன்றவாறே இறக்கின்றவனும், சாளக்கிராமம் இருக்குமிடத்தில் துஞ்சுகின்றவனும் இன்பவீடடைகின்றனர். திருத்துழாய் வைத்து விருத்தி செய்கின்றவனும், அதற்குப் புனல் பாய்ச்சுகின்றவனும், பாபம் நீங்கி நல்லுலகடைகின்றனர். கோவுக்கும், பிராமணனுக்கும், குழந்தைக்கும் ஆபத்து வந்தகாலே தன்னுயிரை விட்டாயினும், அவற்றை யாவன் ரட்சிக்கின்றானே அவன் இறுதியில் தேவரெல்லாம் எதிர்கொள்ளச் சுவர்க்கம் சேர்கின்றான். ஸ்ரீரங்கத்திலேனும், காசியிலேனும், குருக்ஷேத்திரத்திலேனும், பிருகு க்ஷேத்திரத்திலேனும், பிரப சதீர்த்தத்திலேனும், ஸ்ரீகாஞ்சியிலேனும், திரிபுஷ்கரத்திலேனும், பூதேஸ்வரத்திலேனும் மாண்டவன் வீட்டிலெய்துகின்றனன். ஏழு அல்லது எட்டுவயதுள்ள கன்னிகையை மணம்புரிந்தவனும், வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவனும், கன்னிகையேனும் பூமியேனும், கிருகமேனும், கோவேனும், திலபருவதமேனு

மீண்டும் அப்பாதகம் வந்துபற்ற, கபாலி திரும்பிக் காசியினுட்புகுந்து உலகை உண்டுமிழ்ந்த ஒருவனைவணங்கி, உற்றவாறுரைத்துச் சுருதிமூர்த்தி! தேவரீர் எழுந்தருளியிராநின்ற இந்த க்ஷேத்திரத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருள்வையேல், மகாபாதகத்தாலே பீடிக்கப்படாமல் இவணிருப்பேனென்று பிரார்த்திக்க, பரமகாருணியனாகிய பகவான், காசியை அரனுக்குக் கொடுத்துப் பிரயாகையில் எழுந்தருளினரென்று (நாரதீயபுராணம்) நவிலாநின்றது. பின்பு, சிலர் சிவனைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து முத்திவேண்ட, அச்சங்கரன் பிரமனைநோக்கி, எந்தையே! அடியேன் முத்திகொடுக்கும் தெய்வமென்று எண்ணி அடியேனைச் சிலர் முத்தி கேட்கின்றனர். அவர்களுக்கு நான் முத்திகொடுக்க ஒருபாயம் அருளுதியென்று பிரார்த்திக்கச் சதுமுகன், சம்புவை நோக்கி! இராமநாமத்தை யோதிக் காசியில் இறப்போர்க்கு முத்திகொடுவென்று அருள, அரன் அதுமுதல் அங்ஙனம் முத்தி கொடுக்கின்றனனென்று (அகத்திய இராம அரசங்கீதை) கூறுகின்றது.

ம், யானையேனும் தானங்கொடுத்தவனும் சுவர்க்கம் எய்துவர் கிணற்றையும், நடவாவியையும், குளத்தையும், தேவாலயத்தையும் புதுக்கினவன் முன்னமே அவற்றையுண்டாக்கினவனினும் அதிக புண்ணிய மடைந்து விண்ணுலகு சார்வன் குசைப்புலலாலேனும் வீடுகட்டித் தானம் செய்தவன் மூன்றரைக்கோடி வருடம் சுவர்க்கவாசம் செய்வன். பிராமணருக்கு வருஷாசனம் கொடுப்பவனும் சுவர்க்கம் எய்துவன் என்றருளிச் செய்தனர்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்

சூதர் ஸ்ரீ அரிதாசர்களே! பின்னர் வேதவுருவன் சகத் காரணனைநோக்கி ஸ்ரீசர்வேசா! ஆசௌசம் இன்ன வகையுளவென்று அடியேனுக்குக் கூறியருள வேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன் விநாயகா! பிராமணனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தாலும், விப்பிரன் மாய்ந்தாலும் தாயத்தார்களுக்குப் பத்து நாள் வரையில் ஆசௌசம் உளது. ஆசௌச முடையோர் தேவதாராதனம் ஓமம் முதலியவற்றைச் செய்யலாகாது. ஆசௌச முடையோர் வீட்டில் அது நீங்கும் வரையினும் எவரும் உண்ணலாகாது. நெருப்பில் விழுந்து இறந்தவனுக்கும், சிங்கம் முதலிய மிருகங்களால் மாய்ந்தவனுக்கும், தேசாந்தரங்களில் துஞ்சினவனுக்கும் உடனே கருமம் செய்யலாகாது. ஆதலால், கிரியைசெய்யத் தொடங்குநாள் முதல் ஆசௌசம் உண்டாகும். இறந்தானென்று கேட்டவுடனே ஸ்நானமாத்திரம் செய்தல்வேண்டும். அரசனுக்கும். சுவம்செய்யும் பூசுரனுக்கும், மகம்புரியும் விப்பிரனுக்கும் அவர்கள் தாயத்தார் இறந்தால் ஆசௌசம் இல்லை. ஒருவனுக்குப்பெண்

பிறந்தால் அவன் தாயத்தாருக்கு ஆசௌசம் இலது. பெற்றதாய்க்குமாத்திரம் பத்துநாள் ஆசௌசமுளதென்பதும், தந்தைக்கு ஸ்நானமாத்திரம் போதுமானதென்பதும் சிலர் அபிப்பிராயமாயிருக்கின்றன. மணக்கோலங் கொண்டிருக்கும் காலத்திலும், யாகம் செய்யும் காலத்திலும், உற்சவத்துக்காகக் கங்கணம் பூண்டகாலத்திலும் ஆசௌசம் நேர்ந்தால அவ் ஆசௌசம் அத்தொழில் பூண்டாருக்கு அக்காலங்களில் இலது. ஒரு ஆசௌசம் நேர்ந்தகாலத்தில் இடையில் வேறொரு ஆசௌசம் வந்தால் முன்னமேவந்த ஆசௌசத்தோடு பின்வந்ததும் தாயத்தார் களுக்கு நிவர்த்தி யாகும். ஆசௌசம் வருமுன் பிராமணருக்குக் கொடுப்பனவாய் உத்தேசித் திருந்தவற்றை ஆசௌசம் வந்தபின்பு கொடுக்கலாம். பிராமணர்களும் வாங்கலாம். கோக்களையும், பிராமணர்களையும், ஸ்திரீகளையும் இரட்சிக்கும் விஷயத்திலும், யுத்தபூமியிலும் ஒருவன் உயிர்விடுவனேல் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒருநாள்மாத்திரம் ஆசௌசம் உளது. ஆசௌசமே இலது ஸ்நானம் செய்தாலே போதுமானது என்பாரும் உளரென்று அருளிச் செய்தனர்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், மாதவர்களே! கருடபகவான் மாதவனைநோக்கித் துன்மரணமடைந்தவன் எக்கதியடைவன்? அவனுக்கு எவ்விதம் கருமம் செய்யத்தக்கது? மொழிந்தருளுகவெனலும், இலக்குமிநாயகன் கூறுகின்றனர். ஏ கருடா! கேட்பாயாக. காலால்தாண்டியேனும், கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டேனும், விஷமுண்டேனும், அக்கினியில் விழுந்தேனும், வைரப்பொடி உண்டேனும் மரித்த

வனும், பறவைமூக்கினாலேயும், எருதுமுட்டியேனும், ச லத்தில் விழுந்தேனும், நாய்நரிகள் கடித்தேனும், குஷ்டரோகத்தாலேனும் தேகத்தில் புழு உண்டாகியேனும் மரித்தவனும், பிராமணராலேனும், யவனராலேனும், மிலேச்சராலேனும், சண்டாளராலேனும் அடிபட்டுத் துஞ்சினவனும், இடிவிழுந்தேனும், பாம்விழுந்தேனும் மாண்டவனும், சூத்திரஸ்திரீயையேனும், வண்ணாத்தியையேனுந் தீண்டி ஸ்நானம் செய்யாமல் மாய்ந்தவனும் நற்கதிபெறாமல் நரகமெய்துவர். அங்ஙனம் மரித்தவரைச் சார்ந்தவர்கட்கு ஆசௌசமில்லை. அவர்கள் உடனே கிருத்தியம் செய்யவேண்டுவதுமில்லை. நாராயணபலி செய்தபின்பு கருமஞ்செய்யலாம் துன்மரணமடைந்தவன் பிராமணனாயின் ஆறுமாதத்திற்குப் பின்பும், க்ஷத்திரியனாயின் இரண்டுமாதத்திற்குப் பின்பும், வைசியனாயின் பதினைந்து நாளுக்குப் பின்பும், சூத்திரனாயின் இறந்தவுடனும் கருமம் செய்யத்தக்கது. கங்காதீரத்திலேனும், யமுனாதீரத்திலேனும், நைமிசவனத்திலேனும், புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலேனும், அரசமரத்து நிழலிலேனும், பசுமாட்டுக்கொட்டிலேனும், இல்லத்திலேனும் நாராயணபலி செய்தல்வேண்டும். வேதமந்திரங்களாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை ஆராதித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தேற்குமுகமாயிருந்துகொண்டு சங்குசக்கர பீதாம்பரதாரியாயும், நித்தியனாயும், சர்வாந்தர்யாமியாயும், திவ்ய மங்கள விக்கிரக அனந்த கல்யாணகுண விஸ்வரூபனாகியும் இராநின்ற ஸ்வாமி! மரித்தவனுக்கு நற்கதிகொடுத்தல் வேண்டுமென்று அப்பகவானைப் பிரார்த்தித்துப் பத்திபூர்வமாய்ப் பிராமணருக்குப் போசனம் செய்வித்துத் தானியதானம் கொடுத்துப் பிண்ட தருப்பண முதலிய யாவும் புரிதல்வேண்டும். அங்ஙனம் புரிந்ததினத்துக்கு மறுதினத்தில் சுவர்ணத்தினால் ஸ்ரீவிஷ்ணு பிரதிமை யொன்றும், வெள்ளியினால் பிரமப்பிரதிமையொன்றும், இரும்பினால் யமப்பிரதிமையொன்றும் செய்து மேற்கில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும், கிழக்கில் பிரமனையும், தெற்கில்யமனையும், வடக்கில் உரு

வனை எப்படியடையும் என்று ஐயப்படவேண்டாம் ஓரிட த்தில் ஆன்கள் பலவாயிருக்கக் கன்று தன்னை யீன்ற பசு வையே அடைதல்போலக் கருமம் தன்னைச் செய்தவன் யாவனோ அவனையே தவிராது அடையும் வைனதேயா! பூதானம் செய்தலினும் உத்தமதானம் வேறில்லை. பூமி முதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணு சம்பந்தியாகலாலும், சுர பிகள் சூரியனுடைய திருக்குமாரத்திகளாகலாலும், சுவர் ணம் அக்கினியின் மகவாகலாலும், அம்மூன்றனையும் தா னஞ்செய்வோன் மூன்று லோகங்களையும் உடையவனுப் தானம்செய்தபலன் அடைவன். ஒருகோவினுடைய தோ லின் அளவு ஒருவன் தானம் செய்யினும் அவன் மகாபா பத்தினின்றும் நீங்குவன். பூதானம் கொடுத்து அவாவி ஞல் அப்பூமியை அபகரிக்க எத்தனித்தவனும், தானம் கொடுத்த பூமியின் பலனைத் தானம் வாங்கினோன் அடை யாமல் கெடுத்தவனும், தானம்கொடுத்த நிலத்தின்பேரி ல் ஒருவன் வழக்கிட்டால் தானம் வாங்கினவனுக்கு உத விசெய்யாதவனும் பிரளயகாலம் வரையிலும் நரகவாசம் செய்வர். ஒருவன் ஒரு விருத்தியால் வாழ்ந்துகொண்டி ருக்க, அவ்விருத்தியைக் கெடுத்தவன் ஆயிரம் கோவை க்கொன்ற தோஷமடைவன். ஒருவனுக்கு ஒரு சீவனம் செய்வித்தவன் லக்ஷம் கோதானம் செய்த பலன் அடை வன். நூறு கோதானம் செய்தலினும் ஒருகோவைக்கோ ல்கொண்டு ஓச்சாமலும், களவாடாமலுமிருத்தல் நலமாம். ஒருவன் ஒருகோவைக்கொன்று நூறுகோதானம் செய்யி னும் கொன்றபாபமே மேலாகும். நல்லசீலனுய் நான்ம றைபயின்ற நாவினனுயுள்ள ஒரு உத்தம பிராமணனை வ ழிபட்டுக் கிருதகிருத்தியங்களில் அவனுக்குச் சிந்தையில் லாமற்செய்தல் அசுவமேதம் செய்தலினும் மிக்கவிசேட மாம். யாகம்செய்யின் அப்பிரத்தியட்சராகிய சுரர் உளமு வக்கின்றனர். இதனல் பிரத்தியட்சனுகிய பூசுரன் உவக்கி ன்ருன். அரசன் பிராமணனுடைய பொருளை யபகரித்து ச் சதுரங்கசேனைசேர்த்து யுத்தம்செய்யின் அச்சேனை யு

த்த பூமியில் ஒருங்குமடியும். தன்னாலேனும் தனது முன்னோர்களாலேனும் விப்பிரனுக்குக் கொடுத்தபொருளை அபகரிக்கலாகாது. அதனை அபகரித்தவன் அறுபதினாயிரவருடம் மலத்தில் கிருமியாய்ப் பிறப்பன். பொருள்மேலாசையால் கபடத்தோடு நண்பாடிப் பிராமணர்க் குரியதை அபகரித்தவன் நெடுங்காலம் நிரயத்தில் உறைவன். இரும்புப்பொடியேனும், கருங்கற்பொடியேனும், விஷமேனும் உண்டு ஒருவினையாலே சீரணம் செய்துகொள்ளினும் கொள்ளலாம் பிராமணருடைய பொருளையுண்டு சீரணம் செய்தலுக்குத் திரிலோகத்திலும் ஒரு வினையும் இலது. தெய்வத்தின்பொருளை அபகரித்தாலும், வேதியர்பொருளை அபகரித்தாலும், அவ்விப்பிரரை அவமதித்தாலும் குலம் நாசமடையும். சாஸ்திரப்பயிற்சியும், ஒழுக்கமுடைய உத்தமப்பிராமணனை ஆராதித்து, அவற்றைச் சிறிதும் அறியாத பிராமணனை அவமதித்தால் தோஷமிலது. சத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் அக்கினியில் ஆகுதிசெய்தலை ஒக்கும். அசத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் சாம்பலில் ஆகுதிசெய்தலை ஒக்கும். சங்கராந்தி புண்ணியகாலத்தில் தானதருமங்கள் செய்யின் அவற்றை ஆதித்தன் அளவில்லாமல் விருத்திசெய்கின்றான். இருபிறப்பாளருக்குறிய அறுதொழில்களுள் ஓதுவித்தலும், யாகம் செய்வித்தாலும், தானம் ஏற்றலும் ஆகிய முத்தொழில்களில் தானம் வாங்கலாலே அதிக தோஷமிலது. வாங்குதலாலுளதாகும் பாபம் ஸ்நானஜபங்களால் நிவர்த்தியாகும். மற்ற இரண்டால் வரும் பாபம் நிவர்த்தியடைதல் அரிதாகும் ஒழுக்கத்தினின்று நீங்காமலும், பரான்னம் புசியாமலுமுள்ள பிராமணன் கடல்புடைசுற்றிப் புவிமுழுதும் தானம் வாங்கினும் அவன் தோஷத்திற் குட்படாமல் தானம் கொடுத்தவனுக்குவிசேடபலனை உண்டாக்குவன் என்றருளிப் பின்னும் கூறுகின்றனர்.

இருபத்தோன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், துவாதசோர்த்துவ புண்டாந்தரித்த திருமேனியையுடைய பரம வைதிகர்களே! வாசுதேவன் விந்தைபுத்திரனை நோக்கி, விநாயகா! நான்கு வயதுக்கு மேல் பன்னிரண்டு வயதுவரையில் குழந்தைகள் செய்யும்பாபம் தாய்தந்தையரைச் சாரும் தாய்தந்தைய ரிலராயின் அக்குழந்தைகளை ரட்சிக்கின்றவர்களைச் சாரும் அப்பாபத்துக்காக அவர்கள் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். குழந்தைகளுக்குப் பாபமில்லை. குழந்தைகளை அரசன் தண்டிக்கலாகாது. அது நிற்க, பிணியால் பீடிக்கப்பட்டு ஸ்நானம் செய்யக் கூடாமலிருக்கின்றவனுக்கு ஆசௌசம் நேர்ந்தால் ஆசௌசமில்லாதொருவன் பத்தாவர்த்தி ஸ்நானம் செய்து ஓராவர்த்தி அவனைத்தீண்டி மீண்டும், அவ்விதம் பத்துஸ்நானம் பத்தாவர்த்தி செய்து. பத்தாவர்த்தி தீண்டுவானாகில் அவன் சுத்தனாகின்றான். பகவான் இலனென்று குழறுகின்றவன் யாவனோ அவன் மகாபாபியாவன். அவனுக்கும், துன்மரணமடைந்தவனுக்கும் உத்தரகிரியை செய்யவேண்டுவதில்லை. அங்ஙனம் இறந்தவன் யாகம் செய்தவனாயின் அக்கினியை நீரிலும், ஔபாசனத்தை நாற்சந்தியிலும் பாத்திரங்களை நெருப்பிலும் எறிதல் வேண்டும். பின்பு வருடம் முடிகின்றகாலத்தில் தனயனுடையபுத்திரன் சுக்கிலபட்சம ஏகாதசியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும், யமனையும் ஆராதித்து மரித்தவனைக் குறித்துப் பத்துப் பிண்டங்கள் போட்டு, அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு சென்று புனலில்போட்டு, தெற்குமுகமாய் நின்று மரித்தவன் பெயரை மூன்றுவர்த்தி இரைந்து சொல்லி நின்று நீராடி, இல்லமணுகி, உபவாசமிருந்து, மறுதினம் வேதசாஸ்திரமோதிய ஏழு அல்லது ஐந்து பிராமணர்களை வரித்து மத்தியானத்தில் வடக்குமுகமாய் அவர்களை ஆசனத்தில் இருத்தி ஆராதித்துப்

பீதகவாடைப் பிரானைப் பூசித்து, அப்பிராமணர்களுக்குப் போசனம் செய்வித்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், உருத்திரனுக்கும், தூதர்களுடன் யமனுக்கும், மரித்தவனுக்கும் கிரமமாய் ஐந்து பிண்டம் வைத்துத் துஞ்சினவனுடைய பெயரையும் கோத்திரத்தையும் சொல்லி, ஸ்ரீவிஷ்ணுநாமங்களை உச்சரித்து மாய்ந்தவன் பிதிரரோடு சேராமையால், அவனது ஐந்தாம்பிண்டத்தை எடுத்தகற்றிப் பின்பு தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தானங்கள் கொடுத்து மேற்சொன்ன பிராமணர்களில் மரித்தவனது ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றவனுக்கு அதிகம் தக்ஷிணைகொடுத்துப் பகவான் திருப்தியடைந்து கடாட்சிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அந்தணர்களைப் பிரதட்சண நமஸ்காரம் செய்து, பின்பு தெற்குமுகமாய் இருந்து தருப்பணம் செய்தல்வேண்டும். இன்னும் விசேடமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று புத்திரனுக்கு மனமிருந்தால் சுவர்ணத்தினால் சர்ப்பம்செய்து சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி யாவும் செய்யலாம் என்றருளி வருடசிராத்தம் செய்யவேண்டிய விதி கூறி யருளுவார்.

முப்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பத்தொன்றும் அத்தியாயம்.

சூதர் திருமாலடியார்களே! சாட்குண்ணிய பரமன் பட்சிராசனைப்பார்த்துக் காசியபதனயா! புத்திரன் முதலியோர் தாய்தந்தையர் முதலியோரைக் குறித்து வருடந்தோறும் சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். தந்தை தன் புத்திரனுக்கும், தமையன் தனது தம்பிக்கும் சிராத்தம்செய்யும்படி நேரிட்டால் தலைமுறையிலுள்ளோரைக் குறிக்காமல் இறந்தவனைக் குறித்து மாத்திரம் செய்தல் வேண்டும். புத்திரன் தாய்தந்தையருக்கு செய்வானாயின் மூன்று தலை

முறையைக் குறித்தே செய்தல்வேண்டும். ஆசௌசம் விருத்தி முதலியவை நேரிட்டால் அவை நீங்கிய தினத்தில் சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். மரித்தவனுக்குக் கிருத்தியம் செய்யும்போதே சபிண்டீகரணம் செய்யாமல் மாசிகமாத்திரம் செய்து வரும்போது ஆசௌசம் நேர்ந்து மாசிகம் நிறுத்தப்பட்டால் அம்மாசிகத்தை மறுமாசிகத்தோடு சேர்த்து செய்தல்வேண்டும், சபிண்டீ கரணம் செய்து மாசிகம் செய்யப்பட்டு வந்தால் ஆசௌசத்தால் நின்ற மாசிகத்தை அவ் ஆசௌசம் நீங்கியதினத்தில் செய்யலாம். பூணூல் பூணாதபத்திரன் சிராத்தம் செய்யும்படி நேரிட்டால் சங்கற்பவிதானமாய்ச் செய்தல்வேண்டும். ஒரேகாலத்தில் தேசாந்தரத்தில் பலர் துஞ்சினரென்று கேள்வியுற்றால் யாவன் இறந்தானென்று முன்பு கேட்டானோ அவனுக்கு முன்புறம் மற்றவருக்குப் பின்பும் கிரியைசெய்தல்வேண்டும். மரித்ததினந் தெரியாமல் செத்தாரென்று மாத்திரங் கேள்வியுற்றால் அமாவாசையில் கருமஞ்செய்தல்வேண்டும். தினந்தெரிந்து மாதந் தெரியாவிட்டால் ஆடி, புரட்டாசி, மார்கழி, மாசி இந்த மாதங்களில் கிருஷ்ணபட்சத்தில் அஷ்டமியிலேனும், அமாவாசையிலேனும் செய்யலாம். தேசாந்திரத்தில் ஒருவன் இறந்ததினமாவது மாசமாவது தெரியாவிடின் யாத்திரைக்கு அவன் புறப்பட்ட திதியில் செய்தல்வேண்டும். ஒருகுடும்பத்துக்குத் தலைவன் அவனைச்சேர்ந்த சிலரோடு தேசாந்தரஞ் சென்றகாலை அவரில் ஒருவன் மரித்து அத்தலைவன் ஆங்கு ஆசௌசம் அநுஷ்டித்துப் பின்பு மனைக்கு வருவனேன் அந்த காலத்தில் வீட்டிலிருந்த அவன் புத்திரன் வேறொருவருக்குச் சிராத்தம் செய்துகொண்டிருந்தால், வந்த தலைவன் சிராத்தம்செய்து முடியும் வரையிலும் தூரத்திலிருந்து பின்பு வருதல்வேண்டும். சிராத்தத்துக்கு வரிக்கப்பட்ட பிராமணன்மேற்சொன்ன சமாசாரத்தை முன்னமேயுணர்ந்து சிராத்தம்செய்கின்ற புத்திரனுக்கு அதனைசொல்லாமல் சிராத்தத்தில சாப்பிட்டால் தோஷம் அப்பிராமணன் கையதாகும். தாய்தந்தை

யர் இறந்த திதியை மறந்துவிட்டால் அஷ்டமியிலேனு ம், ஏகாதசியிலேனும், அமாவாசையிலேனுஞ் செய்தல் வேண்டும். செய்யாமல் விடலாகாது. சிராத்தஞ்செய்யா மல் விடுகின்றவன் யாவனோ அவனே சண்டாளன். ஒரு வன் மரிக்குங்காலம் வரையிலும் நாள்தோறும் நித்தியசி ராத்தஞ் செய்வனேல் அவனுக்கு மிக்க நலமுண்டாகும் இறந்தவனைக் குறித்தல்லாமல் உயிரோடுள்ளவன் தன் க்ஷேமார்த்தமாய்ச் செய்யத்தக்கதாகிய இந்த நித்தியசிரா த்தத்துக்கு விதியொன்றுமிலது. ஆவாகனமுமிலது. சா ப்பிடுகின்ற பிராமணனுக்கும் யாதொரு நிர்ப்பந்த விதியு மிலது. தினந்தோறும் ஒரு பிராமணனுக்குப் போசனம் செய்வித்தல் மாத்திரமே என்றருளி, ஓ! கருடா! நீ வின வியவற்றிற்கெல்லாம் விடைதந்தோம். இனி ஏதேனும் வினவுவாயேல், செப்புகின்றோம் என்று பகர்ந்தருளினார்.

முப்பத்தோன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவியாசர் மாணக்கர் பகவத்திருவாராதனபரர்களே கருடபகவான் வாசுதேவனைத் தொழுது, சுவாமி! உலகில் தோன்றுகின்ற சீவரில் இந்தச்சீவன் பூர்வஜன்மத்தில் இன்னபாபம் செய்தவன் இந்தச்சீவன் இன்னபுண்ணி யம் செய்தவனென்று பகுத்தறியலாகுமா? பாபம் செய்த வனைத் தண்டிப்பார் யமனன்றி வேறொருவரும் இலரோ? பகர்ந்தருள்கவெனலும், பக்தவத்ஸலன், காசியபதனயா! இந்தச்சீவன் இன்னபாபம் செய்தவனென்று நன்கு அ றியலாகும். சிஷ்டன் தவறிப் பாபம் செய்வனேல் அவ னை அவனுடைய ஆசாரியன் சிட்சிக்கின்றனன். துஷ்ட ன் ஆசாரியன் ஆணையிலும் அடங்கானுகலால் அவனை

அரசன் தண்டிக்கின்றனன். சிஷ்டனுயினும் துஷ்டனு யினும் யாரும் உணராவண்ணம், பாபம் செய்யின் யமன் நன்கு தண்டிக் கின்றனன். பாபம் செய்தவன் அப்பாப நிவர்த்தியின் பொருட்டுப் பிராயச்சித்தம் செய்யாமல் மரி ப்பனேல் அவன் யமலோகத்தில் நெடுங்காலம் நரகவாச ஞ்செய்து, நாய்நரி முதலாகிய இழிந்த சன்மமடைந்து, பின்பு மானிடச்சன்மம் பெற்று முன் மானிட சன்மத்தில் செய்தபாபத்தை யாவரும் அறியத்தக்க குறியுடையோனு வன். வார்த்தைசொல்ல வொண்ணுமல் நெஞ்சடைப்பு டையானைப் பூர்வசன்மத்தில் பொய்சொல்லி நரகவாசம் செய்தவனென்றும், மூங்கையானைச் சுரபிவிஷயத்தில் இ ழுதை நிகழ்த்தினவனென்றும், பிறன் இல்லத்தைக் கொ ளுத்தினவனென்றும், குஷ்டரோகியைப் பிரமஹத்தி செ ய்தவனென்றும், புழுக்குற்ற பல்லுடையானை மத்தியபா னம் செய்தவனென்றும், புழுக்குற்ற நகம் அடைந்தவ னைச் சுவர்ணம் திருடினவனென்றும், விகாரமுள்ள மேனி யுடையானைக் குருஸ்திரீகமனம் செய்தவனென்றும், சண் டாளசன்ம மடைந்தவனைத் தன்சாதிப் பரஸ்திரீயைச் சேர்ந்தவனென்றும், வறிஞனை ஒருவனுக்கு ஒன்றும் கெ டாதவனென்றும் உணர்க.

கருடா! பதிதனுக்கும், அசத் சூத்திரனுக்கும் புரோ கிதனுயிருந்தவன் பன்றிச்சன்ம மடைகின்றனன். ஒரு கி ராமத்துக்குப் புரோகிதர் பலருளரேல் பாபம் முழுதும் ஒருவனையே சாராமல் புரோகிதரெல்லாரையும் சாரும். அ ங்ஙனமின்றி ஒரு கிராமத்துக்குப் புரோகிதன் ஒருவனே இருப்பனேல் பாபம் முழுதும் அவனையே சார்ந்து அப் புரோகிதன் கழுதைச் சன்ம மடைகின்றனன். ஸ்நானமு ம், சந்தியும், தேவதாராதனம் செய்யாமல் புசித்தவன் கா க்கைசன்ம மடைகின்றனன். இல்லம் அல்லது பந்தல் முதலிய இடங்களிலன்றி வெளியிலிருந்து உண்டவன் ம னிதசஞ்சாரமில்லாத அரணியத்தில் குரங்குசன்மமடைகி ன்றனன். யாரும் அஞ்ச அதட்டிப் பேசினவன் பூனைச்

சன்மமடைகின்றனன். செடிகளைக்கொளுத்தினவன் மின்மினிச்சன்மம் அடைகின்றனன். பிராமணருக்குத் தீயபதார்த்தம் கொடுத்தவனும், சூத்திரஸ்திரீயைப்புணர்ந்தபிராமணனும், வண்டியிழுக்கும் எருதுசன்மம் அடைகின்றனர். விப்பிரனுக்குப் பழையசோறு கொடுத்தவன் கருங்குரங்குசன்மம் அடைகின்றனன். காரணமின்றி யாரையும் விரோதித்தவன் குருடனாய்ப் பிறக்கின்றனன். புஸ்தகம் திருடினவன் பிறந்து சிறிதுகாலத்துக்கப்புறம் குருடனாகின்றனன். பிராமண குடும்பத்தை நசிக்கச்செய்தவன் பெருகின்ற மகவையெல்லாம் இழக்கின்றனன். பசித்துச் சோறுதம்மினென்றவனுக்கு அன்னங்கொடாதவன் மக்களைப்பெறுத பாபியாகின்றான். ஆடைதிருடினவன் உடும்புச்சன்ம மடைகின்றான். பிறருண்டுமரிக்க விஷம் கொடுத்தவன் சர்ப்பமாய் பிறக்கின்றான். சன்யாசாச்சிரமம் பெற்றவனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்தவன் பிசாசுசன்ம மடைகின்றான். மற்ற அன்னிய ஸ்திரீகளைக் கூடினவன் சிறுவயதிலிறக்கின்றான். குருஸ்திரீயை அணைய இச்சித்தவன் ஓந்திச்சன்ம மடைகின்றான். தனக்குக் கீழ்ச்சாதிப்பெண்ணைக் கூடினவன் செந்நாய்ச்சன்ம மடைகின்றான். குளம் வெட்டிக் கிணறு எடுத்துப் பின்பு அவற்றைத் தூர்த்தவன் மீன்சன்மமடைகின்றான். நீதிவிரோதம் செய்தவன் கோட்டான்சன்மமடைகின்றான். ஏகோதிஷ்டம் சாப்பிட்டவன் நாய்ச்சன்ம மடைகின்றான். தத்தாபகாரம் செய்தவன் நரிச்சன்மம் அடைகின்றான். இராஜஸ்திரீயைப் புணர்ந்தவன் இழிசன்மமடைகின்றான். வைதியருக்குத் தோஷம் கற்பித்தவன் ஆமைச்சன்ம மடைகின்றான். மூன்றுவருஷம் வரையிலும் தக்ஷணைபெற்று ஆராதனம் செய்தவனும், வேதமோதுவித்தவனும் சண்டாளச்சன்ம மடைகின்றனர். கனி, காய், பூவிருக்கின்ற விருட்சங்களை வெட்டினவன் ஒருகதியுமில்லாதவனாகின்றான். வாசனைபொருளைத் திருடினவன் தீநாற்றமுடைய சரீரமடைகின்றான். பிறனுடைய எப்பொருளையேனும் கவர்ந்தவன் புழு முதலிய இழிசன்மமடைகின்றான். யமபுரிக்குச்

ணீர்கொடுத்துப் போற்றினர். அவருள் ஒருவர் வெறுமனே புராணம் கேட்கலாகாதென்று புராணிகருக்கு ஒரு கடம்கொடுத்தனர். ஒருவர் மரவுரி கொடுத்தனர். ஒருவர் புலித்தோல் கொடுத்தனர். ஒருவர் பூணூல் கொடுத்தனர். ஒருவர் யாதைக் கொடுக்கலாமென்று சற்றேயாலோசித்துக் குசைப்புல் கொடுத்தனர். ஒருவர் சூதரைப்போலப் புராணம் சொல்லுவோர் திரிலோகத்திலும் உளரோவென்று வாயாரப் புகழ்ந்தனர். ஒருவர் பன்முறை தண்டம் சமர்ப்பித்தனர். பின்னர் யாவரும் புராணிகரை வலம் வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தத்தம் ஆசிரமமேகினர்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகருடபுராணவசனம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீசடகோப யதீந்திர மகாதேசிகர் பொன்னடிகள் வாழ்க.